

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SERİNİN
DÖRDÜNCÜ
ROMANI
VURGUN'UN
ÖN OKUMASI
İLE

AŞKA DÜŞÜŞ

BİR DÜŞÜŞ ROMANI

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

LAUREN KATZ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi

©psilon®

BİRBİRİNİ SEVEN SEKİZ GENÇ
DÖRT FARKLI HİKÂYE
ÖZEL BİR GÜN

Herkesin aşk hikâyesi farklı...

Kimi beklenmedik. Kimi karşılıksız. Kimi yasaklanmış. Kimi sonsuz.
İşte Lauren Kate'in hayranlık uyandıran DÜŞÜŞ karakterleriyle
Sevgililer Günü'ne özel olarak kaleme aldığı bu romanda da
buna tanık olacaksınız!

9 789944 835821

www.epilonyayinevi.com

online alışveriş: yenisofya.com.tr

facebook.com/EpilonYayinevi

twitter.com/EpilonYayinevi

13-50E

Ücretsiz PDF Kitap A

Hazırlayan
tuanatwilight

Ücretsiz PDF Kitap A

BEKLENMEYEN ANDA GELEN AŞK

Shelby ve Miles'in Sevgililer Günü

Ücretsiz PDF Kitap Ar

BEKLEMEYEN AYDIN KUTUP

İSTANBUL - 1978

Ücretsiz PDF Kitap A

BİR

Yola Çıkan İkili

Duyurucudan dışarı adım attıklarında Shelby ve Miles kahkaha atıyorlardı. Ortaya çıktıkları sırada karanlık parçaları Miles'in mavi renkli Dodgers beyzbol şapkasının kenarına ve Shelby'nin karmakarışık olmuş atkuyruğuna yapışmıştı.

Shelby arka arkaya dört seans Vinyasa yoga yapmışçasına yorgun olsa da en azından o ve Miles sağlam zemine - şimdiki zamana - geri dönmüşlerdi. Eve dönmüşlerdi. Nihayet.

Hava soğuk, gökyüzü gri ama parlaktı. Miles'in omuzları genç kızın önünde yükseliyor, Şükran Günü'nde Luce'un ebeveynlerinin arka bahçesinden ayrıldıklarından beri giydiği beyaz tişört rüzgârla dalgalanarak Shelby'nin bedenini koruyordu.

Ben ciddiyimi!" diyordu Shelby. "Önceliğimin budak koruyucusu olduğuna inanmak senin için neden bu kadar

zor?" Bir parmağıyla dudaklarına dokunup abartılı bir şekilde tepki verdi. "Kıktı gibiler!"

"Sen delisin." Miles homurdandı, fakat Shelby hafifçe alt dudaklarına dokunurken bakışları parmağını takip etti. "Duyurucuların içindeyken yokluğunu çektiğin şey dudak koruyucusu muydu?"

"Ve yayın akışlarını," dedi Shelby bir öbek solmuş gri yaprağın üzerine basarken. "Ve kumsalda güneşi selamlatmak..."

Uzun zamandır Duyurucuların arasında dolaşıp duruyorlardı: Bastille'deki bir hücrede ismini vermeyen perişan haldeki bir tutukluyla tanışmışlar, ardından kendilerini aniden Çin'de, hiç kimseyi tanımadıkları kanla kaplı bir savaş alanında bulmuşlardı. Son olarak da Kudüs'te nihayet Daniel'i Luce'u ararken görmüşlerdi. Ancak Daniel tam olarak kendinde değildi. Hayaleti andıran eski benliğiyle - tam anlamıyla - birleşmişti. Ve kendisini eski benliğinden kurtaramıyordu.

Genç kız, Miles ve Daniel'in yıldız iğneleriyle mücadelesini, Miles oku meleşin göğsünden çektikten sonra Daniel'in - geçmiş ve şimdiki - iki bedeninin birbirinden ayrıldığı anı düşünmeden edemiyordu.

Duyurucular aracılığıyla seyahat ederken korkunç şeylere tanık olmuşlardı; Shelby tüm bunları geride bıraktığı için seviniyordu. Şimdi ise tek yapmaları gereken yatakhanelerine dönerken ağaçların arasında kaybolmamaktı. Shelby batı olduğunu umduğu yöne baktı ve ormanın

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi

Eve dönüş buruktu.

O ve Miles belli bir amaç uğruna Duyurucuya gir-

mişlerdi; Luce ortadan kaybolduktan sonra Luce'un ebeveynlerinin arka bahçesinde Duyurucuya adın atmışlardı. Onu eve geri getirmek - Miles'in söylediği gibi Duyurucular hafife alınacak şeyler değillerdi - ayrıca iyi olduğundan emin olmak için peşine düşmüşlerdi. Uğruna savaşan melekler ve şeytanlara Luce her ne ifade ediyorsa, Shelby ve Miles'in umrunda değildi. Onlar için Luce sadece bir arkadaştı.

Ama arayışları boyunca onu ellerinden kaçırıp durmuşlardı. Shelby neredeyse aklını kaçıracaktı. Tuhaf bir duraktan diğerine gidiyor, yine de Luce'a dair tek bir ize dahi rastlayamıyorlardı.

O ve Miles birkaç kez hangi yöne ve oraya nasıl gidecekleri hakkında tartışmışlardı - ve Shelby Miles'la tartışmaktan nefret ediyordu; bu yavru bir köpekle tartışmaktan farksızdı. Doğrusu, ikisi de ne yaptıklarını bilmiyorlardı.

Fakat Kudüs'te iyi bir şey olmuştu: Üçü - Shelby, Miles ve Daniel - bir kereliğine bile olsa birbirleriyle iyi geçinmişlerdi. Ve şimdi, Daniel'in izniyle (kimilerine göre emri üzerine) Shelby ve Miles nihayet evlerine dönmüşlerdi. Shelby bir yandan Luce'u geride bıraktığı için endişeleniyor olsa da diğer yandan - Daniel'a güvenen yanı - olması gerektiği yere geri döndüğü için seviniyordu. Ait olduğu çağa ve yere dönmüştü.

Ona çok uzun zamandır seyahat ediyorlarmış gibi geliyordu, ancak Duyurucuların içinde zamanın nasıl işlediğini bilm bilebilirdi ki? Shelby birkaç saniye içinde geri döndüklerini düşünürken, Daniel kaçıp gittiğinden emin değildi ve az da olsa gerilerek.

"Shoreline'a varır varmaz..." dedi Miles. "Upuzun, sıcak bir duş alacağım."

"Evet, iyi fikir." Shelby gür, sarı atkuyruğunu tutup kokladı. "Duyurucu kokusunu saçlarımdan çıkarmam gerek. Tabii böyle bir şey mümkünse."

"Biliyor musun?" Etrafta kimse olmamasına rağmen Miles ona doğru eğilerek sesini alçalttı. "Belki bu gece yemekhaneye gizlice girip o gevrek bisküvilerden birkaç tane aşırabiliriz..."

"Tereyağlı olanlardan mı? Mutfaktan mı?" Shelby gözlerini kocaman açtı. Miles'tan parlak bir fikir daha gelmişti. Bu çocukla takılmak eğlenceliydi. "Shoreline'ı çok özledim. Geri dönmek..."

Ağaçlığı geride bırakmışlardı. Karşılarında bir çayır belirmişti. İşte o anda Shelby anladı: Shoreline'ın tanıdık binalarından hiçbirini göremiyordu, çünkü orada değillerdi.

O ve Miles... Başka bir yerdelerdi.

Durup etraflarını saran tepelere baktı. Kesinlikle Kaliforniya servileri olmadığını anladığı ağaçların dalları karla kaplıydı. Ve önlerindeki çamurlu yol da Pasifik Kıyı Karayolu değildi. Siyah renkli devasa taş duvarların koruduğu eski görünümlü muhteşem bir şehre doğru birkaç kilometre boyunca kıvrılarak uzanıyordu.

Bu onun, önlerinde boynuzlu atların gezindiği Orta Çağ kasabalarının resmedildiği eski duvar kilimlerini anımsamasına - bir keresinde annesinin eski erkek arkadaşlarından biri onu zorla Getty'ye götürmüştü - neden oldu.

"Eve döndüğümüzü sanıyordum!" diye bağırdı Shelby, sesi haykırış ve mızızlanma arasında bir yerlerdeydi. Ne-

murlu ıssızlığa baktı. Etrafta *hiç kimse* yoktu. Korku vericiydi.

"Ben de eve döndüğümüzü sanıyordum." Miles yüzünü asarak şapkasını düzeltti. "Sanırım tam olarak Shoreline'da değiliz."

"*Tam olarak mı?* Şu yola, şu taraftaki kaleye baksana." Nefesi kesildi. "O hareket eden küçük noktalar *şövalyeler* mi? Eğer bir eğlence parkında değilsek, lanet olası Orta Çağ'a sıkışıp kaldık demektir!" Ağzını elleriyle kapadı. "Umarım vebaya yakalanmayız. Kudüs'teyken kimin Duyurucusunu çağırdın sen?"

"Bilmiyorum, ben sadece..."

"Eve asla dönemeyeceğiz!"

"Evet, döneceğiz, Shel. Bunu bir yerde okumuştum... Sanırım. Meleklerin Duyurucularından birinin içinden geçerek zamanda geriye yolculuk ettik, belki de bu şekilde eve varmamız gerekiyordur."

"O halde ne bekliyorsun? Yeni bir Duyurucu çağır!"

"Öyle olmuyor." Miles beyzbol şapkasını gözlerinin üstüne indirdi. Shelby onun yüzünü doğru düzgün göremiyordu. "Sanırım meleklerden birini bulmamız ve gölge ödünç almamız gerekiyor..."

"Kampta kullanmak için uyku tulumu ödünç alman gerekiyormuş gibi söz ediyorsun bundan."

"Dinle... Eğer ait olduğumuz yüzyıla uzanan bir gölge bulursak, eve gidebiliriz."

"Peki *bunu* nasıl yapacağız?"

Miles kafasını salladı. "Kudüs'te Daniel'in yanındayken doğru şeyi yaptığımı düşünmüştüm."

"Korkuyorum." Shelby kollarını göğsünün üzerinde tuttu. "Ben de kurguda değilim."

"Yapamam... Özellikle de bana bu şekilde bağırmaya devam edersen..."

"Miles!" Shelby'nin vücudu kaskatı kesildi. Arkalarından gelen uğultulu ses de neydi? Yolda bir şey onlara doğru yaklaşıyordu.

"Ne?"

Bir at arabası gıcırdayarak onlara doğru geliyordu. Nal sesleri gittikçe yükseliyordu. Çok geçmeden, o at arabasını kim kullanıyorsa tepeyi geride bırakıp onları görecekti.

"Saklan!" diye bağırdı Shelby.

Kahverengi ve beyaz benekli iki atın dizginlerinden tutan iri yarı bir adamın silueti çamurlu yolda belirdi. Shelby Miles'i yakasından yakaladı. Miles telaşlı bir şekilde şapkasıyla oynayıp duruyordu ve genç kız onu geniş bir meşe gövdesinin arkasına doğru çekerken şapkası kafasından uçuverdi.

Shelby - yıllardır Miles'in günlük kıyafetlerinin bir parçası olan - şapkanın mavi bir alakarga gibi gökyüzünde süzülüşünü seyretti. Şapka birkaç saniye içinde yere doğru alçaldı ve yolun üzerindeki açık kahverengi bir çamur birikintisine kondu.

"Şapkam," diye fısıldadı Miles.

Sırtlarını meşe ağacının sert gövdesine verip birbirlerine sokulmuşlardı. Shelby ona doğru baktı ve yüzünü tamamen görünce şaşırdı. Gözleri daha büyük görünüyordu. Saçları dağınıktı. Yakışıklıydı... Sanki daha önce hiç tanımadığı biri gibiydi. Miles utangaç bir şekilde ellerini saçlarına götürdü.

Shelby boğazını temizleyip düşüncelerini aklından çıkardı. Hiçbir şey geçip gittikten sonra şapkamı alırdı. Adamı gören kavgolana kadar saklanmaya devam et."

Miles'in ılık nefesini boynunda, kalça kemiğini ise yan tarafında hissedebiliyordu. Miles nasıl bu kadar zayıf olabiliyordu? Çocuk domuz gibi yiyordu ama yine de kilolu değildi. En azından Shelby'nin annesi onunla tanışsaydı, kesinlikle böyle söylerdi - tabii Miles onları şimdiki zamana götürecek bir Duyurucu bulamazsa bu tanışma hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti.

Miles şapkasını görmeye çalışarak kıpırdadı.

"Kıpırdama," dedi Shelby. "Bu adam bir tür barbar olabilir."

Miles parmağını kaldırıp başını eğdi. "Dinle. *Şarkı söylüyor.*"

Yaklaşan at arabasını görmek için boynunu uzattığı sırada bir parça kar Shelby'nin ayaklarının altında ezildi. Sürücü kırmızı yanaklı bir adamdı, üzerinde yakası kirli bir gömlek, el yapımı olduğu her halinden belli olan bir pantolon ve deri kemerle belinden sığıdığı büyük bir kürk yelek vardı. Küçük mavi şapkası geniş alnının ortasında gülünç bir benek gibi duruyordu.

Şarkısı meyhanelerde duyulan neşeli ve boğuk bir tınıya sahipti - ve oldukça yüksek sesle söylüyordu. Toynakların çıkardığı ses onun güçlü ama tiz sesine eşlik ediyor gibiydi.

"*Kasabaya kızı, dolgun göğüslü kızı, gürbüz kızı almaya gidiyorum. Kasabaya Sevgililer Günü'nde gelinimi almaya gidiyorum!*"

"Mükemmel." Shelby gözlerini devirdi. Ama en azından adamın aksanını tanımıştı, bu bir ipucuydu. "Sanırım *İngilizce* söylüyor."

"Ve sanırım Sevgililer Günü," dedi Miles.

"Heyecan verici. Yirmi dört saat boyunca özellikle yalnız ve acıtması hissetmek... *Onu Çağ tarzı.*"

Vurgulamak için parmaklarını havada oynattı, fakat Miles dikkatle at arabasını izlediği için onu fark etmedi.

Atlara birbirleriyle uyumsuz mavi ve beyaz dizginlerle ve koşum takımları takılmıştı. Kaburgaları görünüyordu. Adam tek başınaydı, tahta bir sırada oturuyordu ve vagonun üzeri beyaz renkli bir muşambayla örtülüydü. Shelby adamın kasabaya ne taşıdığını göremiyordu ama her neyse ağır olmalıydı. Serin havaya rağmen atlar terliyorlardı ve duvarlarla çevrili şehre doğru ilerleyen arabanın altındaki tahta destekler gıcırdayordu.

"Onu takip etmeliyiz," dedi Miles.

"Neden?" Shelby'nin dudakları seğirdi. "Yoksa sen de dolgun göğüslü, gürbüz bir kız mı bulmak istiyorsun?"

"Tanıdığımız ve eve dönebilmek için Duyurucusunu kullanabileceğimiz birini bulmak istiyorum. Unuttun mu? Dudak koruyucun?" Başparmağıyla genç kızın dudaklarını araladı. Dokunuşu bir an için Shelby'nin dilinin tutulmasına neden oldu. "Kasabada meleklerden biriyle karşılaşma şansımız daha fazla."

Araba sarsıla sarsıla çamurlu yolda gıcırdayarak ilerliyordu. Çok geçmeden Shelby'nin adamın üzerindeki kürk yelek kadar kaba görünen siyah sakalını görebileceği kadar yaklaştı. *Sergililer* sözcüğünü uzattığı son hecede adamın sesi titredi ve tekrar başlamadan önce derin bir nefes aldı. Sonra şarkısı aniden kesildi.

"Bu da ne?" diye homurdandı adam.

Atlari yavaşlatmak için dizginleri çektiği sırada Shelby onun soğuktan ellerinin çatlamış ve kızarmış olduğunu

gördü. Zayıf hayvanlar kışneyerek Miles'in parlak mavi şapkasının önünde durdular.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Shelby kısık bir sesle. Miles'in yüzünün rengi soldu.

Sürücü oturduğu sıradan aşağı atladı, botları kalın çamura saplandı. Miles'in şapkasına doğru yürüdü ve homurdanarak yere eğilip şapkayı çabucak eline aldı.

Shelby Miles'in güçlükle yutkunduğunu duydu.

Adam şapkayı kirli pantolonuna gelişigüzel bir şekilde silerek temizledi, ardından tek kelime etmeden dönüp at arabasındaki yerini aldı ve şapkayı arkasında bir yere sıkıştırdı.

Shelby kendisine ve yeşil kapşonlu eşofman üstüne baktı. Gelecekte tuhaf kıyafetlerle saklandığı ağacın arkasından çıkıp şapkayı geri almaya çalışırsa, adamın verebileceği tepkiyi hayal etmeye çalıştı. Bu hiç de yatıştırıcı bir düşünce değildi.

Aradan Shelby'nin daha da korkmasına neden olacak kadar bir süre geçti ve adam sonunda dizginlere asıldı; araba tekrar kasabaya doğru yol almaya başlarken şarkının on ikinci detone tekrarı duyuldu.

Shelby yine her şeyi mahvetmişti. "Ah, Miles, çok özür dilerim."

"Artık adamın peşine düşmek zorundayız," dedi Miles çaresizce.

"Gerçekten mi?" diye sordu Shelby. "O sadece bir şapka."

Fakat sonra Miles'a baktı. Yüzünü görmeye hâlâ alışmamıştı. Shelby'nin bebeksi görüldüğünü düşündüğü

ifadesinden bunun onun için "sadece bir şapka" olmadığını anlayabiliyordu. Belki de şapkanın özel bir anısı vardı ya da yalnızca şans getiriyordu. Genç kız onun bu ifadeden kurtulması için ne gerekiyorsa yapabiliirdi.

"Pekâlâ," deyiverdi. "Hadi gidip şapkanı alalım."

Shelby ne olduğunu anlayamadan, Miles onun elini tuttu. Güçlü, güven verici ve biraz aniydi - ve sonra onu yola doğru çekti.

"Hadi!"

Genç kız bir an ona karşı koydu ama sonra Miles'la göz göze geldi, gözleri inanılmaz derecede maviydi ve Shelby içini bir neşenin kapladığını hissetti.

Sonra karla kaplı Orta Çağ yolunda ilerlemeye başladılar. Ağaçları örten ve çamurlu yolun benekli gibi görünmesine neden olan beyaz, ince bir örtüyle kaplı tarlaların yanından geçtiler. Yüksek siyah kuleleri ve dar, hendeklerle korunan bir girişi olan surlarla çevrili bir şehre doğru gidiyorlardı. El eleydiler, yanakları kızarmış ve dudakları çatlamıştı, Shelby'nin kelimelerle ifade edemeyeceği bir sebepten ötürü gülüyorlardı - öylesine çok gülmüşlerdi ki genç kız neredeyse ne yapmak üzere olduklarını bile unutmuştu. Ama sonra Miles ona, "Atla!" diye bağırınca bir şey yerine oturdu ve Shelby denileni yerine getirdi.

Bir an için kendisini uçuyormuş gibi hissetti.

At arabasının arkası budaklı bir kütükten ibaretti, ancak dengede kalmasına yardımcı olacak kadar genişti. Kütüğün üzerinde ayakları kaydı ancak şans eseri dengelerini koruyabildiler.

Bir süreliğine.

Sonra araba bir oluğa girdi ve şiddetle sarsıldı. Miles'in

nın arasından kayıp gitti. İkisi de savrulup çamurun içine düşüverdiler.

Pat.

Shelby homurdandı. Göğsü ağrıyordu. Soğuk çamuru gözlerinden silip bir ağız dolusu pislik tükürdü. Görüş açısından hızla çıkmakta olan arabanın arkasından baktı. Miles'in şapkası gitmişti.

"İyi misin?" diye sordu ona.

Miles tişörtünün kenarıyla yüzünü sildi. "Evet, Sen?" Genç kız kafasını sallayınca sırtıttı. "Şu an nerede olduğumuzu öğrense Francesca nasıl bir tepki verirdi, onu yap." Miles'in sözleri kulağa eğlenceli geliyordu ama Shelby onun aslında üzgün olduğunu biliyordu.

Yine de uyumlu davranacaktı. Shelby heybetli Shoreline öğretmenlerini taklit etmeyi çok seviyordu. Çamur birikintisinin içinde yuvarlandı, dirseklerinin üzerinde doğrulup omuzlarını dikleştirdi ve çenesini havaya kaldırdı. "Sanırım Shoreline'in itibarını bilinçli bir şekilde zedelemeye çalıştığınızı inkâr edeceksiniz? O tuhaf yönetim kurulu üyelerinin ne söyleyeceğini düşünmek bile istemiyorum. Sizi yakalamaya çalışırken parmağım Duyurucunun kenarına takıldığı için tırnağımın kırıldığını söylemiş miydim..."

"Sakin ol, Frankie." Miles Shelby'nin çamurun içinden kalkmasına yardım ederken, Francesca'nın şeytan eşini en iyi şekilde taklit etmek için sesini kalınlaştırdı. "Nefilimlerin üzerine fazla gitmeyelim. Yarım dönem tuvaletleri temizlemek onlar için yeterli bir ceza olacaktır. Ne de olsa yüce amaçlar uğruna giriştikleri şeyler sonucunda hata yaptılar."

Shelby yutundu, üzerine bir ağır yük çöküldü. ti. Üçü bir takımdı. Takımlar birbirlerine bağlı olurlardı.

"Ondan vazgeçmedik," dedi Miles kısık bir sesle. "Daniel'in söylediklerini duydun. Onu bulabilecek tek kişi o."

"Sence onu bulabilmiş midir?"

"Umarım bulmuştur. Bulacağını söylemişti. Ama..."

"Ama ne?" diye sordu Shelby.

Miles duraksadı. "Luce bahçede herkesi terk edip git-
tiğinde oldukça sinirliydi. Daniel onu bulduğunda, Luce
umarım onu affeder."

Shelby çamur içindeki Miles'a baktı, onun - bir zaman-
lar - Luce'u ne kadar çok önemseydiğini biliyordu. Gerçek
şu ki Shelby hiç kimse için böyle hissetmemişti. Aslında
en yanlış erkekleri seçmede uzman sayılırdı. *Phil mi?* Hadi
ama! Ondan hoşlanmamış olsaydı, Sürgünler Luce'un pe-
şine düşmemiş, Luce Duyurucuya atlamamış, o ve Miles
şu anda buraya sıkışıp kalmamış olacaktı.

Ama mesele bu değildi. Shelby, Luce'u başka birine sı-
rılıştıran âşıkken gören Miles'ın bu duruma sinirlenme-
mesinden ötürü şaşkındı. Miles böyle biriydi işte.

"Onu affedecektir," dedi Shelby en sonunda. "Eğer biri
beni bulabilmek için zamanda birkaç bin yıl geriye gitsey-
di, gururumu aşabilirdim."

"Ah, bu senin için gerçekten yeterli olur muydu?" Mi-
les onu dirseğiyle dürttü.

Shelby elinin tersiyle istemsizce onun karnına vurdu.
Annesi ve yakın arkadaşlarıyla birbirlerine bu şekilde ta-
kalırlardı. Fakat genç kız çekirdek ailesi dışındaki insanlara
karşı genelde daha mesafeliydi. Bu çok tuhaftı.

"Hey." Miles onun düşüncelerini böldü. "Şu an ikimiz

melek bulmaya odaklanmalıyız.”

Ve bir de o şapkayı bulmaya. Shelby içinden bu sözleri geçirirken, Miles’la birlikte sisin içine dalıp at arabasının peşinden şehre doğru ilerlemeye başladılar.

Han şehri saran surların bir buçuk kilometre dışında, geniş bir alanda duran tek binaydı. Sallanan yıpranmış tahta bir tabelası olan, duvarlarına bira fiçileri yaslanmış küçük ahşap bir yapıydı.

Shelby ve Miles soğuktan yaprakları dökülmüş yüzlerce ağacın yanından geçtiler, çamurlu kar yığınları yol kenarında eriyor ve yol şehre doğru kıvrılıyordu. Gerçekten de görebilecek pek bir şey yoktu. Hatta Shelby’nin karnına bir ağrı saplanıp yavaşlamak zorunda kaldıklarında at arabasının izini kaybetmişlerdi, fakat şimdi tesadüfi bir şekilde araba hanın önünde park etmiş haldeydi.

“İşte adamımız,” dedi Shelby kısık bir sesle. “Muhtemelen bir içki içmek için durmuş olmalı. Salak. Şapkayı alıp yolumuza devam ederiz.”

Miles kafasını salladı, fakat at arabasının arka tarafına girdikleri sırada, Shelby sürücüyü kapının girişinde gördü ve yüreği ağzına geldi. Ne söylediği anlaşılmıyordu ama Miles’in şapkası elindeydi ve sanki nadir bulunan değerli bir taşmış gibi onu hancıya gösteriyordu.

“Ah,” dedi Miles hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. Sonra omuzlarını dikleştirdi. “Biliyor musun, başka bir fikrim var. O şapkayı Kaliforniya’da herhangi bir yerden alabilirsin.”

“Hımm, haklısın.” Shelby sıkıntılı bir şekilde vagonun üzerini örttü ve şapka ile oynamaya başladı. Doku-

nuşu köşelerden birinin havaya kalkmasına neden oldu. Bir an için arabanın içindeki kutular gözüne ilişti.

"Hımm." Başını muşambanın altına soktu.

Muşambanın ıvır zıvırla dolu olan alt tarafı soğuktu ve biraz kötü kokuyordu. Uyuklayan benekli tavukların bulunduğu ahşap kafesler, ağır yiyecek çuvalları, değişik demir aletlerle dolu bez torbalar ve çok sayıda ahşap kutu vardı. Kutulardan birinin kapağını kaldırmaya çalıştı ama yerinden oynatamadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Miles.

Shelby çarpık bir şekilde gülümseyerek ona baktı. "Bir fikrim var." Alet çuvalının içinden çıkardığı levyeye benzeyen şeyle en yakınındaki kutunun kapağını açmayı başardı. "Bingo."

"Shelby?"

"Kasabaya gideceksek, kıyafetlerimiz yanlış bir izlenim uyandırabilir." Vurgulamak istercesine yeşil kapşonlu eşofman üstünü işaret etti. "Sence de öyle değil mi?"

Muşambanın altında solmuş ve yıpranmış görünen basit giyecekler buldu, bunlar muhtemelen sürücünün ailesinin eskittiği kıyafetler olmalıydı.

Çok geçmeden Miles elinde geniş kollu ve ortasına doğru altın rengi işlemesi olan uzun, açık yeşil bir elbise, bir çift limon sarısı çorap, açık kahverengi ketenden bir başlık tutuyordu.

"Bunları mı giyeceksin?" diyerek ona takıldı Miles.

Shelby Miles'a uygun bir şey bulana kadar kumaşlar, eğri çiviler ve düz taşlarla dolu yarım düzine kutuyu karıştırmak zorunda kaldı. En sonunda sert ve kalın yünden örülmüş basit, mavi bir cüppe çıkardı. Güçlü rüzgârda onu

uzundu ve Shelby nedense bu rengin gözlerine oldukça uygun olduğunu düşündü.

Genç kız yeşil eşofman üstünü çıkarıp arabanın arkasına attı. Kot pantolonu ve askılı bluzunun üzerine ince elbiseyi geçirirken çıplak kollarında tüyleri diken diken oldu.

Miles hâlâ emin değilmiş gibi görünüyordu. "Adamın muhtemelen satmak için kasabaya götürdüğü şeyleri çalmak bana tuhaf geliyor," diye fısıldadı.

"Karma, Miles. O da senin şapkamı çaldı."

"Hayır, o şapkamı *buldu*. Ya bakması gereken bir ailesi varsa?"

Shelby hafif bir ısıklık çaldı. "Varoşlarda tek bir gün bile dayanamazdın, evlat." Omuzlarını silkti. "Tabii sana göz kulak olmak için yanında ben olmasaydım. Dinle, uzlaşım, evrene bunu bir şekilde geri öderiz. Eşofman üstüm..." Yeşil eşofman üstünü kutuya soktu. "Kimbilir, belki de anatomi tiyatrolarında ya da burada eğlenmek için her ne yapılıyorsa, yeni bir moda yaratabilir."

Miles açık kahverengi başlığı Shelby'nin kafasına tuttu. Başlık atkuyruğu yüzünden kafasına olmayınca, genç kız tokasını çıkardı. Sarı saçları omuzlarına dökülünce, utanmış gibi hissetti. Saçları baş edilmezdi. *Asla* saçlarını açık bırakmazdı. Ancak başlığı kafasına yerleştirirken Miles'in gözleri ıslık ıslık oldu.

"Leydim." Kibarca elini uzattı. "Size şehre kadar eşlik etme şerefini bana layık görür müsünüz?"

Luce burada olsaydı, üçünün de hâlâ yakın arkadaş oldukları ve her şeyin daha az karışık olduğu dönemde olsalardı, Shelby bu şakaya nasıl karşılık vereceğini bilirdi.

Luce o hoş, yarıya muhtaç ses tonunu takıp Miles'a

beyaz atla şövalyem ya da o tür bir şey der, Shelby de herkesin güleceği alaycı bir şey söylerdi ve omuzlarında hissettiği gerginlik, karnındaki ağrı geçip giderdi. Her şey normal ve olması gerektiği gibi olurdu.

Ama artık sadece Shelby ve Miles vardı.

Birlikte. Yalnız.

Dönüp yüksek ana kapıyı kuşatan şehrin etrafındaki siyah taş duvarlara baktılar. Yüksek taş kulenin demir direklerinde portakal rengi bayraklar asılıydı. Havaya kömür ve kütlenmiş saman kokusu sinmişti. Duvarların öteki tarafından müzik sesi geliyordu - lir ya da yumuşak derili davullar olmalıydı bunlar. Shelby orada bir yerlerde Duyurucusu onları şimdiki zamana, ait oldukları yere götürebilecek bir melek olmasını umuyordu.

Miles hâlâ elini ona doğru uzatmış duruyor, gözlerinin ne kadar mavi olduğunu bilmiyormuş gibi ona bakıyordu. Shelby derin bir nefes alıp onun elini tuttu. Miles elini hafifçe sıkı ve birlikte kasabaya doğru yürümeye başladılar.

İki

Tuhaf Pazar

Huzurlu çayırlar geride kalmıştı. Şehrin kapılarının hemen ardında büyük bir gürültü vardı. Yüksek, siyah şehir duvarlarına doğru giden yolun her iki yanındaki yeşilliklere eğreti çadırlar kuruluyordu. Çadırların geçici bir süreliğine, hafta sonu yapılacak festival ya da o gibi bir şey için kurulduğu belliydi. Etrafta mutlu bir telaşla gezinen insanlar Shelby'ye internette fotoğraflarını gördüğü Bonnaroo'yu hatırlattı. İnsanların kıyafetlerine baktı - anlaşılan başlık modası epey rağbet görüyordu. O ve Miles'in çok dikkat çektiklerini sanmıyordu.

Kapıdan geçen kalabalığa karışıp tek bir yöne doğru ilerliyormuş gibi görünen insanları takip ettiler; meydandaki pazara gidiyorlardı. Şehir duvarlarının bitimine yakın büyük şatonun bir parçası olan kuleler karşılarında yükseliyordu. Meydanın köşesinde mütevazı ama etkileyici Gotik dönemin ilk etkilerini yansıtan bir kilise vardı (Shelby onu

sokaklar hergeyi veya herhangi birini bulmak için gidilebilecek kalabalık, hareketli, kokmuş ve canlı pazar alanının etrafını sarıyordu.

"Keten! İki topu on peni!"

"Mumlar! Eşsiz!"

"Arpa suyu! Taze arpa suyu!"

Shelby ve Miles el arabasında çömlek kupalarla bira taşıyan iri yarı bir keşişten kaçınmak için kenara çekilmek zorunda kaldılar. Kalabalık pazarın içinde kendisine yol açarken adamın geniş, gri cüppeli sırtına baktılar. Shelby biraz yer edinebilmek için onu takip etmeye yeltendi ama çok geçmeden kötü kokan kalabalık boşluğu yeniden doldurdu.

Birine çarpmadan tek bir adım atmak bile neredeyse imkânsızdı.

Meydanda öylesine çok insan - pazarlık ediyor, dedi-kodu yapıyor, satılık elmaların üzerinden hırsızlık yapmaya çalışan çocukların ellerini çekiyorlardı - vardı ki kimse Miles ve Shelby'ye dikkat etmiyordu.

"Bu çöplüğün içinde tanıdığımız birini nasıl bulacağız?" dedi Shelby onuncu kişi ayağına bastığı sırada ve Miles'in eline sıkıca tutundu. Bu, karışıklıkta iki kaburgasının morardığı Oakland'daki Green Day konserinden bile daha kötüydü.

Miles kafasını çevirdi. "Bilmiyorum. Belki de herkes birbirini tanıyor?" İnsanların çoğundan daha uzun boyluydu, bu nedenle durum onun için o kadar da kötü sayılmazdı.

Miles temiz hava ve rahat bir görüş açısına sahipti, ancak Shelby kendini klostrofobik hissetmeye başlıyordu:

setti. Telaşla elbisesinin dik yakasını tuttu ve birkaç dikişin attığını duydu. "İnsanlar bu kıyafetlerin içinde nasıl nefes alabiliyorlar?"

"Burnundan nefes alıp ağzından ver," diye öneride bulunan Miles ve tavsiyesini denedikten bir saniye sonra kötü koku yüzünden burnunu buruşturdu. "Ah, bak, orada bir kuyu var. Biraz su içmeye ne dersin?"

"Herhalde koleraya yakalanırsınız," diye söylendi Shelby, fakat Miles onu beraberinde çekştirerek çoktan ilerlemeye başlamıştı bile.

Basit görünümlü ıslak kıyafetlerin ağırlığıyla sarkan çamaşır ipinin altından geçip düzensizce etrafa dağılmış bir grup siyah horozun üstünden atladılar ve armut satan kızıl saçlı iki erkek kardeşin yanından geçtikten sonra kuyunun başına vardılar. Antik bir şeydi - bir deliğin etrafına taşlar dizilmişti ve ağzının üzerinde tahta, üç ayaklı bir mekanizma vardı. İlkel bir çarkın ucunda yosunlu bir kova sallanıyordu. Küçük çocuklar tahta kılıçlarıyla ustalıkla antrenman yapıyorlar, alıştırma yapan şövalyeler gibi deney mankenlerinin atalarına çatıyorlardı. Pazarın kenarlarında dolaşan ozanlar tuhaf ama hoş şarkılar söylüyorlardı.

Shelby kovayı kaldırmak için tahta bir kol olduğunu fark etti. Oldukça sıkı güderi tayı giymiş bir çocuk kova-
dan bir kupa su alıp kulağının arkasına bir çobanpüsküllü dalı sokmuş olan kocaman gözlü kıza uzattı. Kız kupadaki suyu birkaç yudumda içerken çocuğa sevgiyle baktı, çenesinden krem rengi güzel elbisesine su damladığının farkında bile değildi.

Su içmeyi bitirdiğinde, çocuk göz kırparak kupayı Miles'a verdi. Shelby göz kırpmasının ifade ettiği şeyden hiçbir şeyden de utanmadı. Fakat onu, elbisesine su dam-
dar susamıştı.

"Sevgililer Günü festivali için mi buradasınız?" diye bir göl kadar durgun bir ses tonuyla sordu kız Shelby'ye.

"Ah, şey, biz..."

"Evet," diyerek araya girdi Miles sahte İngiliz aksanını takınarak. "Kutlamalar ne zaman başlayacak?"

Bu kulağa son derece *güllünç* geliyordu. Yine de onu ele vermemek için Shelby kahkahasını bastırdı. Birileri onların o çağa ait olmadıklarını anlarsa neler olabileceğini bilmiyordu, ancak kazıklar, çark ve sehpa gibi işkence aletleri hakkında birçok şey okumuştı. *Dudak koruyucusu, Shelby. Pozitif ol. Sıcak çikolata ve güneşle selamlaşmalar ve Tv şovları. Bunlara odaklan.* Buradan kurtulacaklardı. Buna mecburlardı.

Çocuk hayranlıkla kolunu kızın beline doladı. "Anon. Yarın tatil."

Kız eliyle pazar alanını işaret etti. "Ama gördüğün gibi sevgililerin çoğu çoktan alana vardılar." Neşeyle Shelby'nin omzuna dokundu. "Güneş batmadan önce isminizi Aşk Tanrısı'nın Kupası'na bırakmayı unutmayın!"

Havaalanında bilet ve bagaj kontrolü gişesindeki insanlar ona iyi yolculuklar dilediğinde yaptığı gibi, "Ah, elbette. Siz de," diyerek ağzında geveledi Shelby. Kız ve çocuk onlara veda ederken yanağının içini ısırdı, sokakta ilerlerken kolları hâlâ birbirlerine dolanmış haldeydi.

Miles onun kolunu tuttu. "*Harika* değil mi? Sevgililer Günü festivali!"

Bu sözler Shelby'nin bir keresinde dokuz sosisli sandviç yediğine tanık olduğu, sıradan, beyzbola düşkün çocuktan geliyordu. Miles ne zamandır romantik bir Sevgililer Günü kutlaması için heyecanlanıyordu?

Tam alaycı bir şeyler söylemek üzereyken Miles'in...

Umut dolu olduğunu fark etti. *Sanki gerçekten kutlamalara katılmak ister gibiydi. Onunla? Shelby nedense onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.*

"Elbette. Harika." Shelby ilgisizce omuzlarını silkti. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Hayır." Miles kafasını salladı. "Demek istediğim... Düşen meleklerin orada olmaları gerek, tabii ortalıkta olacaklarsa. Böylece eve dönmemize yardımcı olabilecek birini bulabiliriz."

"Ah." Shelby boğazını temizledi. Elbette kastettiği buydu. "Evet, iyi fikir."

"Sorun nedir?" Miles kupayı kovaya daldırıp serin suyu Shelby'nin dudaklarına götürdü. Durdu ve kupanın kenarını cüppesinin koluyla sildikten sonra tekrar uzattı.

Shelby sebepsiz yere yüzünün kızardığını hissetti, bu nedenle gözlerini kapatıp kötü bir hastalık kapıp ölmeme-yi umarak suyu kana kana içti. Bitirdikten sonra, "Hiçbir şey," dedi.

Miles kupayı tekrar kovaya daldırdı ve kalabalığa göz gezdirerek sudan büyük bir yudum aldı.

"Bak..." dedi kupayı kovaya bırakırken. Shelby'nin arkasında üç kızın gülmekten iki büküm olduğu pazar tezgâhlarının kenarındaki yüksek platformu işaret etti. Aralarında geniş ağızlı kalaydan bir kupa duruyordu. Eski olduğu kadar pis ve oldukça çirkin görünüyor, Francesca'nın Shoreline'daki ofisinde bulundurabileceği türden pahalı "sanat eserlerinden" birine benziyordu.

"Aşk Tanrısı'nın Kupası bu olmalı," dedi Miles.

"Ah, evet, görünüşe bakılırsa öyle. Aşk Tanrısı'nın Kupası." Shelby alaycı bir şekilde kafasını salladı. "Bu da ne anlama geliyor böyle? Aşk Tanrısı'nın zevki daha iyi ola-

"Eski Roma'dan bu yana devam eden bir gelenek," dedi Miles, her zamanki gibi bilge havasına girmişti. Onunla birlikte seyahat etmek ansiklopedi taşımaya benziyordu.

"Sevgililer Günü, Sevgililer Günü olmadan önce," diyerek heyecanlı bir ses tonuyla devam etti Miles sözlerine. "Lupercalia olarak bilinirdi..."

"Looper..." Genç kız elini havada salladı, dalga geçmek üzereydi. Ama sonra Miles'in yüzündeki ifadeyi gördü. Miles son derece hevesli ve içtendi.

Shelby'nin bakışlarının yüzünde gezindiğini hissedince, içgüdüsel bir şekilde beyzbol şapkasını gözlerini örtmek istercesine aşağı çekmeyi denedi. Bu, gerginken yaptığı bir şeydi. Ama elleri sadece havayla temas etti.

Utanmışçasına irkildi ve elini kot pantolonunun cebine sokmaya çalıştı, ancak kalın mavi cüppe pantolonunu örtüyordu, bu yüzden tek yapabildiği kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmak.

"Onu özlüyorsun, değil mi?" diye sordu Shelby.

"Neyi?"

"Şapkanı."

"O eski şeyi mi?" Miles hemen omuzlarını silkti. "Hayır. Aklıma bile gelmedi." Bakışlarını kaçırıp boş gözlerle meydana bakmaya başladı.

Shelby elini onun kolunun üzerine koydu. "Looper hakkında ne söyleyecektin?"

Miles gözlerini kırıştıtarak ona baktı, emin değilmiş gibiydi. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Yoksa Papa Prada mı giyiyor?"

Miles gülümsedi. "Lupercalia aslında bereket ve baharın gelişinin kutlandığı bir pagan geleneğiydi. Kasabadaki tüm erkek kadınlar birbirini bir parça parşömeniyle üzer-

ne yazıp kupaya atarlardı... Şuradaki gibi. Bekâr erkekler kupadan parşömenleri seçtiklerinde, kimin ismi çıkarsa yıl boyunca sevgilileri o kişi olurdu."

"Bu çok barbarca!" diye bağırdı Shelby. Bir kupanın ona kiminle çıkacağını söylemesi söz konusu bile olamazdı. Kendi hatalarını kendi yapabiliirdi, yardıma ihtiyacı yoktu.

"Bence çok hoş." Miles omuzlarını silkip kafasını diğer yana çevirdi.

"Öyle mi?" Shelby hızla kafasını ona doğru çevirdi. "Demek istediğim, sanırım eğlenceli olabilir. Fakat festivalden çok önce var olan bu kupa geleneğinin Aziz Valentine'le bir ilgisi olmalı, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Miles. "En sonunda kilise işin içine karıştı. Pagan geleneğini kontrolleri altına almak istediler, böylece koruyucu bir melek ile ilişkilendirdiler. Eski tatillerin ve geleneklerin çoğunda bunu uyguladılar. Sahip çıkarlarsa tehdit oluşturmayaacağına inanıyorlardı."

"Tipik erkekler."

"Artık Valentine romantizmin savunucusu olarak biliniyor. Yasal olarak evlenemeyen insanlar - mesela askerler - dünyanın her yanından ona gidip seremoniyi gizlice yapıyorlar."

Shelby kafasını salladı. "Tüm bunları nereden biliyorsun? Daha doğrusu, neden?"

"Luce..." dedi Miles Shelby'nin gözlerine bakmadan.

"Ah," Shelby karnına yumruk yemiş gibi hissetti. "Luce'u etkilemek için mi Sevgililer Günü'nün tarihini öğrendin?" Toprağı tekmeledi. "Sanırım bazı kızlar ineklerden hoşlanıyor."

"Hayır, Shelby, demek istediğim..." Miles omuzlarından tutup onu kupanın bulunduğu platforma çevirdi.

"Luce... Tam şurada."

Luce geniş etekli açık kahverengi bir elbise giymişti. Üç kalın örgü yaptığı uzun siyah saçlarını küçük beyaz kurdelelerle tutturmuştu. Teni normalden daha solgundu ve elmacık kemiklerinde hafif bir pembelik vardı. Diğer kızlardan ayrı durmuş, kupanın etrafında yavaş, düşünceli adımlar atıyordu. Meydanın karışıklığında yalnız olan tek insan gibi görünüyordu. Düşüncelere daldığında olduğu gibi gözlerinde yumuşak, dikkatsiz bir ifade belirmişti.

"Shelby... Bekle!"

Shelby çoktan meydanı yarılamıştı, Miles onu bileğinden yakaladığı sırada neredeyse Luce'a doğru koşuyordu. Miles onu durdurdu ve genç kız azarlamaya hazır bir şekilde ona doğru döndü.

Ama Miles'in yüzü... Shelby'nin tam olarak çözemediği bir şeyle *parlıyordu*.

"Onun geçmişteki Lucinda olduğunu biliyorsun. Bu kız bizim arkadaşımız değil. Seni *tanımayacaktır*..."

Shelby bu kısmı düşünmemişti. Düşünmüş gibi yaptı. Dönüp Lucinda'ya dikkatle baktı. Saçları kirliydi - yağlı değildi, yağlı olmaktan öte gerçekten *pisti* ve bu Luce Price'in asla tahammül edemeyeceği bir şeydi. Kıyafetleri ise - Shelby'nin modern bakış açısıyla bakıldığında - üzerine tuhaf bir şekilde oturmuştu ama Lucinda rahat görünüyordu. Daha doğrusu her şeye rağmen rahat görünüyordu ve bu pek de Luce'a göre değildi. Shelby onun müzmin bir şekilde uyumsuz olduğunu düşündü - yine de büyüleyiciydi ki Luce'a dair sevdiği şeylerden biri de buydu. Fakat bu kız... Bu kız her hareketine hâkim olan çaresiz üzüntüsüne rağmen rahat görünüyordu. Her gün

Neşesini yerine getirecek arkadaşları yok muydu? Arkadaşlar bunun için değil miydi?

"Miles," dedi Shelby, serbest bileğinden tutup ona yaklaştı. "Daniel'in Lucinda Price'ı bulmasına izin vereceğimiz konusunda anlaştığımızı biliyorum, yine de bu kız hâlâ bizim önemsedüğümüz Lucinda... Ya da onun önceki bir versiyonu. En azından onu biraz neşelendirelim. Ne kadar üzgün olduğuna bir baksana."

Miles dudağını ısırdı. "Ama... Ama... Duyurucular hakkında öğrendiğimiz her şey geçmişe müdahale etmemiz gerektiği yönünde ve..."

"Merhabaaa!" dedi Shelby neşeli bir sesle ve Lucinda'nın yanına varana dek Miles'ı çekiştirdi. Georgia'daki Şükran Günü'nde kendi çağlarına ait Luce'un annesinin kelimele-ri uzatarak konuştuğunu duymuş olması dışında, Güneyli aksanının nereden çıktığını bilmiyordu. Ve bu Orta Çağ İngiliz dünyasında insanların Georgia aksanı hakkında ne düşüneceklerine dair hiçbir fikri yoktu, ama artık çok geçti.

Birkaç adım geride duran Miles korkuyla kafasını sallıyordu. *Bu sadece bir tesadüf?* Shelby onu bakışlarıyla uyardı.

Lucinda onları fark etmemişti - bu ne kadar üzgün olduğunu daha da çok vurguluyordu - bu nedenle Shelby onun önüne geçip yüzüne doğru elini sallamak zorunda kaldı.

"Ah," dedi Lucinda ve onu tanımadığını ortaya koyacak şekilde Shelby'ye gözlerini kırıştırarak baktı. "İyi günler."

Shelby'nin duygularının incinmemesi gerekirdi ama incinmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ra>

Shelby. "Sanırım, şey, Windsor'dan kuzenim baba tarafından amcalarından birini tanıyor olmalı... Ya da tam tersiydi."

"Özür dilerim, sanmıyorum, ama belki de..."

"Sen Lucinda'sın, değil mi?"

Lucinda şaşırdı ve bir anlığına gözlerinde tanıdık bir ışıltı belirdi. "Evet."

Shelby elini kalbine götürdü. "Adım Shelby. Bu da Miles."

"Ne ilginç isimler. Kuzey'den geliyor olmalısınız?"

"Elbette." Shelby omuzlarını silkti. "Çok, çok uzaktan geliyoruz. Daha önce hiç... Sevgililer Günü festivalinize katılmamıştık. İsmi kupaya mı bırakacaksın?"

"Ben mi?" Lucinda yutkundu. "Şansın kalbin kaderine yön vermesi fikri pek hoşuma gitmiyor."

"Çekici bir erkek arkadaşın varmış gibi konuşuyorsun!" Shelby Lucinda'yı dürttü. Bir an için birbirlerine yabancı olduklarını, sözlerinin kaba ve alaycılığının Lucinda'nın Orta Çağ'a özgü hassasiyetine yabancı olabileceğini unutmuştu. "Demek istediğim... Hoşlandığın bir şövalye var mı?"

"Sevdiğim biri vardı," dedi Lucinda üzgün bir şekilde.

"Var mıydı?" diye tekrarladı Shelby. "Sevdiğin biri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Aşıktım. Ama o gitti."

"Daniel seni *terk mi etti*?" Miles'in yüzü kapkarmızı oldu. "Yani... Sevdiğin kişinin adı neydi?"

Fakat Lucinda onu duymamış görünüyordu. "Efendisinin şatosundaki gül bahçesinde tanışmıştık. Bahçeye izinsiz girdiğimi itiraf etmeliyim, fakat birçok güzel bayanın

içeri girip çıktığını görmüştüm, kapı açıktı, çiçekler de öylesine güzeldi ki..."

Ellerini kalbinin üzerine koyup derin bir pişmanlıkla içini çekti.

"Tanıştığımız gün, benim varlıklı bir kız olduğumu sandı. Üst sınıfa ait olduğumu düşündü. Üzerimde en güzel elbisem vardı, saçlarımı da bazı hanımefendilerin yaptığı gibi çiçeklerle süslemiştim. Güzел görünüyordum ama korkarım bu hiç de dürüstçe değildi."

"Ah, Lucinda," dedi Shelby. "Onun gözünde bir hanımefendi olduğuna eminim!"

"Daniel bir şövalye. Kendisine uygun bir leydi ile evlenmeli. Ailem ve ben sıradan insanlarız. Babam özgür bir adam ancak kendi babası gibi ekin ekiyor." Gözlerini kırptırınca yanağına bir damla yaş düştü. "Aşkıma ismimi bile söyleyemedim."

"Seni sevdiyse - eminim ki sevmiştir - gerçek ismini biliyordur," dedi Miles.

Lucinda nefes alırken titredi. "Daha sonra, geçen hafta, lorduna karşı şövalyelik görevinin bir parçası olarak, lordunun Sevgililer Günü ziyafeti için yumurta almaya babamın kaptısına geldi. Vaftiz edilişimin yıldönümüydü. Kutlama yapıyorduk. Bizi küçük evimizde gören aşkımın yüzünü görmek... Gitmesine engel olmaya çalıştım ama o tek kelime etmeden çekip gitti. Tüm gizli yerlerimizde - ormandaki gövdesi oyuk meşe ağacının altında, alacakaranlıkta gül bahçesinin kuzey kanadında - onu aradım ancak o zamandan beri onu görmedim."

Shelby ve Miles birbirlerine baktılar. Anlaşılan o ki Daniel Lucinda'nın nasıl bir aileden geldiğini önemsemiyordu. Onu korkutan şey Lucinda'nın yaş günüyü

- Lucinda'nın lanetin sınırlarına yaklaşıyor olduğu gerçeydi. Shelby artık Luce'un ölümü yaklaştığında Daniel'ini ondan uzak durmaya çalışmasına alıştı. Daniel hayatını kurtarmak için onun kalbini kırmıştı. Muhtemelen o da üzgün bir şekilde bir yerlerde amaçsızca dolanıyordu.

Öyle olmalıydı. Shelby'nin karşısında duran kız ölmek zorundaydı. Belki de Shelby'nin onu tanıdığı hayata - Luce'un en sonunda ilk kez laneti kırma şansı edindiği hayata - gelene kadar yüzlerce kez ölecekti.

Bu hiç adil değildi. Tekrar tekrar ölmek ve hayatı boyunca bu tür acıları birçok kez yaşamak zorunda kalması hiç adil değildi. Lucinda mutlu olmayı herkesten çok hak ediyordu.

Shelby küçük de olsa Lucinda için bir şeyler yapmak istedi.

Tekrar Miles'a baktı. Miles, Shelby'nin *sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?* anlamına geldiğini umduğu bir şekilde tek kaşını kaldırdı. Genç kız kafasını salladı.

"Bu sadece büyük bir yanlış anlaşılma," dedi Shelby. "Biz Daniel'i tanıyoruz."

"Tanıyor musunuz?" Lucinda şaşırmış görünüyordu.

"Bak sana ne söyleyeceğim... Yarınki festivale git, Daniel'in de orada olacağından eminim, ikiniz..."

Lucinda'nın dudağı titredi ve ağlamaya başladığı sırada yüzünü Shelby'nin omzuna gömdü. "Kupadan başka birinin ismini çektiğini görmeye dayanamam."

"Lucinda," dedi Miles, ses tonu öylesine sıcaktı ki gözlerini açan kız - Luce'un bazen ona baktığı gibi - içten bir şekilde ona baktı.

Shelby baktıktan sonra bir süre sonra Miles, "Daniel'in seni gerçekten sevdiğine inanıyor musun?" diye sordu.

Lucinda kafasını salladı.

"Peki kalben..." diyerek sözlerine devam etti Miles. "Daniel ile aradaki bağın ailenin durumunun koparabileceği kadar zayıf olduğuna mı inanıyorsun?"

"O... Onun başka seçeneği yok. Tapınak Şövalyeleri kitabında böyle yazıyor. Onun bir leydi ile evlenmesi..."

"Luce! Aşkın aptal bir kitaptan daha güçlü olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu Shelby.

Lucinda tek kaşını kaldırdı. "Anlayamadım?" diye sordu.

Miles Shelby'ye ikaz edercesine bir bakış attı.

"Demek istediğim şey... Gerçek aşk sosyal zorunluluklardan daha derin ve güçlüdür. Daniel'i seviyorsan, ona nasıl hissettiğini söylemelisin."

"Tuhaf hissediyorum." Yüzü kızaran Lucinda elini göğsüne götürdü. Gözlerini kapattı ve bir an için Shelby onun oracıkta alev alacağını sanarak geri çekildi.

Fakat böyle olmuyordu, değil mi? Bu lanetin o ve Daniel'in etkileşimiyle, Daniel'in varlığının onun içinde uyandırdığı bir şeyle ilgisi vardı.

"Söylediklerinizin doğru olduğuna inanmak istiyorum. Birdenbire aşkınızın çok güçlü olduğunu hissettim."

"Daniel'i yarınki festivale getirirsek..." dedi Shelby. "Onunla birlikte olmayı kabul edeceğin kadar güçlü mü?"

Lucinda gözlerini açtı. Fırtınalı, kocaman ve ıslak ıyıldı. "Onunla birlikte olmayı kabul ederim. Tekrar onunla birlikte olmak için dünyanın her yerine giderim."

ÜÇ

Kılıcı, Sözü

Lucinda gidip kuyunun başında yalnız kaldıklarında, "Bu harikaydı!" diye bağırdı Shelby.

Gökyüzünün batı tarafında güneşin renkleri solmuştu. İnsanların çoğu evlerine dönüyordu, at arabaları ve çantaları akşam yemeği için aldıkları yiyeceklerle doluydu. Shelby uzun zamandır yemek yememişti; havaya sinen kızarmış tavuk ve haşlanmış patates kokusunu alabiliyordu. Çok heyecanlı bir ruh halindeydi, "Az önce ikimiz de aynı fikirdeydik. Sanki benim düşündüklerimi sen dile getiriyordun... Müthiş bir ritmimiz vardı!"

"Biliyorum." Miles kupayı kovaya daldırıp sudan büyük bir yudum aldı. Güneşin altında çilleri ortaya çıkmıştı. Shelby hâlâ onun beyzbol şapkası olmadan ne kadar farklı görüldüğüne alışamamıştı. "Haklıydın... Luce'un kendini iyi hissetmesini sağlamak güzeldi. Bizim Luce'umuz olmasa da." Bir an sanki bir şey duymuş gibi kafasını çevirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Shelby.

Fakat sonra omuzları çöken Miles, "Hiçbir şey," dedi. "Bir Duyurucu gördüğümü sandım ama yanlışmışım."

Shelby Duyurucuları düşünmek istemiyordu çünkü çok heyecanlıydı. "Biliyor musun?" dedi kuyunun kenarına otururken. "İkisi için alışverişe çıkabilir, dantelli bir süs alıp Luce'a bunun Daniel'in hediyesi olduğunu söyleyebiliriz. Sevimli şürler yazabilirim... 'Güller kırmızı' ya da her neyse... Hey, muhtemelen bu Orta Çağ köylüleri için bir ilk olur. Ve bir de..."

"Shelby?" diyerek onun sözünü kesti Miles. "Peki ya eve dönmek? Biz buraya ait değiliz, unuttun mu? Sevgililer Günü kutlamasına gitmesi için onu umutlandırarak Lucinda'ya yardım ettik zaten, fakat lanetin gerçekleşme biçimini değiştirmek için elimizden pek bir şey gelmez. Bir Duyurucu bulmamız gerek."

"Ama bildiğin gibi Luce her neredeyse, diğerleri de ona yakın bir yerde olmalılar," dedi Shelby hemen. "Daniel'i bulabilirsek, bir taşla iki kuş vurmuş oluruz. O festivale gider, biz de Shoreline'a döneriz."

"Daniel'in festivale gitmesini sağlamanın o kadar kolay olacağını sanmıyorum."

"O halde eve gidemeyiz! Luce'a verdiğimiz sözü tutana kadar olmaz! Onu hayal kırıklığına uğratan insanlardan biri olmak istemiyorum." Shelby birdenbire kendini üzgün hissetti. "O çok daha iyisini hak ediyor."

Miles yavaşça nefesini verdi. Kuyunun etrafında dolaşmaya başladı - kışları çatılı düşünceli yüz ifadesini takınmıştı. "Haklısın," dedi en sonunda. "Bir gün daha kalmamızın ne zararı olur ki?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://www.pdfkitap.com/>

"Ama Daniel'i nasıl bulacağız? Lucinda bir şatodan bahsetmemiş miydi?" dedi Miles. "Şatoyu bulur ve..."

"Daniel'i tanıyorsam, herhangi bir yerde amaçsızca dolaşmıyor olabilir. Gerçekten, herhangi bir yerde olabilir."

Shelby toynak seslerini duyunca, kafasını pazar alanına giden ana yola doğru çevirdi. Akşam olduğu için satıcıların kaldırdıkları tezgâhların arkasında muhteşem, bembeyaz bir at gördü.

At son satıcının da tentesini geçip tamamen görüş alanına girdiğinde, Shelby'nin nefesi kesildi.

Siyahı deri ceyrin üzerinde oturan - Shelby, Miles ve kasabalıların çoğunun hayranlıkla izlediği - figür tam anlamıyla beyaz atlı prens gibiydi.

Geniş omuzlu, siperi yüzünü örten şövalye asil bir tavırla atını meydanda sürdü. Ayaklarında başlayan perçinli çelik plakalar iki kalın üzengi ile sabitlenmişti. Bacakları parlak baldır zırhlarıyla örtülüydü ve zırhı öylesine dar kesimliydi ki kaslı vücuduna tamamen oturmuştu. Metal başlığının tepesi düzdü ve burnunun üzerinde iki kıvrımlı plakayla birleşiyordu. Siperinin önünde küçük nefes alma delikleri, gözlerinin önünde ise dar bir açıklık vardı. Korkutucuydu: Onları görebiliyordu ama onlar şövalyenin sadece göz kamaştıran endamını görebiliyorlardı.

Kılıcını sol tarafına bağlamış ve zırhının üzerine Shelby'nin Monty Python filmlerinden birinde gördüğünü düşündüğü göğüs kısmında kırmızı bir haç olan uzun beyaz bir tunik giymişti.

"Neden ona sormuyoruz?" dedi Shelby.

Shelby duraksadı. Gerçek bir şövalyeye yaklaşmaya çe-

kiniyordu elbette. Ama Daniel'ı başka nasıl bulabilirlerdi ki?

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Belirsiz figürü işaret etti. "O bir şövalye. Daniel da bir şövalye. Aynı şövalye ortamında olma ihtimalleri yüksek olmalı, öyle değil mi?"

"Tamam. Tamam. Ve Shel..." Miles gergin olduğunda ya da Shelby'nin duygularını incitmekten korktuğunda yaptığı gibi yarım bir nefes aldı. "Georgia kızı aksanını kullanmamaya çalış, olur mu? Bu kör kütük âşık Lucinda'nın dikkatini çekmemiş olabilir ama kalabalığa karışma konusunda daha dikkatli olmalıyız. Roland'ın geçmişe müdahale etmek hakkında söylediklerini bir düşün."

"Tamam, dikkat çekmem." Shelby kuyunun kenarından aşağı atladı, tam bir hanımefendinin yapacağını umduğu şekilde omuzlarını dikleştirdi ve Miles'a göz kırıp şövalyeye doğru yürümeye başladı.

Henüz iki adım atmışken şövalye ona doğru dönüp si-perini kaldırdı ve koyu gözlerini kısarak sertçe ona baktı - bu Shelby'nin birkaç kez tecrübe ettiği bir bakıştı.

Miles az önce Roland Sparks'ı anmamış mıydı?

Roland'ın bakışları Shelby ve Miles arasında gidip geldi. Onları tanıdığı belliydi... Bu da Roland'ın onların çağına ait olduğu, onların Roland'ı olduğu, Lucinda Price'in arka bahçesindeki savaşta gördükleri Roland olduğu anlamına geliyordu. Ayrıca başlarının belada olduğu anlamına da geliyordu.

"Siz ikiniz burada ne arıyorsunuz?"

Miles hemen Shelby'nin yanına gitti ve korumacı bir tavırla ellerini genç kızın omuzlarına koydu. Çok düşünüyorlardı. Shelby'nin tek amaçla yola çıktığına inanmıyormuş gibiydi. "Daniel'ı arıyoruz," dedi.

"Bize yardım edebilir misin? Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Size yardım etmek mi? *Daniel*'ı bulmak için mi?" Roland şaşkınlıkla koyu kaşlarını kaldırdı. "Luce'u, Duyurucuların içinde kaybolan ölümlü kızı kastetmiyor musunuz? Siz çocuklar boyunuzu aşan işlere kalkışmışsınız."

"Biliyoruz, biliyoruz, buraya ait değiliz." Shelby en pişman ses tonunu takındı. "Buraya yanlışlıkla geldik," diye ekledi muhteşem beyaz atının üstünde oturan Roland'a bakarak. Atların bu kadar büyük olabileceklerini bilmiyordu. "Eve dönmeye çalışıyoruz ama Duyurucu bulmakta zorlanıyoruz..."

"Elbette, zorlanırsınız." Roland burnundan soludu. "Sanki yeterince yapmam gereken şey yokmuş gibi şimdiki bir de bebek bakıcılığı yapmak zorundayım." Eldivenli elini gelişigüzel bir şekilde havaya kaldırdı. "Sizin için bir tane çağırırım."

"Bekle." Miles öne çıkıp Roland'ı durdurdu. "Şey, hazır buradayken, Lucinda için iyi bir şey yapabileceğimizi düşünmüştük. Bu çağın Lucinda'sı için. Büyük bir şey değil, sadece onu biraz neşelendirmek istiyoruz. Daniel onu terk etti..."

"Bazen nasıl olduğunu bilirsin..." diyerek araya girdi Shelby.

"Bir dakika. Lucinda'yı mı gördünüz?" diye sordu Roland.

"Berbat bir haldeydi," dedi Miles.

"Ve yarın Sevgililer Günü," diye ekledi Shelby.

At kışneyince Roland dizginleri tutarak onu sakinleştir-

ti. "Bakalım ne oldu?"

Shelby yüzünü buruşturdu. "Anlamadım?"

"Önceki ve şimdiki benlikleri birleşmiş halde miydi?"

"Demek istediğin şey..." Shelby'nin aklına Daniel'in Kudüs'teki şaşkın ve dikkatsiz hali geldi; gözlük takmadan üç boyutlu film izlemeye benziyordu.

Fakat Miles onun ayağına hafifçe basıp cevap vermesine fırsat tanımadı. Roland burada olmalarından hoşlanmadıysa, Duyurucular aracılığıyla hemen her yere seyahat ettikleri fikrinden de kesinlikle hoşlanmayacaktı. "Şşşş," diye fısıldadı Miles çaktırmadan.

"Dinleyin, çok basit, sizi tanıdı mı?" diyerek üsteledi Roland.

Shelby içini çekti. "Hayır."

"Hayır," dedi Miles.

"O halde o bu çağın Luce'u ve hayatına karışmamalıyız." Roland şüpheli gözlerle onları süzdü ama başka bir şey söylemedi. Sarı renkli rastalarından biri lastiğinden kurtulup başlığının boşluğundan aşağı düştü. Sağını kenara itip kasabanın meydanına, inek bağırsaklarına saldıran köpeklerle, çamurlu sokaklarda yassı bir deri topla oynayan çocuklara baktı. Onlara rastlamamış olmayı dilediği açıktı.

"Lütfen, Roland," dedi Shelby ve cesurca onun zincirli eldivenine uzandı. *Zırh eldiveni*, diye geçirdi içinden. Onlara *zırh eldiveni* deniyordu. "Aşka inanmıyor musun? Senin kalbin yok mu?"

Shelby kelimelerinin soğuk havada asılı kaldığını hissetti ve içten içe onları geri alabilmeyi diledi. Çok ileri gitmişti. Roland'ın hikâyesini bilmiyordu. Roland melekler Cennet'ten kovulduklarında şeytanın tarafını seçmişti, fakat hiç de kötü birine benzemiyordu. Sadece gizemli ve

Roland bir şey söylemek üzere ağzını açınca, Shelby Duyurucularla seyahat etmenin ne kadar tehlikeli olduğuna dair yeni bir nutuk dinleyeceklerini ya da Roland'ın ani bir kararla onları Francesca ve Steven'a teslim etme tehdidinde bulunacağını sandı. Suratını buruşturup başını çevirdi.

Sonra Roland'ın siperini indirirken çıkan hafif sesi duydu.

Kafasını kaldırıp baktığında, Roland'ın yüzü yine gizlenmişti. Siperdeki karanlık göz aralığından bakışlarını okuyamıyordu.

Her şeyi mahvettin, Shelby.

"Sizin için Daniel'ı bulacağım." Siperin ardında Roland'ın sesi gürleyince Shelby yerinden sıçradı. "Yarınki festivale zamanında gelmesini sağlayacağım. Yapmam gereken son bir işim var, sonrasında buraya gelip sizi şu an olmanız gereken yere, Shoreline'a götürecek bir Duyurucu çağıracağım. Tartışma istemiyorum. Ya teklifimi kabul edersiniz ya da etmezsiniz."

Shelby ağzının açık kalmaması için çenesini kasti. Roland onlara yardım edecekti.

"Ta-tartışma falan yok," diye kekeledi Miles. "Çok iyi olur, Roland. Teşekkür ederiz."

Sonra Roland'ın başı hafifçe eğildi. Shelby onun kafasını salladığını düşündü ama Roland başka bir şey söylemedi. Sadece beyaz atını kasabadan çıkan yola doğru çevirmek için hafifçe dürttü. Hayvan hareketlenip dörtmala koşmaya başlayınca satıcılar kenara kaçtılar, beyaz kuyruğu dağınık bir duman gibi arkasında dalgalanıyordu.

Shelby tuhaf bir şey fark etti: Kasabadan dışarı gururla

atının üzerinde oturuyordu. Sanki açıklanamaz bir şey ruh halini değiştirmişti. Yoksa sebebi söylediği bir şey miydi?

Yanında duran Miles, "Bu çok gerginlik vericiydi," dedi.

Shelby ona yaklaştı, kolları birbirine değince kendini daha iyi hissetti.

Roland Daniel'ı bulacaktı. Onlara yardım edecekti.

Shelby alışılmadık bir şekilde gülümserken buldu kendini. O zırhın altında bir yerlerde, belki de gerçek aşkın gücüne inanan bir kalp vardı.

Tüm alaycılığına rağmen Shelby de aşka inandığını kabul etmeliydi. Bu öğlen Miles'in Lucinda'yı teselli etme şekline bakılırsa, o da aşka inanıyordu. Birlikte alacakaranlık güneşinin Roland'ın zırhında parlamasını seyrederken, kaldırım taşlarında toynak seslerinin uzaklaşmasını dinlediler.

DÖRT

Eldivenli El

Orta Çağ hakkında kesin olan bir şey vardı: Yıldızlar inanılmazdı.

Şehir ışıklarının etkilemediği gökyüzü, ışıltılı galaksilerin bulunduğu bir manzarayı andırıyordu. Shelby'nin uzun bir süre altında uzanıp seyretmek isteyeceği türden bir gökyüzüydü bu. Şafaktan kısa bir süre önce güneş nihayet gri bulutların arasında gözden kaybolmuştu ve şimdi yukarıdaki koyu tıval yıldızlarla süslüydü.

"Şu Büyük Ayı değil mi?" diye sordu Miles gökyüzündeki büyük parlak kavisi işaret ederek.

"Bilmem." Shelby omuzlarını silketti ama yine de Miles'in parmağıyla işaret ettiği yeri takip etmek için eğildi. Teninin kokusunu alabiliyordu, tanıdık ve limonsuydu. "Astronomiyle ilgilendiğini bilmiyordum."

"Ben de. Astronomiyle hiç ilgilenmedim. Fakat bu gece yıldızlar daha farklı... Ya da bu gecede bir şey var. Her şey farklı geliyor." Shelby'nin sesi biraz daha seslendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <http://www.pdfkitap.com>

"Evet," Shelby derin bir nefes aldı, daha önce pek ilgilenmediği gökyüzünde kaybolmuş gibiydi. Tuhaf bir şekilde kendisini yıldızlara yakın hissediyordu. Miles'a da yakın hissediyordu. "Anlıyorum."

Bir gece daha kalma konusunda anlaştıktan sonra Shelby bulduğu battaniye ve halatı - varoşlarda geçirdiği günlerde edindiği becerileri kullanarak - şık bir çadır haline getirmişti. Eğlence düşkünü ziyaretçilerin çoğu gibi o ve Miles kasabanın duvarlarının dışındaki yeşil eğime çadır kurmuşlardı. Miles yakacak odun bile toplamıştı ama ikisi de kibrit olmadan nasıl ateş yakacaklarını bilmiyorlardı.

Aslında burası çok hoştu. Ağaçlıklardan kır kurtlarının sesleri geliyordu, fakat Shelby bazı geceler Shoreline'da da aynı keskin çığlıkları duyduğunu hatırlıyordu. O ve Miles birbirlerine sahip çıkacaklar, ormandan vahşi yaratıklar çıkarsa etine dolgun Orta Çağ insanların arkasına saklanacaklardı.

Yolun yakınlarında tatil gününe özel gece pazarı kuruluyordu, bu yüzden çadırlarını kurduktan sonra ayrılmışlardı. Plana göre Miles yiyecek bir şeyler bulacak, Shelby ise ertesi gün Luce ve Daniel'a verebileceği Sevgililer Günü hediyesi avına çıkacaktı. Görevlerini tamamladıktan sonra da kampta buluşup yıldızların altında akşam yemeği yiyeceklerdi.

Güneş batmadan bir saat önce kasabadaki satıcılar partiyi dışarı taşımışlardı. Gece pazarı kasabanın içinde kurulan ve kıyafetlerden yiyeceklere kadar her şeyin satıldığı gündüz pazarından farklıydı. Shelby gece kurulan pazarda daha özel bir hava olduğunu fark etti; bu pazar şehrin Sevgililer Günü için uzaklardan gelen satıcılar ve ziyaretçilerle dolup taşıdığı güne özeldi.

Yeşillik çoğu takas alanı olarak kullanılan yeni kurulmuş çadırlarla doluydu. Shelby'nin verebileceği pek bir şeyi yoktu, fakat pembe tokasını Luce'a "Daniel'dan bir hediye" olarak vermeyi planladığı kalp şeklindeki dantel örtüyle takas etmeyi başarmıştı.

Ayrıca Phil'in ona Shoreline'da verdiği halhalı Daniel'ın hoşlanabileceğini düşündüğü deri hançer kılıfıyla takas etmişti. Erkekler için alışveriş yapmak çok daha zordu.

Shelby için değersiz olan toka ve halhal satıcılara oldukça egzotik gelmişti. "Esnedikten sonra eski şeklini almasını sağlayan madde nedir?" diye sorup lastiği paha biçilmez değerli bir taşmış gibi incelemişlerdi. Shelby kahkahasını bastırmıştı zira Orta Çağ'a özgü işkence aletleri bir an olsun aklından çıkmıyordu.

Her alışverişten sonra olduğu gibi Shelby çok acıkmıştı. Miles'in yiyecek iyi bir şeyler bulabildiğini umuyordu. Onunla buluşmak için yeşillikte hızla yürürken aklına bir şey takıldı: Unuttuğu şey neydi?

"Ah, ne güzel bir başlık böyle!" Kocaman gülümseyen sarışın bir kadın eğilip Shelby'nin sabah at arabasından aşırıldığı başlığa dokundu. "Baş Terzi mi dikti?"

"Ah, kim?" Shelby'nin yüzü hissettiği suçluluk duygusuyla başlığının kenarlarına kadar kızardı.

"Tezgâhı hemen şu tarafta." Kadın on metre ilerideki kalın bezden beyaz çadırı işaret etti. "Henry'nin üç kız kardeşi var, hepsi de harika terzilerdir. Yılın büyük bir bölümünde iğnelerini sadece kilisenin gizemli oyunlarında giyilmek üzere hazırladıkları kıyafetler için kullanırlar, ama yine de kızlar festivale özel ufak tefek şeyler dikmeyi başarıyorlar. Diktikleri kıyafetler nefesimi kesiyor."

ile Shelby'nin karşılaştığı iri yarı adam belirdi. Bu, Miles'in şapkasını alıp giden sürücüydü. Küçük bir grup adamın etrafına toplanmış, değerli olduğu anlaşılan bir şeye karşı hayranlıkla bakıyordu. Shelby böylesine ilgi çeken şeyin ne olduğunu görmek için festivalin diğer katılımcılarına doğru yaklaşmak zorunda kaldı.

İlgi odağı olan nesne parlak mavi renkli bir şapkaydı.

"Keten siperin eşsiz boyasına hayran kalacaksınız!" Terzi Henry şapka sanki koleksiyonunun daimi parçasıymış, sanki bizzat dikmiş gibi kendini satış konuşmasına kaptırmıştı. "Hiç böyle dikiş gördünüz mü? Kusursuz denebilecek kadar düzgün, neredeyse görünmez!"

"Peki ya üzerine bir kılıç darbesi inerse ne olacak, Henry?" diye sordu adamın biri. İnsanlar siperin Henry'nin koleksiyonunun belki de en sağlam parçası olmayabileceğini konuşmaya başlamışlardı.

"Aptallar," dedi Henry. "Bu siper bir zırh değil, güzel bir aksesuar. Bir şeyin hem göze hem de kalbe hitap etmesi mümkün olamaz mı?"

Festival katılımcıları adamı yuhalarken, Shelby'nin kalbi hızla atıyordu çünkü ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Şapkayı ben satın alırım!" diye bağırdı birdenbire.

"Satılık değil!" dedi Henry.

"Elbette, satılık," dedi Shelby. Berbat İngiliz aksanı için endişelenmeyi bıraktı, birkaç şaşkın insanı kenara itti ve şapkayı almak dışındaki tüm düşüncelerini aklından çıkardı. Şapka Miles için, Miles da onun için önemliydi. "İşte," diye bağırdı. "Karşılığında başlığımı al! Babam, şey, bunu bana bu sabah aldı ama kafama uymuyor."

Henry kafasını kaldırıp bakınca Shelby bir an için pa-

di. Ancak adam kafasını salladı ve şapkanın bir zamanlar kendi elinden çıktığını anlamamış göründü. "Evet, o başlık kulaklarının ortaya çıkmasına neden oluyor. Ama bu yeterli değil."

Ne? Kulakları hiç de büyük değildi! Genç kız tam Henry'ye haddini bildirecekti ki asıl meselesi aklına geldi.

"Hadi ama! O şapka eski, kumaşının rengi solmuş!" Suçlarcasına parmağını uzattı. "Önüne işlenen harfler de ne tür bir kötülüğü simgeliyor kimbilir..."

"Onlar harf mi?" diye sordu kalabalıktan biri.

"Okuma bilmiyorum," dedi bir diğeri.

Henry'nin de okuma bilmediği açıktı. "Ne yazıyor?" diye sordu. "Süs olduklarını sanmıştım." Şapkayı bizzat diktiğini iddia ettiğini hatırlayınca hızla ekledi: "Tasarım bana yoldan geçen bir beyefendi tarafından verildi."

"Şeytanın işaretleri!" diye uydurdu Shelby, kendisine güveni arttıkça sesi de yükseliyordu. "Sivri kollar onun işareti ve sembolü."

Çıt çıkarmayan insanlar bir araya toplanmaya başladılar. Kokuları yüzünden nefes alamıyormuş gibi hissediyordu Shelby kendini.

Henry şapkayı uzaklaştırdı. "Öyle mi? O halde neden şapkayı almak istiyorsun?"

"Sence neden almak istiyor olabilirim? Dünya'daki kutsal ve doğru olan her şeyin adına şapkayı yok etmeyi amaçlıyorum."

Kalabalık onu onayladığını belirtircesine mırıldanmaya başladı.

"Onu yakacağım ve bu dünyayı kötülüğünden kurtaracağım!" Kendisini iyice kaptırmıştı.

Kalabalığın korkak ve hafifçe cezalandırılmış

"Hepimizi şapkanın felaketinden koruyacağım!"

Henry kafasını kaşdı. "Bu sadece bir şapka, öyle değil mi?"

Shelby'nin etrafındaki insanlar dönüp ona baktılar. "Şey, evet, ama... Söylemeye çalıştığım sizi ondan kurtaracağım."

Terzi Shelby'nin elindeki başlığa baktı ve sol kaşını kaldırdı. "Bu dikiş tanıdık geliyor," diye mırıldandı. Sonra tekrar Miles'in şapkasına baktı. "Öyleyse adil bir takas olacak."

Shelby başlığı ona uzattı. "Adil bir takas."

Adam kafasını salladı ve takas gerçekleşti. Miles'in bir-cik Dodgers şapkasını ellerinde tutan Shelby altın külçesi tutuyormuş gibi hissetti kendini, çadıra dönmek için sabırsızlanıyordu. Miles şapkasını görünce çok sevinecekti! Yeşillikte koşmaya başladı... Bir başına şarkılar söyleyen ozanların, ölümsüz oyunlarından biri olan ebelemece oynayan çocukların yanlarından geçti ve çok geçmeden karanlıkta Miles'in omuzlarının hatlarını gördü.

Ama karanlık değildi.

Miles nasıl ateş yakılacağını öğrenmişti! Ve alevlerin üzerinde çatallara geçirdiği sosisleri kızartıyordu. Kafasını kaldırıp ona gülümsediğinde, sol yanağında genç kızın daha önce hiç fark etmediği küçük bir gamze belirdi. Shelby başının döndüğünü hissetti. Bu tüm o yolu koştuğu için olmalıydı. Ya da aniden ateşin sıcaklığını hissettiği için.

"Aç mısın?" diye sordu Miles.

Shelby kafasını salladı, şapkayı geri aldığı için o kadar heyecanlıydı ki ne söyleyeceğini bilmiyordu. Şapkayı ar-

bediyesinden ve üzerindeki bol Orta Çağ elbiselerinden. Ama karşısındaki Miles'tı; onu yargılamazdı. O halde ne-
den birdenbire bu kadar gerilmişti?

"Aç olacağını düşünmüştüm. Hey, başlığın nerede?"

Sesi üzgün mü çıkmıştı? Saçları komik mi görünüyor-
du? Artık saçlarını toplayacağı lastik tokası da yoktu.

Yüzü kızardı. "Takas ettim."

"Ah. Luce ve Daniel'a almak istediğin şeyler için mi ta-
kas ettin?"

Işık yüzünde dans ederken Miles hem en yakın arkada-
şı hem de tamamen farklı biri gibi görünüyordu. Shelby
onu tanımayı çok istediğini fark etti.

"Evet." Aslan yelesine benzeyen dağınık saçlarıyla onun
karşısında dururken kendini tuhaf hissediyordu. Neden
saçları Luce'un ki gibi düz, parlak ve çekici değildi? Erkek-
ler öyle saçları beğenirlerdi. Miles Luce'un saçlarını beğе-
niyordu. Hâlâ Shelby'ye bakıyordu. "Ne?"

"Yok bir şey. Otursana. Elma şarabı ve biraz ekmek
var."

Shelby Miles'in yanına çimenlerin üzerine oturdu ve
şapkayı özenle eteğinin arasına sakladı. Şapkayı ona doğ-
ru anda vermeyi istiyordu, mesela karnının guruldaması
geçtikten sonra. Miles sosislerden birini alıp ktır ktır ek-
meğın arasına yerleştirdi ve bir kupa elma şarabıyla birlikte
ona uzattı. Gözlerini birbirlerinden ayırmadan kupalarını
tokuşturdular.

"Tüm bunları nereden buldun?"

"Takas yapmayı bilen tek kişinin sen olduğunu mu sa-
nıyorsun? O sandviç için iki kaliteli ayakkabı bağına veda

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - http

Shelby sandviçini ısırp içkisini yudumlarken, Miles

saçlarına bakmadığı için minnettardı. Miles şehre kadar uzanan çadırlara, havaya karışan yüzlerce kamp ateşinin dumanına bakıyordu. Shelby uzun zamandır hissetmediği kadar sıcak ve mutlu hissediyordu kendini.

Genç kız ikinci lokmasını çiğniyordu ki sandviçini bitiren Miles yutkundu. "Biliyor musun, şu Luce ve Daniel efsanesi, imkânsız aşkları, kırılmaz lanet, kader ve her şey... Derslerde bunu ilk öğrenmeye başladığımızda, hatta Luce'la tanıştığımda bile her şey bana öylesine..."

"Saçma mı gelmişti?" diyerek araya girdi Shelby. "En azından ben öyle olduğunu düşünmüştüm."

"Evet," diye itiraf etti Miles. "Ama son zamanlarda seninle Duyurucuların içinde seyahat ederken, dünyanın ne kadar çok yamının olduğuna tanık olmak, Daniel ile Kudüs'te karşılaşmak, Cam'in nişanlıyken ne kadar farklı olduğunu görmek... Belki de gerçek aşk diye bir şey vardır."

"Evet." Shelby sandviçini yerken düşündü. "Evet."

Birdenbire Miles'a sormayı çok istediği bir şey olduğunu fark etti. Fakat korkuyordu. Vahşi hayvanlarla dolu bir ormanın kenarında uyumaktan korkmak ya da insanın bir daha geri dönüp dönemeyeceğini bilmediği evinden çok ama çok uzakta olmasından korkması gibi bir his değildi bu. Bu titremesine neden olan saf ve hassas bir korkuydu.

Ama sormazsa, asla bilemeyecekti. Ve bu çok daha kötüydü.

"Miles?"

"Evet?"

"Hiç âşık oldun mu?"

Miles kahverengiye dönük bir parça çimen koparıp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <http://www.pdfkitap.com>

utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bilmiyorum. Demek istediğin... Sanmıyorum." Öksürdü. "Ya sen?"

"Hayır," dedi Shelby. "Yakınından bile geçmedim."

İkisi de bunun üzerine ne söyleyeceklerini bilmiyorlardı. Bir süre boyunca sessizce oturdular. Bu nedense gerginlik verici bir sessizlikti. Çok geçmeden genç kız Miles'in bakışlarının üzerinde gezindiğini hissetti. Gözleri büyüleyici bir mavi tonundaydı. Birdenbire her şey ona farklı gelmeye başladı ve daha da gerildi.

"Başka bir çağda yaşamayı hiç istedin mi?" Miles en sonunda konuyu değiştirdi sanki biri kocaman bir gerginlik balonu patlatmış gibi oldu. "Zırh giyip centilmen olmaya alışabilirim sanırım."

"Senden harika bir şövalye olurdu! Benden herhangi bir şey olmaz, yaralı parmak gibi göze batarım. Kaliforniya'nın telaşını seviyorum."

"Ben de. Hey, Shel?" Bakışlarını ona çevirdi. Genç kız şubat rüzgârı kalın yün elbisesinin içine işlese de sıcaklığını hissetti. "Shoreline'a geri döndüğümüzde bazı şeylerin farklı olacağını düşünüyor musun?"

"Elbette farklı olacak." Shelby bakışlarını yere çevirip çimenleri koparmaya başladı. "Yine yemekhanede oturup *Tribune* okuyacak ve Nefilim olmayanlara yapacağımız eşek şakalarını planlayacağız. Ve elbette Orta Çağ kuyularından su içmeyeceğiz."

"Demek istediğin bu değildi." Miles dönüp ona baktı. Parmağıyla genç kızın çenesini kaldırdı. "Seni ve beni kastetmiştim. Buradaki halimiz hoşuma gidiyor." Duraksadı. Koyu mavi gözlerini ona dikti. "Peki ya senin için?"

Shelby onun bunu gerçekten kastetmediğini biliyordu. Fakat başka neyi kastetmiş olabileceği hakkında konuşma-

ya çekiniyordu. Ya onu yanlış anladıysa? Ancak o ve Miles buradaydılar ve bu çok keyifliydi. Tüm gün boyunca etrafında farklı bir enerji hissetmişti. Yine de ne olduğunu kelimelere dökemiyordu. Dili tutulmuş gibiydi.

Neden Miles sadece zihnini okumuyordu? (Zihninin daha net olduğu söylenemezdi elbette.) Ama hayır, Miles cevap vermesini bekledi.

"Elbette." Shelby'nin yüzü kızardı. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Beyzbol şapkasına uzandı. Böylece kırmızı yanaklarının yerine Miles gözlerini şapkaya dikecekti.

"Başlığımı sormamın sebebi..." dedi Miles genç kız ona şapkasını veremedi. "Bu geceki pazarda bunları bulmuş olmamdı." Beyaz şeritli manşetleri olan bir çift devetüyü rengi deri eldiven çıkardı. Çok güzellerdi.

"Bunları mı aldın? Benim için mi?"

"Aslında takas ettim. Eldivencinin bir kutu sakız için ne kadar heyecanlandığını görmeliydin." Gülümsedi. "Her neyse, ellerin tüm gün üşüdü, başlığına uyacaklarını düşünmüştüm."

Shelby kendisine engel olamadı ve kahkaha atmaya başlayarak iki büklüm oldu. Kahkaha atmak üzerindeki gerginliği atmasında epeyce işe yaramıştı.

"Sevmedin..." Miles üzülmüştü. "Tarzın olmadığını biliyorum ama başlığınla aynı renktelerdi ve düşünmüştüm ki..."

"Hayır, Miles, ondan değil." Shelby doğruldu, Miles'ın yüzündeki ifadeyi görünce kendisini topladı. Sonra tekrar kahkaha atmaya başladı. "Sana bunu almak için başlığımı takas ettim." Dodgers şapkayı kaldırdı.

"Olamaz." Miles Noel ağacının altındaki hediyelerin

gerçekten kendisinin olduğuna inanamayan bir çocuk edasıyla şapka uzadı.

Shelby sessizce eldivenleri eline aldı. Miles da şapkasını aldı. Bir süre sonra hediyelerini denediler.

Şapkasını mavi gözlerinin üstüne kadar indiren Miles yine eskisi gibi, Shelby'nin Shoreline'da birlikte girdiği derslerden tanıdığı, birlikte Duyuruculara atladığı, en yakın arkadaşı olduğunu fark ettiği çocuk gibi görünüyordu.

Ve eldivenler - eldivenler harikaydı. Derisi yumuşak, tasarımı sıkı. Ellerine tam olmuşlardı, sanki Miles ellerinin biçimini çok iyi biliyordu. Teşekkür etmek için ona bakınca yüzündeki ifade duraksamasına neden oldu.

"Sorum nedir?" diye sordu Shelby.

Miles alınıp kaşdı. "Bilmiyorum. Şapkamı çıkarırsam kızar mıyım? Bugün şapka takmadığımda seni daha iyi görebildiğimi fark ettim ve böyleleri daha çok hoşuma gitti."

"Beni görmek mi?" Shelby onca an dururken neden sesinin tam bu sırada çatladığını bilmiyordu.

"Evet. Seni." Genç kızın ellerini tuttu. Shelby'nin kalbi hızla atmaya başladı. O ana dair her şey ona önemli geliyordu.

Yanlış olan tek bir şey vardı.

"Miles?"

"Evet?"

"Eldivenleri çıkarabilir miyim? Onları çok sevdim ve takacağıma söz veriyorum, fakat şu an be-ben ellerini hissedemiyorum."

Miles eldivenleri yavaşça çıkardı. İşi bittiğinde eldivenleri yere bıraktı ve Shelby'nin ellerini ellerinin arasına aldı.

Güçlü, güven veren ve nedense son derece şaşırtıcı bir histi bu. Miles'in ellerini tutması Shelby'nin gülümsemesine neden oluyordu. Arkalarındaki defne ağacının dalları arasında bir bülbül ötüyordu. Genç kız yutkundu. Miles derin bir nefes aldı.

"Roland yarın bizi eve göndereceğini söylediğinde ne düşündüğümü biliyor musun?" Shelby kafasını salladı.

"Sevgililer Günü'nü son derece romantik bir yerde hoşlandığım kızla birlikte geçirebileceğimi düşündüm."

Shelby ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Luce'dan bahsetmiyorsun, değil mi?"

"Hayır." Gözlerinin içine beklentiyle baktı. Shelby yine başının döndüğünü hissetti. "Seni kastediyorum."

On yedi yıllık ömrü boyunca Shelby'yi birçok su ve kara kurbağası öpmüştü. Ve her defasında o an geldiğinde karşı cins, "Şimdi seni öpebilir miyim?" diye sorarak en büyük ezikliği yapardı. Bazı kızların bunu kibarca bulduklarını biliyordu ama Shelby'ye göre çok can sıkıcıydı. Genellikle alaycı bir şey söyleyerek karşılık verir ve amı berbat ederdi. Bu yüzden Miles'in bu soruyu sorup sormamasından açıkçası korkuyordu.

Neyse ki Miles korkmasına daha fazla izin vermedi.

Yavaşça ona doğru eğilip yanağını avcunun içine aldı. Gözleri tepelerindeki yıldızlı gökyüzünün rengindeydi. Genç kızın çenesini kendisinininkine doğru yaklaştırırken yüzünü hafifçe eğdi ve Shelby gözlerini kapattı.

Dudakları hoş bir öpücükle birleşti.

Basit, birkaç dokunuş. Fazla karışık bir şey değildi; ne de olsa yeni başlıyorlardı. Shelby gözlerini açıp Miles'in yüzündeki ifadeyi - kendi yüzünde de olduğunu bildiği

gölümseme - gördüğünde, olabilecek en güzel Sevgililer
Günü hediyesini almış olduğunu anladı. Bunu dünyadaki
hiçbir şeye değişmezdi.

ASX 1131121

ASX 1131121

BİR

Uzun ve Göz Kamaştırıcı Yol

Roland şehrin kuzey kapısına doğru atını hızla sürdü. Rotası onu hayatının en kötü anını yaşadığı yerden geçirecek olsa da yolunu değiştirmede. Görevinin bilincindeydi.

Birkaç saat öncesine kadar - lordunun ahırından aldığı ana dek - yabancı olduğu atı içgüdüsel bir şekilde ihtiyaçlarına adapte olmuştu. Siyah deri şövalye takımıyla harika görünen bembeyaz bir Arap atıydı. Onu bulmadan önce gözü benekli ve heybetli bir köylü atında - iş atı daha az beslenmesine rağmen soylu bir adamın atından daha uzun mesafeler kat edebilirdi - olan Roland köylü sınıfından birinin atını çalmayı doğru bulmamıştı.

Bu at - burnunun üzerindeki küçük kara leke yüzünden ona Blackie adını takmıştı - Roland üzerine biner binmez kişneyip şaha kalkmıştı, fakat koyun ağılının yakınlarındaki çamurlu patikada birkaç ihtiyatlı dönüşten sonra dost olmuşlardı. Hayvanlarla arası hep iyi olmuştu, özellikle de

atlarla. Hayvanlar sesindeki müziği insanlardan daha net bir şekilde duyabiliyorlardı. Roland ürkmüş bir kısırağ, birkaç kelime fısıldayarak fırtınadan doğan güneş gibi onu sakinleştirebilirdi.

Roland pazar yerinin kargaşasından geçtiğinde, atıyla arasından su sızmiyordu, ancak zirhi için aynı şeyi söyleyemezdi. Lordunun oğullarının şatodaki cephane odasından aşırıldığı set ona pek uymamıştı. Bacakları uzun ve göğsü dardı, üstelik ekşi ekşi ter kokuyordu. Bu özelliklerin hiçbirini vücuduna özel tasarlama kıyafetler giymeye alışık olan Roland'ın hoşuna gitmemişti.

Kapılardan içeri girdi, lordun görüş açısına girmemeye özen gösteren Roland, insanların korku dolu bakışlarına ve ne tür bir savaşa gittiğine dair tahminler mırıldanmalarına aldırmaz etmedi. Üzerindeki resmi zirh - lanet olan zirh yeleği, on kiloluk işlemeli kemeri ve rastaları yüzünden kafasında düzgün durmayan boğucu çelik başlığı olan - sadece savaşta giyiliyordu; sıradan bir seyahat için fazla dikkat çekici ve kullanışsızdı. Roland zirhin savaşta kullanıldığını biliyor, atının her adımında bunu hissedebiliyordu.

Ama Roland bu takımdan başka kimliğini tamamen gizleyebilecek bir şey bulamamıştı. Bunca yolu Berberi'ye benzettikleri bir şeytanı ellerine geçirip hapse atmaya kalılabilecek ölümlülerle uğraşmak için gelmemişti.

Onu amacından saparmayacak bir kalığa girmesi gerekiyordu: Daniel'in Orta Çağ'daki benliğini beladan uzak tutmalıydı.

Lucinda'yı değil, Daniel'i.

Roland Lucinda Price'in ne yaptığını bildiğine inanıyordu. Ne yaptığını bilmediğinde bile o hep doğru olan

şeyi yapardı. Bu çok etkileyiciydi. Luce'un peşinden Duyuruculara giren melekler - Gabbe, Cam, hatta Arriane bile - Luce'a yeterince inanmıyorlardı. Roland ilk kez Sword & Cross'ta onda bir değişiklik olduğunu fark etmişti - önceki hiçbir hayatında olmayan tuhaf, ihtiyatsız bir güvenle sanki nihayet yaşlı ruhunun derinliklerine bakabiliyordu genç kız. Luce tek başına Duyurucuya adım attığında ne yaptığını bilmiyor olabilirdi, fakat Roland onun kendi kendine her şeyi çözeceğini biliyordu. Bu son oyundu, bu yüzden Luce'un kendi rolünü oynaması gerekiyordu.

Bu yüzden Roland'ı endişelendiren Daniel'dı.

Daniel'in Luce'a rastlayıp her şeyi mahvetmesi olasıydı. Biri onun aptalca bir şey yapmadığından emin olmalıydı. İşte bu yüzden Roland Luce'un arka bahçesinde Duyurucuya girerek Daniel'in peşine düşmüştü.

Ama Daniel'i bulmak umduğundan çok daha zordu. Roland Helson'da çok geç kalmış, Bastille'de onu kal payı kaçırmıştı, muhtemelen onu burada da yakalayamayacaktı. Aklını kullanırsa, Roland bir çağı atlayıp Daniel'i önceki hayatlarından birinde yakalayabilirdi.

Tabii aklını kullanırsa.

Fakat sonra yanlarında onlara göz kulak olan hiç kimse'nin olmadığı iki *kronolojik hatayı* kuyunun başında ulu orta plan yaparken görmüştü - güpegündüz, kasabanın ortasında, körü kıyafetleri ve berbat ayakkabılarıyla.

Hiçbir şey bilmiyorlar mıydı?

Roland Nefilimleri yeterince seviyordu. Shelby güvenilir, düzgün biriydi, oldukça da güzeldi. Ve Miles... Shoreline'da Luce'a çok yakın olmasıyla biliniyordu ama... Miles'in yerinde hangi erkek olsa aynı şeyi yapmaz mıydı?

Roland çocuğu rahat bırakmaktan yanaydı. Altın gibi bir kalbi olsa da Miles uğraşılması zor biriydi.

Roland Nefilimlerin iyilik etmek amacıyla burada olduklarını anlıyordu. Arkadaşları Luce'a karşı zayıf bir nobilitaları vardı. Üstelik Shelby ve Miles'in Sevgililer Günü festivalinde romantizmin adına oldukça büyük beklentiler içinde oldukları da belliydi - Luce ve Daniel için ve belki de kendileri için.

Roland bunun henüz farkında olmadıklarını düşünüp sırtını.

Ölümlüler, yüzlerine bir tokat gibi çarpmadıkça gerçek hislerini nadiren fark edebiliyorlardı.

Daniel ve Lucinda'nın ışığının altında vakit geçiren çoğu çiftin başına bu gelmişti. Roland buna daha önce de tanık olmuştu. Daniel ve Luce romantizmin simgeleriymi ve böylesine gerçek bir bağa sahip olacağına inansın ya da inanmasın her ölümünün ve bazı ölümsüzlüğün inanmaya ihtiyaç duyduğu ideal bir çiftti. Daniel ve Lucinda dünyanın geri kalanının âşık oldukları bir fikirdi.

Bu, insanın kendisini etkisi altında bulduğu güçlü bir büyüydü.

Elbette Roland Nefilimleri Lucinda'nın Orta Çağ'daki hayatlarına dahil oldukları için sertçe eleştirmek zorunda kalmıştı. Ait oldukları yerde, hareketlerinin tarihi yıkımlara neden olmayacağı kendi zamanlarında olmalıydılar.

Bu yüzden onlara biraz sert davranmıştı. Bu güvenli bir şekilde evlerine dönmelerine eşlik etmek için yanlarına geri dönene kadar onları hizada tutacaktı. Soluğu Shoreline'dan daha uzak bir yerde almadıklarından emin olması için tek yol onlarla birlikte seyahat etmektir.

Ama önce onların ricalarını yerine getirmeliydi.

Daniel'in peşine düşüp üzgün benliğinin Sevgililer Günü kutlamasına katıldığından emin olmalıydı. Daniel ve Luce'a küçük bir mutluluk vermek Roland için önemsiz bir işti, üstelik böylece başka şeylerle meşgul olabilecekti.

Özellikle de bu çağda, Roland'ın yapması gereken bir şey vardı.

Akının başka konularla meşgul olmasını önlemek.

Şubat ayının soğuk kasvetinde, Roland yerel papazların ceplerini dolduran kölelerin ilgilendiği ekinlerin bulunduğu toprakları geride bıraktı. Sivri kemerleri ve kuleleri olan Gotik bir kilisenin yanından geçti. *Tanı'nın evi*. Bu düşüncenin aklına girmesine engel olamadı. Uzun zamandır bir kilisede bulunmamıştı. Kabarmış, çamurlu nehrin üzerindeki yüksek köprüden ilerleyip atını yarım gün yolculuk yapması gerektiğini bildiği şövalyelerin mevkisinin bulunduğu kuzeye doğru çevirdi.

Hoş bir yolculuk değildi; yol çetin ve hava kötüydü. Blackie çamur sıçrattıkça böğrü soluk grimsi kahverengiye boyanıyordu. Ve soğuk yüzünden Roland'ın zırhı neredeyse hareket etmesine engel olacak şekilde kaskatı kesilmişti.

Yine de birçok açıdan geçmişe dönmenin güzel bir yanı vardı. Daniel gibi bir romantik, şövalyeliğin asla ölmediğini söyleyebilirdi, gerçi Daniel'in hem aşk hem de ölümle tuhaf bir ilişkisi vardı. Roland şövalyeliğin ilk dönemini yıllarca yaşamıştı. Orta Çağ'ın bu döneminde neredeyse sona ermek üzereydi, Roland'ın geldiği şimdiki zamanda ise çoktan ölmüştü. Buna hiç şüphesi yoktu.

Ama bir zamanlar...

Bir anlığına rüzgârda savrulan altın rengi saçların ışıltısını hatırladı.

Başlığını siperini kaldırıp güçlükle nefes aldı. Burada olmasının sebebi bu değildi.

Blackie'yi dürtüp zihnini arındırmak istercesine kafasını salladı.

Roland aradığı şövalye grubundan bir buçuk kilometre kadar uzaktaydı. Doğuda coşkuyla akan yeşil dereden arkasındaki yağmur fırtınasına ve batıya doğru ufka göz gezdirdi. Yol tepelerin arasında kıvrılarak şehir için koruyucu bir bariyer oluşturunuyordu. Ayrıca ileride uzak durmayı amaçladığı bir şato duruyordu. Etrafından dolanacaktı. Şatonun öteki tarafında - hâlâ geçilebilir durumda ise - onu doğruca bu çağın Daniel'ına götürecektir bir yol vardı. Ve kendi Orta Çağ benliğine.

Bu çağa dair anılarında, tuhaf giyimli bir şövalyenin kraldan emirler getirdiğini hatırlıyordu.

Şövalye çadırların kenarına yaklaştığında atını yavaşlatmış ve Tanrı'nın isteği üzerine Aziz Valentine'in kutul gününü kutlamaları için iki geceliğine makamlarını terk etmelerini emreden bir ferman dağıtmıştı. Sadece birkaç tanesi okuma biliyordu, o nedenle adamların çoğu iyi habere körü körüne inanmıştı. Roland şövalye arkadaşlarının sevinçli tezahüratlarını hâlâ hatırlayabiliyordu.

Şövalye tek kelime etmeyip emri dağıttıktan sonra simsiyah atının üzerinde dörtmala uzaklaşmıştı.

Tuhaftı. Roland Blackie'ye bakıp gümüşü beyaz yelesini okşadı.

Eğer bu - Daniel'a Sevgililer Günü hediyesi veren, onu sevdiği kızın kollarına geri döndüren melek olmak - Roland'ın kaderiyse, o halde bir olay nedeniyle beyaz atını

siyah bir atla değiştirmesi gerekecekti. Ve biri kraldan gelen emri eline tutuşturacaktı.

Neredeyse her gün tuhaf şeylerin olduğunu biliyordu.

Blackie'yi mahmuzladı, bir yandan terliyor, bir yandan ürperiyordu.

Roland en sonunda şatoya vardı. Burası ülkenin en kuzey sınırını koruyordu ve şövalyelerin kampına giden son keşif koluydu. Roland bir süre atının sırtında oturup tanıdık taş yapıya baktı. Dev gibi karşısında yükseliyordu. Her bölmenin üzerinde bembeyaz bacalar, her yüzünde dışarıyı izlenebilir kılan dar açıklıklar vardı. Büyüklükleri Roland'a kendisini önemsiz hissettiren koyu gri taş bloklar, çıkmalar ve saçak silmeleriyle süslüydü. şatonun boyutu onu hayrete düşürüyordu. Neredeyse her gün kapılarından geçse de - ve her gece tek bir balkona ulaşmak için yivli taşları tırmansa da - hep böyle olmuştu.

Atının yanlarından sallanan dizleri titredi. Kalbi normal boyutunun on katı kadar şışmış gibi geliyordu. Her çarpıntısı sonuncusu olabilecekmış gibiydi. Omuzlarının arkası yanmaya başladı, uzaklara uçmak istedi ama kanatları metal zırha hapsolmuştu ve zırhını ıkarmayacaktı.

Ayrıca Roland ne kadar uzağa uarsa usun, ruhunu ele geçiren korkudan asla kaçamazdı.

Bu şatoda Rosaline adında bir kız yaşıyordu. O Roland'ın evrende gerçekten sevdiği tek varlıktı.

İki

Aşılan Duvarlar

Roland sırtından inerken Blackie hafifçe kişnedi. Onu Rosaline'in babasının arazisinin güney sınırlarına yakın filizsiz bir elma ağacına doğru götürüp dizginleri ağacın gövdesine bağladı.

Roland bu bahçedeki ağaçların etrafını kaç kez dolanmış, sevgilisinin geniş hasır sepetini kaç kez kolunda taşımış, peşinden yürürken ağır hareketlerle dallardan kırmızı meyveleri toplayışını kaç kez hayranlıkla izlemişti?

Rosaline'in babası kont, dük, baron ya da ağgözlü toprak sahiplerinden biriymiş. Bu türün savaş oyunlarını binlerce yıl izlemek zorunda kalan Roland bu gibi ölümlü unvanlarını umursamayı bırakmıştı. Bu ölümlünün hayatının tek amacı da öyle görünüyordu: Savaş açmak, civardaki derebeyliklerin zenginliklerini çalmak ve tüm komşularına hayatlarını zehir etmek. Daniel ve Roland'ın hizmet ettikleri şövalye grubu onun emrindeydi, bu nedenle Roland ve

arkadaşları vakitlerinin çoğunu şatonun duvarlarının arasında ya da dışında geçirmişlerdi.

Eyer çantasından kurumuş bir elma çıkardı ve durumunu değerlendirirken atını besledi.

Bu Sevgililer Günü festivalini hatırlıyordu. Rosaline ile ilişkisi bittikten sonra gerçekleşmişti. İlişkileri biteli... Beş yıl oluyordu.

Burada durmamalıydı. Bunun olacağını... Hatıralarının onu rahat bırakmayacağını bilmeliydi.

Binlerce yıl boyunca Roland Rosaline'le ilişkisinin bittiş şeklinden ötürü pişman olmadan bir gün bile geçirmemişti. Hayatını bu pişmanlığın etrafında tasarlamıştı: Duvarlar, duvarlar ve duvarlar, her birinin geçit vermeyen birer yüzü vardı. Pişmanlığıyla karşısında duran şatodan çok daha büyük bir şato yaratmıştı. Belki de bu yüzden bu İngiliz şatosunun boyutları onu böylesine etkilemişti - Roland'a içindeki kaleyi hatırlatıyordu.

Kendini affettirmek için çok geç kalmıştı.

Yine de...

Blackie'yi teşvik edercesine kaşdı ve şatoya doğru ilerlemeye başladı. Her iki yanında kış uykusuna yatmış çuhaçiçeği çalılıkları olan taş plakalı yolun sonunda ağır metal bir kapı vardı. Roland kapıdan uzaklaşıp yan yola saptı. Şatonun batı cephesinin gölgesinde gözden kaybolana dek yan taraftaki ağaçların altında ilerledi. Duvar heybetli bir şekilde yükseliyordu, dışarıya açılan ilk pencere en az yedi buçuk metre yüksekteydi.

Ya da içeriye.

Rosaline eskiden onu orada beklerdi, sarı saçları pence-
renin kenarından aşağı sarkardı. Bu yalnız olduğunun - ve
Roland'ın öpüşünü beklediğinin - bir işaretiydi. Pencere

şu an boştu ve aşağıdan bakmak Roland'a sanki ait olduğu yerden çok uzaktaymışçasına vatan hasreti çektiriyordu.

Muhafızlardan hiçbirinin mazgalı siperden aşağı bakmadığını biliyordu. Duvar çok yüksekti. Gölgelelerin arasından çıkıp pencerenin altına doğru yürüdü.

Elini duvarın üzerinde gezdirirken ayaklarını birçok kez soktuğu oyukları hatırladı. O zamanlar Rosaline'in karşısında kanatlarını serbest bırakmaya cesaret edememişti. Teninin rengine rağmen onun gibi bir ölümlüden onu sevmesini beklemek yeterince büyük bir istekti zaten. Babası Roland'ı siperi olmadan hiç görmemişti, görseydi bir Berberi'nin onun için savaşmasına asla izin vermezdi.

Roland dış görünüşünü değiştirebilirdi; melekler bunu her zaman yapıyorlardı. Kimbilir Daniel Luce için kaç kez ölümlü kılığını değiştirmişti? Artık hepsi saymayı bırakmıştı.

Ama trendleri takip etmek Roland'ın tarzı değildi. O tam bir klasikçiydi. Bu ten renginde ruhu - olabildiğince - rahat hissediyordu. Bugün olduğu gibi arada sırada görünüşü sakıntı çıkarıyordu ama bu hiçbir zaman Roland'ın tahammül edemeyeceği boyutta olmuyordu. Rosaline onu olduğu gibi seviyordu. Roland ise onu dürüstlüğü için seviyordu. Fakat genç kızın gerçekten bilmediği şeyler vardı... Roland'ın asla açığa çıkarmayacağı bazı yönleri vardı.

Şimdi de zırhını çıkararak ya da kanatlarını serbest bırakarak kendisini açığa çıkarmayacaktı. Alışkanlığı duvarı eski usul yöntemlerle aşmasına yardım edecekti.

Sanki serbest bıraktığı kanatlarının dünyaya saçtığı altın rengi ışıltıyla aydınlatılmışçasına duvarların arasındaki yolları anımsadı.

Roland tırmanmaya başladı.

Önce dikkatle tırmandı, fakat geçirdiyan metal zırhının içinde bile çok geçmeden aşkının hatıralarının etkisiyle yine kendisini enerjik hissetti.

Birkaç dakika sonra duvarın tepesine varıp bacaklarını korkulukların dar kenarından öteki tarafa attı. Doğruldu, küçük kule boyunca ilerledi ve koni biçimindeki koyu kahverengi kuleye baktı. Bulunduğu yerden kulenin etrafını saran kemerli pencerelere güvenilmez bir tırmanış vardı. Ancak pencerelerin birinin dışında dar bir terası olduğunu ve kulenin etrafını saran ince bir taş çıkıntı olduğunu biliyordu. Taşın üzerinde doğrulup içeri bakabilirdi.

Çok geçmeden kenara vardı ve pencerenin kenarındaki taş sıkıca tutundu. Tam o sırada balkonun kapısının açık olduğunu fark etti. Kırmızı ipek bir perde rüzgârda sallanıyordu. Ve orada, perdenin ardında bir ölümlü hareket ediyordu. Roland nefesini tuttu.

Upuzun dalgalı sarı saçlar göz alıcı yeşil bir elbisenin arkasında salınıyordu. O muydu? O olmalıydı.

Roland uzanıp onu pencereye çekmek, dünyayı eski haline geri döndürmek istedi. Taşa sıkıca tutunduğu için parmakları uyuşmuştu, altın saçlı tanrıça arkasını döndüğü anda Roland öylesine çabuk bir şekilde donup kaldı ki buz saçağı gibi yere düşeceğini sandı.

Geri çekilip göğsünü duvara dayadı ama gözlerini kızdan alamıyordu.

O değildi.

Karşısındaki lordun küçük kızı Celia'ydı. Şimdi on altı yaşında olmalıydı - Roland kalbini kırdığında Rosaline de on altı yaşındaydı. Açık teni, mavi gözleri, pembe dudakları ve göz alıcı lepiska saçlarıyla ablasına benziyordu. Fakat

duğu o büyük ateş - Celia'da sönmek üzere olan bir kor gibiydi.

Yine de Roland donup kalmıştı, yerinden kıvıldaşamıyordu. Celia pencereden balkona çıkarsa - ki öyle yapmak üzereymiş gibi görünüyordu - Roland yakalanacaktı.

"Kardeşim?"

Bu ses... Yaylı bir çalgıyı anımsatan bu ses sadece daha toktu. Rosaline!

Bir an için Roland kapının girişinde bir gölge gördü ve sonra... Sevdiği kızın net ve zarif profilini seçti. Kalbi duracak gibi oldu. Nefes alamıyordu. İsmi söylemek, ona uzanmak istiyordu...

Ama terleyen avuçlarının ihanetine uğradı ve elleri tutunduğu taşın kenarından kaydı. Sonsuzluk kadar uzun gelen birkaç saniye boyunca Roland havada süzülüyüğünü hissetti... Ve sonra altı kat yüksekten çamurlu zemine düştü.

Zihninde bir anı belirdi:

Bakımsız bir ahırın kapıları açıldı.

Roland bunun şatonun kuzeydoğu ucundaki cılız yapı olduğunu anladı. Yaz geceleri güneş saat altıda kapının üzerinden çekildiğinden, samanların üstüne vuran altın rengi ışıklardan saatın yedi olduğunu tahmin etti. Neredeyse akşam yemeği vaktiydi - ya da Roland'ın Rosaline'i birkaç dakika yalnız kalmaya ikna edebildiği kısa bir zaman aralığıydı.

Geniş ahşap kapıların arasından karanlık köşede birbirlerine sokulmuş iki silüet gördü. İşte orada, tavuk yemleri

ve pash orak yığınları arasında Roland eski benliğini gördü.

O halini zar zor tanımıştı. İkisi de ayrı kişi olmasına rağmen nedense bu çocuk daha genç görünüyordu. Umutlu. Saf. Yün tuniği vücudunu sarıyordu, gözleri ise yeni doğmuş bir kısırak kadar parlaktı. Bunun sebebi Rosaline'di - Rosaline onu Yeryüzünde uğraşıp didinerek geçirdiği binlerce yıldan, Cenner'teki tüm varlığından ve sonrasındaki ağır Düşüş'ten arındırmıştı.

Savaşta kutsal olana karşı gelmede uzman olabilirdi, fakat söz konusu romantizm olduğunda Roland'ın kalbi bir çocuğunki gibiydi.

Eski benliği üç bacaklı tahta bir taburenin üzerine oturdu ve karşındaki sarı saçlı muhteşem kıza baktı - o kadar hevesliydi ki bu Roland'ı utandırdı.

Rosaline samanların üzerinde yan tarafa doğru uzandı, saten elbisesine takılan devedikenlerinin farkında değildi. Saçlarının Roland'ın hatırladığından çok daha güzel bir ışıltısı vardı ve teni krema gibi pürüzsüz, parlaktı. Aşağı doğru baktığı için Roland onun açık mavi gözlerini ancak yumuşak kirpiklerinin arasından görebiliyordu. O günlerde dolgun dudaklarının iki duruşu vardı: Ya şu an yaptığı gibi dudaklarını büzer ya da arada Roland'a bir gülümseme bahşederdi. İkisi de hoştu. İkisinin de Roland üzerinde tuhaf bir etkisi vardı.

Genç kız samanların üzerinde kımıldadı, sıkılmış gibi yapıyordu ama bu konuda yeterince iyi değildi. Her hareketinin nasıl da büyüleyici olduğunu Roland şimdi daha net görebiliyordu.

"Küçük bir şey daha var. Leydim ne olduğunu duymak ister mi?" dedi eski benliği.

Roland eski benliği hevesle çenesini eğince utandı. Şimdi ahırda buluşmak için Rosaline'in neden zar zor ikna olduğunu hatırlıyordu.

Tek yapıtı kötü şiirlerle onu bunaltmaktı.

Taburede oturan çocuk Rosaline'in leydilere özgü sırtlanmasını bekleyemedi - sabırsızlandığı belliydi. O korkunç dizeleri dile getirirken, hiç kimse bu başarısız şairin bir zamanlar Müzik Meleği olduğunu tahmin edemezdi.

"Göz alıcı Rosaline'e kıyasla,

Karlı tepeler görkemli.

Rosaline'in kucağında,

Yumuşak bakışlı kedi yavruları hırpsuz.

Şiirler mızılardan oluşur,

Ben Rosaline'den.

O mızırlar bin bir güçlkle bir araya getirilir

Sonra Rosaline'e sunulur.

Kabuklarını açan yemişler gibi,

Tam bir kaçıktır Rosaline.

Gizem arayanların,

Önce Rosaline'e bakması gerekir."

Şiirin sonunda eski benliği kafasını kaldırıp baktığında Rosaline'in kaşlarını çatıldığını gördü. Roland şimdi hatırlıyordu: Buna bir kez daha katlanmak zordu, karnında yine aynı ağırlığı hissetti, uçurumdan düşen bir örs gibiydi.

"Neden böylesine kötü bir şiirle bana eziyet ediyorsun?" dedi genç kız.

Roland bu kez zihninde Rosaline'in sesindeki o tanıdık tınıyı fark etti: Elbette! Ona sadece takılıyordu.

Eski benliği de genç kız eline doğru uzanıp onu kendi-

ne çektiğinde bunu anlamış olmalıydı. Kalbi öylesine hızla atıyordu ki kapa çeneni ve öp beni demeye çalıştığını zorlukla fark edebilmişti.

Ve onu büyük bir tutkuyla öpmüştü!

Dudakları ilk kez birleştiğinde, ruhu elektriklendirilmişçesine Roland'ın içinde bir şey tutuşmuştu. Hiçbir şeyi berbat etmemek için uğraşırken vücudu kaskatı kesilmişti. Dudakları hafifçe onunkilerin üzerinde geziniyordu, elleri ise omuzlarına yapışmış iki pençe gibiydi. Rosaline ellerinin altında kıpırdandı ama ne yaparsa yapsın hareket edemiyordu.

En sonunda hafifçe kıkırdayarak kollarının arasından kurtuldu. Samanların üzerine uzandı, bir kez daha pembe dudaklarını büzdü. Gözden düşen oyuncığna bakan bir çocuk gibi ona baktı. "Zarafetten yoksundu."

Roland, "Tekrar deneyebilir miyim? Daha iyi olacağına eminim," dedi.

"Umarım öyle olur." Kahkahası cilveli ve kibardı. Ona takılmak için bir süre öylece durdu, sonra tekrar samanların üzerine uzanıp gözlerini kapadı. "Yeniden deneyebilirsin."

Roland onun güzelliğini içine çekerek derin bir nefes aldı. Ama tam acemi bir öpücük daha vermek üzereyken, Rosaline bir elini onun göğsüne koydu.

Kalbinin hızla attığını hissetmiş olmalıydı ama belli etmiyordu.

"Bu kez..." diye söze başladı. "O kadar resmi olma. Daha... *Rahat ol*. Bir şiirin akışını düşün. Kendi şiirlerinden biri olmayabilir. Başka birine ait en sevdiğin şiiri düşün. Beni öperken kendini tamamen bana ver."

"Böyle mi?" Roland tam o anda yuvarlanıp kendisini

yürüstü samanların üzerinde buldu. Ona doğru döndü, yüzü kıpkırmızıydı.

Yüzleri birbirlerine dönük bir şekilde yan yana uzandılar. Rosaline onun ellerini tuttu. Kalçaları kıyafetlerinin üzerinden birbirlerinininkine değiyordu. Ayakları birbirlerine dokununca utanmadılar. Genç kızın yüzü ondan birkaç santim ötedeiydi.

"Dudağımı ıskaladın." Rosaline'in dudakları hoş bir gülümsemeyle aralandı. "Roland, aşk insanın kendisini bırakmaktan korkmaması anlamına gelir, bana sunabileceğin her şeyi arzu edeceğime güvenmelisin. Beni anlıyor musun?"

"Evet, evet, anlıyorum!" Roland nefesini verdi, bir sonraki girişimine yaklaşırken titriyordu. Dudakları, elleri ve kalbi beklentiyle neredeyse alev alacaktı. Özenle ona doğru uzandı...

"Roland?"

"Yine ne var?"

"Bana sıkıca sarıl, korkma karılmam."

Roland onu öperken şeytanın çağrısının bile bu sarışın kızı bırakmasına yetmeyeceğini anladı.

Rosaline'in tavsiyesini gelecekte binlerce leydiye uygulayacak ve bazen onlara karşı bir şeyler hissedecek olsa da asla böyle bir şey yaşayamayacaktı.

ÜÇ

Karanlık Konsey

Roland uyandığında kendisini rahatsız ve kaybolmuş hissetti.

Sevgili Rosaline'in hoş hatırası aklından giderek uzaklaşıyordu. Zonklayan başına dokunurken yerde yattığını fark etti.

Yavaşça ayağa kalktı. Canı yanıyordu ama zamanla düzelmeyecek gibi bir acı değildi bu.

Kafasını kaldırıp balkona baktı. Eski günlerde buradan aşağı hiç düşmemişti. Tepeden tırnağa zırh giymemeliydi. Yeteneği köreliyordu. Onunla buluşmak umuduyla bu duvarı daha önce kaç kez tırmanmıştı? Rosaline'in uzun sarı saçları kaç kez Rapunzelinki gibi onu çağırmıştı?

Genellikle Roland balkona vardığında, genç kız neçyle onu bekliyor olurdu. Fısıltıyla ismini söyler, sonra kendisini onun kollarına atardı. Hafif ve narindi, teni gül suyu kokardı, vücudu gizli aşklarının gücüyle neredeyse uğuldardı...

Roland kafasını salladı. Hayır, ilişkileri sadece neşe ve eğlenceden ibaret değildi. Karanlık bir anı her şeyi lekeliyordu.

Bu ona dair hatırladığı en son şeydi.

Gizli aşklarının üçüncü mevsiminde, etraflarındaki dünya sonbahara dönüp yazdan kalan yeşil yapraklar turuncunun ve kırmızının tonlarına bürüntürken olmuştu.

Birlikte kaçmayı planlıyorlardı; genç kızın babasının kurallarından olduğu kadar soylu birinin kızının bir Berberi ile evlenmesine önyargılı yaklaşacak toplumdan da kaçmak istemişlerdi. Roland bir haftalığına sevdiğinden uzakta kalmıştı, yeni hayatları için plan yapmakla meşguldü.

Aslında bu bir yalandı. Önlerinde uzanan gerçek sorunlar hakkında danışmaya gitmişti.

Rosaline gerçekleri bilseydi onu yine de sever miydi?

Ve Roland kendi doğasını gizleyerek ona mutlu bir hayat verebilir miydi?

Gerçekten danışabileceği tek bir kişi vardı.

Cam'i günün birinde Yeni Zelanda olarak adlandırılacak olan adaların güney ucunda buldu. O zamanlar her iki adaya da insanlar henüz el sürmemişti. Maori'lerin karaya ulaşmasına henüz yarım yüzyıl vardı, bu nedenle tüm ada Cam'e aitti.

Roland uçarken hançer kadar sivri ve daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen uçurumlar onu tehdit ediyordu. Rüzgâr haince kanatlarına vurup onu bulutların arasında döndürüyordu. Cam'in tüm evrenden saklandığı geniş ve el değmemiş koyuna vardığında ıslanmıştı ve titriyordu.

Kayın ağaçlarıyla yemyeşil dağların görüntüsü suya vuruyordu. Roland denizin üzerinden geçerken kanatlarından birinin ucunu suya daldırdı, buz gibi soğuktu. Ürperti ama uçmaya devam etti.

Koyun en ucuna vardığında, pusun arasına gizli son derece heybetli bir şelaleye bakan barut rengi kayanın üzerine indi. Şelalenin tam ortasında duran Roland'ın Cennet'ten kovulan melek kardeşi, akan suyun kanatlarına vurmasına izin veriyordu.

Cam ne yapıyordu? Peki ya ne kadar süredir kendi yarattığı bu sudan işkence odasında duruyordu?

"Cam!"

Roland üç kez ona seslendikten sonra vazgeçip kardeşini dışarı çekmek için hamle yaptı. Birinin ona dokunduğunu hissedene Cam irkildi ve bulunduğu kayalara tutundu. Ama sonra Roland olduğunu anlayınca kendisini dışarı çekmesine izin verdi, yüzünde şüpheli bir ifade vardı.

Roland onu şelalenin arkasındaki kayalık bir çıkıntıya götürdü. Zor bir işti, soluk soluğa kalmış, sıırsıklam olmuş ve iliklerine kadar donmuştu. Çıkıntı dardı ancak ikisinin de ıslak taşın üzerinde durmalarına yetecek kadar yer vardı. Gürül gürül akan suyun hemen arkası ürpertici şekilde sessizdi.

Bitkin düşen Roland kanatları kayalara değene dek geriye çekildi, sonra yere çöküp oturdu.

"Evine git, Roland."

Dirseğinin üzerinde doğrulurken Cam'in yeşil gözleri şaşkınlıkla ve dikkatsizce bakıyordu. Şelalenin durmaksızın vurduğu vücudu morarmıştı. Fakat en kötüsü, kanatlarıydı...

Aman rengi yeni tüyler  km   . Roland onun ay   -
   n altında muhte  m bir    ilde ışıldayan kanatlarına
hayranlıkla bakmadan edemedi.

"Demek doğru." Roland Cam' n    tanın tarafına geç-
   i s   lenmelerini duyma   .

Bu    tan yeni t   leri selamlamak i  n yapılan ayinde
bir araya gelmi    gibi g         . Sarılmaları ve birbir-
lerini kabul ettiklerini g         ne kanatlarının u   larını
b          de       eri gerekiyordu; bu g        ve an-
lad      n arasında olduklarının bir g           .

Cam yerinden kalkıp ona doğru y       ve Roland' n
y       t      . "Beni hizmet etmeye geri d         
     sahip de     . Lucifer buraya bizzat gelseydi bile
amrında olmazdı."

Roland y       s   p ayağa kalktı. Cam'e doğru uzandı
ama    tan geri       .

"Cam, buraya seni..."

"Buraya yalnız kalmak i  n geldim." Cam          n lo  
bir k        ge   , Roland onun giysilerinin ve    ntalan-
nın olu          k      y      g           . Evlilik belge-
si olabilecek par       ni tanıd     ı sandı ancak Cam koyun
derisi bir pelerini v       na sarıp par       ni cebine soktu.
"Sen h      burada m   n?"

"T         ihtiyacım var, Cam."

"Hangi konuda? Hayatı iyi ya   mak konusunda mı?"
Cam' n         geri d          ama Roland' n kar     nda
dur   n bu solgun ve belirsiz hayalette       g           .
"Kendine terk edilmi    bir ada bulmakla ba   la. Bu adanın
bir sahibi var, yine de d     da bir yerlerde    k daha fazlası
olmak."

"Ölümlü bir kadını seviyorum," dedi Roland yavaşça. "Hayatımı onun etrafında şekillendirmek istiyorum."

"Senin bir hayatın yok. Sen öteki tarafı seçen Cennet'ten kovulmuş bir melekisin. Sen bir şeytansın."

"Ne demek istediğini biliyorsun."

"Tecrübelerime dayanarak söylüyorum. Aşkım kânsızdır. Vazgeç ve kendini bu baş ağrısından kurtar."

O anda Roland tavsiye almak için Cam'e gelmenin aptalca bir fikir olduğunu anladı. Yine de gelmişti. Aşk hikâyesi yürümemiş olsa da Cam onun neler yaşadığını anlıyordu.

"Belki de bana... Ne yapmamam gerektiğini söyleyebilirsin?"

"Pekâlâ," dedi Cam ve titreyerek derin bir nefes aldı.

"Pekâlâ. Bir yalanı yaşayarak kendini küçültme. Bana ne olduğunu öğrenince seni sevip sevmeyeceğini anma... En aptal âşık bile bunun cevabını bilir. Seni sevmeyecek. Sevmemez. Böylesine bir sırı ondan gizleyebileceğini de düşünme. Ve her şeyden önemlisi, Lucifer aşkana, bu zavallı yaratıkla evlenmeyi seçersen yeryüzündeki hiçbir tapınağın seni kabul etmeyeceğini anma."

"Bunu yürütebileceğime inanıyorum, Cam."

"Aşkınla aynı görüşte olduğunu düşünüyorsun öyleyse?"

"Evet. Birbirimize çok düşkünüz."

"Peki ya sonsuzluk hakkındaki görüşleri nedir?"

Roland duraksadı.

"Bana bilmediğini söyleme? Tamam, öyleyse, sana anlatayım. Ölümsüzlüğün sorgulanamaz gerçeği şudur: Ölümlüler bunu idrak edemezler. Bu fikir onları korkutur. Bu... Yani o yaşlanıp ölürken, senin genç ve koç gibi bir şeytan olarak hayatta kalman..."

"Onun için değişebilirim... Yaşlanıp kırılmış ve solmuş görünebilirim..."

"Roland," Cam'ın yürü auldu. "Senin tarzın bu değil. Onu hâli genç ve güzelken ve başka bir eş bulabileceksen bırakman en iyisi. Onun en güzel yıllarını boşa harcamaz."

"Ama nedense, aklı mümkün olmalıymış gibi geliyor. Sırf sen ve Liliith'ın..."

"Benden habetmijörüz."

Sesler durup akan sayun sesini dinlediler.

"Pekâlâ," dedi Roland en sonunda. "Peki ya Daniel ve La..."

"Ne olmak onları?" Cam çelaleye doğru kükredi. Aniden öfkeliendiği için yürü kıkırmızı olmuştu. "Kendine onları örnek alıyorsun, git onlardan tavsiye al." Tiksintiyle kafasını salladı. "Hepiniz onlara ne olacağını zaten biliyoruz."

"Ne demek istiyorsun?"

Cam berrak yeşil gözlerini Roland'a çevirdi. Roland o an utançından kızardı.

"Daniel en sonunda..." dedi Cam. "Onu terk edecek. Başka yanı yok. Bu lanetle baş edemez. Bu lanet ondan çok daha uzun süre yapacak ve onu felakete sürükleyecek."

Roland'ın kanatları kıpırdadı. "Yanılıyorsun. Lucifer'la çok yakınlaştın..."

"Bu hiç de yanlış söylenmez." Cam kahkaha attı ama atkısı döndüğünde Roland onun ensesindeki işareti gördü. Dömesi pekerininin yüksek yakasının hemen altında kalıyor olsa da oldukça belirgindi.

"Artık onun sembolünü mü taşıyorsun?" Roland'ın sesi

ütredi. O sembolü taşııyordu. Kendisine bu sembolün sunulacağını hiç ummamıştı. Lucifer sadece belirli şeytanlara bu sembolü verirdi, kendisiyle arasında özel bir ilişkinin olmasını istediğı şeytanlara.

"Cam, sen..."

Cam Roland'ın yüzünü ellerinin arasına alıp sıkıca tuttu. Birbirlerine kenedlenmişçesine duruyorlardı. Roland dost mu düşman mı olduklarını bilmiyordu.

"Kim kimden tavsiye almak için buraya geldi, Roland? Şu an benden ve kendimi idare edişimden bahsetmiyoruz. Sen ve sona erdirmek zorunda olduğun acınası aşk hikâyenden bahsediyoruz."

"Bir yolu olmalı..."

"Kabul et... Cevabı zaten bilmiyor olsaydın bana gelmezdin."

O gün şelalenin başında Cam'in söylediğı onca şeyin arasında en ağır olanı en son söyledikleriydi: Evet, Roland aradığı cevabı biliyordu. O sadece birinin ona aksini söylemesini ve onu yapması gereken şeyden kurtarmasını ummuştu.

Rosaline'e söylemek için geri döndüğünde, genç kız çoktan biliyor gibiydi. Roland balkona tırmandığında, onu öpmek için koşarak yanına gelmemişti. Odaya girdiğinde ise yüz ifadesi katı bir ifadeye bürünmüştü.

"Sende bir değişiklik hissediyorum." Genç kızın sesi korkudan buz gibiydi. "Ne oldu?"

Onun ne kadar üzgün olduğunu gören Roland'ın bedeni sızlamıştı. Ona yalan söylemek istemiyor ama ne söyleyeceğini de bilemiyordu.

"Ah, Rosaline, sana söylemem gereken çok şey var..."

Rosaline o anda, "Bana sadece tek bir kelimeyle cevap ver. Giderekte bizi ne bekliyor?" demişti.

Üzerinden bin seneden fazlası geçmişti. Yine de Roland bunu düşünürken ürpermişti. Bu anıyla birlikte o anı da tamamen yok edebilmeyi isterdi... Ama olan olmuştu. Ve geçmiş değişirmek mümkün değildi.

Rosaline'e tek bir kelime söylemişti:

"Veda."

"Sonsuzluk," demeyi istemişti.

Ama Cam doğruyu söylemişti: Bir kadınla Cennet'ten kovulan bir melek için sonsuzluk söz konusu değildi.

Gitmemesi için yalvarmasına fırsat vermeden Rosaline'in yanından ayrılmıştı. Cesur olduğunu düşünmüştü. Ama hayat ona öyle olmadığını öğretmişti. Perişandı ve korkmuştu.

Ardından Roland onu sadece bir kez görmüştü: İki hafta sonra penceresinin etrafında gizlice uçarken aşkının bir saat boyunca ağladığına tanık olmuştu.

Daha sonra da hiç kimseye aşk acısı çekirtmeyeceğine dair yemin etmişti. Ortadan kaybolmuştu.

Bu onun tarzı oluvermişti.

Roland yanağından sildiği şeyin gözyaşı olduğunu görünce şaşırır. Başkalarının yanaklarından milyonlarca gözyaşı silmiş olsa da daha önce hiç ağladığını hatırlamıyordu.

Lucinda ve Daniel'ı, birbirlerine olan sonsuz düşkünlüklerini düşündü. Hatalarından kaçmamışlar ve yüzyıllar boyunca birçok hata yapmışlardı. O hatalara geri dönmüş, onları yeniden ziyaret etmiş ve düzeltmeye çalışmışlardı... Ta ki en sonunda bir şey genç kızın Lucinda Price olarak doğduğu son hayatında yerine oturana dek. Onu kendi

geçmişine kaçmaya iten şey de buydu - lanet için bir çözüm bulmak. Böylece o ve Daniel birlikte olabileceklerdi.

Onlar her zaman birlikte olacaklardı. Ne olursa olsun her zaman birbirlerine sahip olacaklardı.

Roland'ın ise kimsesi yoktu.

Sessizce ayağa kalkıp kendi Sevgililer Günü sözünü verdi. Rosaline'e giden duvarı yeniden tırmanacak ve bildiği tek şekilde kendisini affettirecekti.

DÖRT

Aşk Talebesi

Roland tekrar balkona vardığında, güneş batmak üzereydi ve omzunun üzerinden uzun gölgeler oluşturunuyordu. Dıyırucular *biz buradayız* diye fısıldaşıyormuşçasına gölgelerin içinde kımıldanıyorlardı, fakat Roland'ı rahat bıraklar. Sıcaklık düşmüştü ve artık havadaki dumanla yaklaşan ayaz daha belirgindi.

Balkondan içeri girdiğini ve onu bulana dek alacakaranlığın çıktığı koridorlarda dolaştığını hayal etti. Ve sonra Rosaline'in yüzünün alacağı ifadeyi düşündü:

Şaşkınlıkla geriye çekildiğine, yüzünde beliren sevinç dolu ifadeye ve muhteyem göğüslerine doğru götürdüğü ellerine dair görüntüler belirdi zihninde...

Ama ya ona kızgınsa?

Beş sene sonra hâlâ kızgın olabilirdi. Bu mümkündü.

Roland bu olasılığı göz ardı etmemeliydi.

Nadir bulunan güzel bir şey paylaşmışlardı ve söz ko-

nüsü aşk öldüğünde kadınların çok derin duygular beslediklerini öğrenmişti. Kadınlar Roland'ın asla anlayamayacağı şekilde aşkı hissediyorlardı, sanki kalplerinde aşkın asla çıkıp gitmeyeceği fazladan geniş bir odaları vardı.

Burada ne yapıyordu? Rüzgâr zırhına rağmen içine işliyordu. Hayatının bu kısmı bitmişti. Camı aşk hakkında yanılıyor olabilirdi ama zamanın Roland'ı değiştirdiği konusunda kesinlikle haklıydı.

Aşağı inip atına binmeli ve Daniel'i bulmalıydı.

Ancak... Yapamıyordu.

Ne yapabilirdi?

Ayaklarına kapanıp Rosaline'e selam verebilir ve ondan af dileyebilirdi. Bunu yapabilirdi ve yapacaktı...

Titriyordu. Gergin mi yoksa heyecanlı mıydı? Buraya kadar gelmiş olmasına rağmen hâlâ ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kalbinin bir köşesinde iki dizelik bir şiir oluştu...

Rosaline'den başkasının yüzü

Zihninde per etmesin.

Hayır... Daha önce onunla bu konuda sorun yaşamıştı: Onun kötü şiirlere ihtiyacı yoktu. Bedensel ve karşılıklı sevgiye ihtiyacı vardı.

Roland bunu şimdi ona verebilir miydi?

Kırmızı perde rüzgârda kimildadı, sonra parmaklarının cesur dokunuşuyla aralandı. Roland taş duvarın arkasına gizlendi ama eskiden onunla birlikte oturduğu yatak odasını görebilecek şekilde boynunu eğdi.

Rosaline.

Muhteşemdi, köşedeki tahta sandalyede oturmuş bir

şarkı mırıldanıyordu. Yüzü daha yaşlıydı ama yıllar ona iyi davranmıştı.

İşık saçıyordu.

Göz alıyordu.

Evet, Roland hata yaptığını biliyordu. Aşk konusunda soy ve aptaldı; Cam'in öfkeli sözlerini hiç düşünmeden dinlemişti.

Fakat Luce ve Daniel iyi bir örnekti. Onlar Roland'a aşkın en büyük cezaların bile üstesinden gelebileceğini göstermişlerdi. Ve belki de bu ana dek olan her şeyin - yanlışlıkla bu çağa dönmesinin, Shelby ve Miles'a yardım etmeyi kabul etmesinin, Rosaline'in şatosunun yanından geçmesinin - bir sebebi vardı.

Aşka ona ikinci bir şans verilmişti.

Bu kez kalbinin sesini dinleyecekti. Açık pencereden içeri girmeye hazırda...

Ama bir dakika...

Rosaline kendi kendine şarkı söylemiyordu. Roland gözlerini kırıştırıp bir kez daha baktı. Bir dinleyicisi vardı: Yün battaniyeye sarılı küçük bir bebek. Rosaline bebeği emziriyordu. Rosaline bir anneydi.

Rosaline bir adamın eşiydi.

Roland'ın vücudu kaskatı kesildi ve dudaklarının arasından hafif bir nefes çıktı. Onu böylesine iyi bir halde görmüş olmasına sevinmeliydi - onu hiç bu kadar mutlu görmemişti - ama tek hissettiği yalnızlıktı.

Yavaşça balkonun kapısından uzaklaşıp sırtını kulenin kıvrımlı duvarına dayadı. Roland'ın asla terk etmemesi gereken yeri ne tür bir adam almıştı?

İçeriye bir kez daha bakmaya cesaret etti ve Rosaline'in undalyesinden kalkıp bebeği tahta beşiğine koymasını iz-

ledi. Gözlerini kapatıp ayak seslerinin biten bir şarkı gibi odadan çıkıp koridorda uzaklaşmasını dinledi.

Bu şekilde son bulamazdı, aşkını son görüşü böyle olmamalıydı.

Aptalcaydı. Geri dönerek aptallık etmişti. Unutmaya-
rak aptallık etmişti.

İçgüdüsel bir şekilde onu takip etti, döner kulenin dar çıkıntısı boyunca ilerleyerek bir sonraki pencereye ulaştı. Sıyrılan parmaklarıyla duvarı tuttu.

Bu oda Rosaline'in erkek kardeşi Geoffrey'e aitti. Fakat Roland kavisli pencereden içeri bakmak için eğildiğinde, pencerenin kenarında kadın giysileri asılı olduğunu gördü.

Kalın bir erkek sesi duydu, sonra ona yanıt veren Rosaline'in sesini.

Damasko örtülü bir yatağın ucunda sırtı pencereye dönük genç bir adam oturuyordu. Başını çevirdiğinde, Roland onun yakışıklı bir profilinin olduğunu gördü ama çok değildi. Düz kahverengi saçları, çilli teni ve eğri bir burnu vardı.

Yatağa bir kadın uzanmıştı, sarı saçları adamın kucasına dağılmıştı. Kadın ağlıyordu.

O Rosaline'di.

"Ama neden, Alexander?"

Ağlamaklı yüzünü çevirdiğinde Roland'ın yüreği ağzına geldi.

Alexander - kocası - onun birbirine dolanan sarı saçlarını okşadı. "Aşkım." Onu burnundan öptü - Roland adamın yerinde olsaydı o dudaklar dururken en son burnunu öpmeyi tercih ederdi. "Anının eyeri takıldı. Adamlarımı

beni barakalarda bekliyorlar. Akşam olmadan onların yanına gitmek zorunda olduğumu biliyorsun."

Rosaline kocasının beyaz gömleğinin kolundan tutup haçkırdı. "Babanın senin yerini alabilecek binlerce şövalyesi var. Yalvarırım beni bırakma... Bizi terk edip savaşı gitme."

"Baban bana karşı çok cömert davrandı. Genç ve sağlıklıyken neden başka bir erkek benim yerimi alsın? Bu benim görevim, Rosaline. Gitmeliyim. Seferimiz bittiğinde sana geri döneceğim."

Rosaline kafasını salladı, öfkeden yanakları kızarmıştı. "Seni kaybetmeye dayanamam. Sensiz yaşayamam."

Bu sözleri duyan Roland'ın kalbi tekledi.

"Buna gerek kalmayacak," dedi Alexander. "Sana söz veriyorum... Geri döneceğim."

Yükten kalkıp karısının kalkmasına yardım etti. Ve Roland yeni bir kıskançlık dalgasıyla ürpererek Rosaline'in başka bir çocuğa hamile olduğunu fark etti. Elbisesinin altındaki şiş karnı belli oluyordu. Rosaline umutsuzca ellerini karının üzerine koydu.

Roland onu böyle bir durumdayken asla yalnız bırakmazdı. Nasıl olur da bu adam savaşa gidebilirdi? Aşkın gereklilikleri karşısında hangi savaşın önemi vardı ki?

Şu anki üzüntüsü Roland'ın beş sene önce hissettiği üzüntüyle kıyaslanamazdı, çünkü bu adam Rosaline'in yalnızca eşi değil, aynı zamanda çocuklarının babasıydı.

Roland hayal kırıklığına uğramıştı. Buna dayanamıyordu. Orta Çağ'da yaşadığı bu üzüntü ve geldiği zaman arasında kalan tüm o yılları - kayalıkları ve kraterleri arasında amaçsızca dolaşarak Ay'da geçirdiği yüzyılları, so-ramlıluklarını terk edişini ve onu unutmaya çalışmasını

- düşündü. Temmuz ve Eylül'  birbiri e ba layan portakal içinde teslim olduğu zaman boşluğunu, Rosaline'i terk ettiği gibi her şeyi terk edişini düşündü.

Ama artık sonsuzluğu ne kadar uzun s  rense sürsün, Rosaline'in gözyaşlarını asla unutamayaca ını biliyordu.

Ne kadar da kendini beğenmiş bir aptaldı. Rosaline'in onun   zr  ne ihtiya ı yoktu - ondan   lindi özür dilemek bencilceydi, Roland böyle yaparak sadece vicdanını rahatlatmış olurdu. Ve yaralarını yeniden değmiş olurdu. Artık Rosaline için yapabileceği ya da olabileceği hiçbir şey yoktu.

Nerdeyse hiçbir şey.

Roland'ın beklediği ahıra vardığında genç adam  elim-siz ve plansız görünüyordu. Başlığını elinde ta ıdından yüzü ortadaydı. Roland onun yüzünü inceledi. Adamdan hem nefret ediyor hem de ona say ı duyuyordu, kendisini savaşmaya hem mecbur hem de isteksiz hissettiği belliydi. Şeref ve görev ona aşktan daha çok şey ifade ediyor olabilir miydi?

Kim sevdiklerini, ailesini bırakıp savaşa gitmek isterdi ki?

Ba ı larındaki üzüntüyü görebileceği kadar yakla tında, "Asker," diye seslendi Roland Alexander'a. "Sen bu derebeyliğin unvanını taşıyan efendim John'un akrabası Alexander mısın?"

"Peki ya sen kimsin?" Alexander ahırın e i ini geçti. Roland'ın resmi zırhına bakarken soluk kahverengi gözlerini kıstı. "Bu kılıkta hangi savaştan geliyorsun?"

"Seferde senin yerini almak üzere buraya gönderildim."

Alexander durdu. "Seni eşim mi gönderdi? Yoksa babam mı?" Kafasını salladı. "Kenara çekil, asker. Atıma binmemen izin ver."

"İzin veremem. Görevin değişti. Bölgeyi herkesten daha iyi tanıyorsun. Kuzey'deki savaşta başarılı olamazsak zor duruma düşebiliriz. Geri çekilirsek, şehri işgalcilerden korumak için burada sana ihtiyacımız olacak."

Alexander başını eğdi. "Yüzünü göster asker, maskenin ardına gizlenen bir adama güvenemem."

"Yüzüm seni ilgilendirmez."

"Kimsin?"

"Görevinin burada ailenle birlikte kalman olduğunu bilen bir adam. Savaşın tüm görkemi gerçek aşk ve aile onurla asla kıyaslanamaz. Şimdi, yaşamak istiyorsan geri dön."

Alexander hafif bir kahkaha attı ama sonra yüzündeki ifade sertleşti. Kılıcını çekti. "Görelim, öyleyse."

Roland bunun olacağını tahmin etmeliydi. Yine de onu kızdı. Nasıl olur da bu adam Rosaline'i bırakmaya bu kadar kararlı olabilirdi? Roland onu asla terk etmezdi!

Fakat elbette onu çoktan terk etmişti. Tam bir aptal gibi sevdiği tek kadını terk etmişti. Yalnızlık bir şeydi, ancak ruhu aşkın tadını aldıktan sonra çirkin ve berbat bir kimsesizliğe dönüşmüştü.

Hiçbir erkeğin bu hatayı yapmasına izin verilmemeliydi. Tüm korkançlığına rağmen Roland bunun farkındaydı. Alexander'ı durdurmak ona kalıyordu.

Yatıkunup hafifçe nefesini verdi ve kılıcını çekti. "Asker," dedi düz bir sesle. "Şaka yapmıyorum."

Adam kılıcını beceriksizce savurarak yaklaştı. Roland

bileğini sallayarak zahmetsizce kılıcın yönünü değiştirdi. Kılıçlar boğuk bir ses çıkararak birbirlerine çarpılar.

Roland'ın kılıcının hafif rehberliğiyle Alexander'ın kılıcı yere doğru kaydı, ta ki ahırın zeminindeki ıslak otların üzerine yansımaları düşene dek.

"Neden kendi ölümüne gülmeye bu kadar heveslisin?" diye sordu Roland.

Alexander homurdanarak tekrar dövüş pozisyonunu aldı ve kılıcını göğüs hizasına kaldırdı. "Ben korkak değilim."

Olmayabilirdi ama son derece beceriksizdi. Muhtemelen çocukken kılıç eğitimi almış, yaz festivallerinde erkek arkadaşlarıyla kuru otlar kullanarak dövüşmüştü. Ama asker değildi. Cephede bir saate kalmadan ölürdü.

Ya da Roland onu şimdi öldürebilirdi...

Tam o anda kılıcının adamın çıplak boynuna inişi gözlerinin önüne geldi. Kopan omurgası ve çelikten yere damlayan kıpkırmızı kanın şoke eden görüntüsünü gördü.

Bu adamın kısa hayatını sona erdirmek ne kadar da kolaydı... O kuledeki yerini almak ve Rosaline'i olması gerektiği gibi sevmek.

Ama sonra gözlerini kırıştırdığında Rosaline'i gördü. Ve bebeğini.

Kanı dökme, dedi kendi kendine. Sadete ikna et.

Hafifçe öne atılıp Alexander'a doğru kılıcını savurdu, hemen geriye çekilip çılgınca uzaklaştı. Adam bu kez Roland'ın kılıcından şans eseri kurtulmuştu.

Roland kahkaha attı, sesine kötü bir hava hâkimdi. "Sana bir iyilik yapıyorum, asker... Ve sana söz veriyorum, senin derebeyinden çok daha yüksek bir güce itaat ediyorum. Seni utandırmayacağımı bil. Senin yerine savaşa gitmeme izin ver."

"Bilmece gibi konuşuyorsun... Yerime geçemezsin."

"Evet," dedi Roland hiddetle. "En azından *bunun* far-
kındayım."

Ani bir öfke patlaması yaşayan Roland amacını unuttu. Küçümsenmiş bir ışığın öfkesiyle Alexander'ın üzerine gitti. Adam bu kez geri çekilmedi. Kılıçları bir kez daha çarpıştıktan sonra Roland Alexander'ı silahsız bıraktı. Kılıcının ucunu genç adamın nefes aldıkça inip kalkan boğazına doğrulttu.

"Gerçek bir şövalye teslim olurdu. Teklifimi kabul eder, buradaki insanlarına hizmet eder, gerektiğinde evini ve komşularını korurdu." Roland yutkundu. "Teslim oluyor musunuz, bayım?"

Alexander güçlkle nefes aldı, konuşamıyordu. Boğazına doğrultulan kılıca bakıp duruyordu. Dehşete düşmüştü. Kafasını salladı. Teslim olacaktı.

İçini bir rahatlama kaplayan Roland gözlerini kapadı.

O ve bu soluk ölümlü Alexander aynı parlak şeytani ışıklardı. Birbirlerine düşman olamazlardı. Roland o sırada hangi tarafta olduğuna karar verdi. Alexander'ın hayatını Rosaline'in hatrına bağışlayacaktı.

"Benden daha cesur bir adamsın." Bu doğrudu, çünkü Roland korkaklık ederken, Alexander Rosaline'i sevecek kadar güçlüydü. "Sana verdiğim şansa sarıl ve ailenin yanına dön." Sesinin sakın çıkmasına özen gösterdi. "Karını öp ve çocuklarıyla ilgilen. Şeref budur."

Uzun ve gergin geçen bir süre boyunca birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, ta ki Roland siperinin aralığından Alexander'ın onu görebildiğini düşünmeye başlayana dek. Nasıl olur da Alexander havadaki üzüntüyü hissedemez-

di? Roland'ın onu öldürüp yerine geçmeye ne kadar yaklaştığını nasıl hissetmezdi?

Roland kılıcını Alexander'ın boynundan çekti. Silahını kılıfına sokup atına bindi ve ahırdan çıkıp gecenin içinde ilerlemeye başladı.

Roland ay ışığının aydınlatmış yolda kuzeye doğru ilerliyordu. Hâlâ Daniel'ı bulması gerekiyordu - en azından bir aşk kurtarılmıştı. On beş dakika boyunca Roland Rosaline'le ilgili düşüncelere daldı, fakat hatıraları uzun süre boyun eğemeyeceği kadar acı vericiydi. Simsiyah ata binmiş bir şövalyenin dörtmala ona doğru geldiğini görünce gözlerini tekrar yola dikti.

Karanlığa rağmen şövalyenin zırhında tuhaf ama tanıdık bir şey vardı. Bir süre Roland gelenin eski benliği olup olmadığını merak etti, ancak şövalye onu durdurmak için elini kaldırdığında hareketleri Roland'ın olabileceğinden çok daha aceleciydi.

Karşılıklı durdular, daireler çizen atları hafif hafif kişnerken burunlarından beyaz duman çıkıyordu.

"O taraftaki araziden mi geliyorsun?" Uzaktaki şatoyu işaret eden şövalyenin sesi yolda gürledi.

Roland'ın *Alexander* olduğunu sanmış olmalıydı. Yoksa bu şövalye Alexander'a cepheye kadar eşlik etmesi için mi gönderilmişti?

"E-evet," diye kekeledi Roland. "Ben başka birinin yerine..."

"*Roland?*" Roland askerin boğuk ve sert sesinin sakinleştirici ve oldukça çekici bir sese dönüştüğünü fark etti.

Şövalye başlığını çıkardı. Siyah saçları zırhının üzerine döküldü ve Roland en iyi tanıdığı yüzü gördü.

"Arriane!"

Atlarından inip birbirlerine sarıldılar. Roland Orta Çağ'daki benliğinin Arriane'ın bu Orta Çağ versiyonuyla karşılaşmasından beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, fakat az önce atlanış duygusal savaştan sonra bir arkadaşını görmesinin üzerinden aurlar geçmiş gibi hissediyordu.

Uzun boylu meleği etrafında döndürdü. Genç kızın kanatları zırhındaki açıklıklardan serbest kalınca Roland bu özgürlüğü kıkırdadı. Arriane'ın kıyafeti elbette kanatlarına uygun hazırlanmıştı - o zamanlar hepsinin kıyafetleri öyleydi.

Roland ödünç aldığı metal kostümün içinde kendini kapana kısılmış gibi hissediyor olsa da Arriane'e şikâyet etmek istemiyordu. Arriane henüz onun kronolojik bir hata olduğunu bilmiyordu ve Roland da bunu gizli tutmak istiyordu. Onu gördüğüne çok sevinmişti.

Ay ışığı genç kızın teninde takip ışığı gibi parlıyordu. Arriane başını çevirdiğinde, Roland'ın nefesi kesildi.

Boynunun kenarında korkunç bir yanık izi vardı. Teni damarlı ve düğüm düğümdü, kanıyordu, bu Roland'ın gördüğü en berbat yaraydı. Roland istemeden de olsa geri çekilince, Arriane utandı.

Yarasını kapatmak istemesine elini uzattı ama parmakları değince inledi.

Roland Arriane ile gelecekteki karşılaşmalarında bu yarayı binlerce kez görmüştü, fakat nasıl olduğu onun için bir sırdı. Bir meleği bu şekilde incitebilecek tek şey vardı ama ona bunu nasıl soracağını hiçbir zaman bilememişti.

Yarası şimdi tazeydi, boynunda bir alevi andırıyordu. Kesi bir süre önce yaralanmış olmalıydı.

"Arriane, sana ne oldu?"

Genç kız bakışlarını kaçırdı, Roland'ın mahvolan tenini görmesini istemiyordu. Burnunu çekti. "Aşk cehennem demek."

"Ama..." Roland gözlerini kapadı ve bu dizenin altında tekrar ettiğini duydu. "Melek bedenini bir şey dışında hiçbir şey incitemez..." Arriane utançla bakışlarını kaçırdı ama Roland onu kendisine doğru çekti. "Ah, Arriane!" diye bağırdı ve kollarını genç kızın beline doladı. Gözlerini boynundan hem ayıramıyor hem de yarasına bakamıyordu. Ona dilediği şekilde sarılamıyor, canını acıtmak istemiyordu. "Senin yerine ben de acı çekiyorum."

Arriane kafasını salladı. Biliyordu. Ağlamaktan hiç hoşlanmazdı. "Az önce Daniel'i gördüm," dedi.

"Ben de onunla görüşmeye gidiyordum," dedi Roland nefes nefese. "Sevgililer Günü festivaline katılması gerekiyor."

"Bu akşam kasabaya doğru yola çıkacaktı. Oraya çoktan varmış olabilir. En azından Lucinda mutlu olacak."

"Evet," dedi Roland, artık daha iyi hatırlıyordu. "Kamp-takilere mesaj getiren şövalye sendin. Ben değildim. Sevgililer Günü'nde izinli olmaları için kralın emrini değiştirdin."

Arriane kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben bir kâhinim." Gülümsediğini hissedince buna şaşırdı.

En sevdiği arkadaşının burada olması yeterliydi. Bu, geçmişteki aşk acısına yaptığı yolculuğu daha az üzücü kılmıştı.

Roland Arriane'in başlığını takmasına ve onun atına binmesine yardım etti. Sonra kendi atındaki yerini aldı ve

siperini indirdi. İki şövalye yan yana şehre doğru ilerleme-
ye başladılar.

Bazen aşk kazanmak demek değildi, yapılan akıllıca
fedakârlıklar ve Arriane gibi arkadaşların güvenilirliğiydi.
Roland dostluğun başlı başına bir sergi olduğunu anlıyor-
du.

YAKAN AŞK

Arriane'in Sevgililer Günü

YAKA

Portrait of Yaka

BİR

Sır

Arriane dağ kekiği kokan Toskana sabahına bakıp içini çekti.

Yeşil kadifemsi çimenlerin üzerine uzanmış, dirseklerini yere dayayıp çenesini avuçlarının arasına almıştı, zamansız sıcaklığın ve uzun siyah saçlarında dolaşan yumuşak parmakların tadını çıkarıyordu.

Arriane ve Tess nadiren de olsa öğleden sonraları birlikte geçirirlerdi. Kızlardan biri örgü örerken, diğeri hikâye anlatırdı. Sonra rolleri değişirlerdi.

"Bir zamanlar sıra dışı bir melek varmış," diye hikâyesine başladı Arriane ve başını yana çevirerek Tess'in işini kolaylaştırdı.

Tess örgü örmede Arriane'den daha iyiydi. Ormandan topladığı yaban çiçeklerinin bulunduğu sepeti kucağına alıp Arriane'in yanına otururdu. Arriane'in dar sırtına doğru eğilip meleğin gür saçlarını sıkıca örerti. Örgüleri Arriane'in saç derisinde zigzaglar oluşturacak şekilde bağ-

ları, u ki Arriane'i o çok sevdiği Medusa'ya benzetene dek.

Ote yandan Arriane Tess'in hırçın kızıl saçlarını çarpık tek bir örgü halinde toplayabildiği için şanslı sayılırdı. Tess'ın içinde bağrana dek saçlarını çekistirir ve tarakla mütacele ederdi. Fakat Arriane de hikâye anlatmada ondan daha iyiydi. Hem güzel bir hikâye olmadan saç örmenin ne anlamı vardı ki?

Bu hiç eğlenceli olmazdı.

Tess'in turnakları kafa derisine doğru çıkarken, Arriane göderini kapatıp inledi. Hiçbir şey sevdiği kişinin dokunuşunun yerini tutamazdı.

"Arriane?"

"Evet." Gözleri açıldı, bakışları süt ineklerinin aylak aylak gezindiği çiftliğin iki yüz akrelik manzarası üzerinde dolaydı. Bu en sevdiği anlardandı; Ortalık sessiz ve sakindi, ikâinden başka kimse yoktu. Öğlenin ilerleyen saatleriydi; Arriane'in işe alındığı çiftlikte sütçülük yapan kızlara çoğu kulübelerine geri dönmüşlerdi.

Arriane bu işi şimdiki hayatında kuzeye doğru birloç dakikalık uçuş mesafesindeki bir İngiliz derebeyliğinde büyümüş olan Lucinda'ya yakın olduğu için seçmişti. Genellikle Lucinda'yı izlemekle görevli olan Arriane ve diğer meleklerin varlıkları Daniel'in kendisini boğuluyormuş gibi hissetmesine neden olurdu. Yine de Arriane burada ona hem ihtiyacı olan özgürlüğü veriyor hem de gerektiğinde ona ve Lucinda'ya uçabiliyordu. Üstelik Arriane arada bir ölümlü hayat tarzına göre yaşamaktan çok hoşlanıyordu. Çiftlikte işe girmesi, patronunu memnun etmesi güzel bir duyuydu. Tess onun bu isteğini hiç anlamıyordu, gerçi Tess'in efendisi Taht'tan daha talepkardı.

Arriane Tess'le nadiren yalnız kalabiliyordu. Tess çiftliğe - daha doğrusu, dünyanın bu kısmına - hiçbir zaman sık ya da uzun süreli ziyaretler yapamıyordu. Arriane veda etmelerinin hemen ardından Tess'i bekleyen karanlığı ya da Tess'in kendi bölgesinden uzaklaştığını görmek istemeyen efendisini düşünmek dahi istemiyordu.

Onu düşünme, diyerek Arriane kendi kendini azarlardı. Tess yanındayken aşkını sorgulamaya ihtiyacı yok!

Evet. Tess yanındaydı. Ve altındaki çimenler öylesine yumuşak, hava yaban çiçeklerinin kokusuyla öylesine güzel kokuyordu ki Arriane güven veren bir rüyanın anaç kucasına doğru rahatlıkla sürüklenebilirdi.

Ama hikâye. Tess onun hikâyelerine bayılırdı. "Ne di-yordum?" diye sordu Arriane.

"Ah... Hatırlamıyorum." Tess'in dikkati dağılmış gibiy-di. Bir tutam saç ciline aldığı sırada turnakları Arriane'in ensesini çizdi.

"Ah." Arriane ensesini ovuşturdu. Tess nerede kaldığını *hatırlamıyor mıydı?* Ama düşüncelere dalan Arriane'di, Tess değil. "Bir sorun mu var, canım?"

"Hayır," dedi Tess hemen. "Bir hikâyeye başlamıştın... Sıra dışı bir şey..."

"Evet!" dedi Arriane neşçyle. "Sıra dışı bir melek. Adı... Arriane'miş."

Tess saçını çekti. "Senin hakkında bir hikâye daha mı?" Gülüyordu ama kahkahası sanki çoktan başka bir yere uçmuş gibi uzaktan geliyordu.

"Sen de varsın! Sabret." Arriane Tess'i görmek için yana döndü. Tess'in ördüğü saç tutamı Arriane'in kalçasına dek uzanıyordu.

Tess'in üzerinde dar bir korsesi ve kısa, fırfırlı beyaz kol-

lan olan beyaz keten bir elbise vardı. Omuzları Arriane'in yıldızlarla dolu galaksilere benzettiği şekilde epeyce çilliydi. Gözleri ise Arriane'in şaşırtıcı derecede açık mavi olan gözlerinden sadece biraz daha koyuydu.

O Arriane'in gördüğü en güzel kişiydi.

"Peki bu melek neden bu kadar sıra dışıymış?" diye sordu Tess bir süre sonra onun kaldığı yerden devam ederek.

"Ah, nereden başlayayım ki? Onun sıra dışı olan birçok yanı varmış!" Arriane hafifçe başına vurdu, hikâyesini yönlendirebileceği heyecanlı bir konu düşünmeye başladı. Başının yan tarafındaki bağlanmamış örgünün açıldığını hissedebiliyordu.

"Ah, Arriane!" dedi Tess. "Bozdun işte!"

"Saçımın başka planları varsa ben karışamam! Belki senin saçının da başka planları vardır!" Arriane Tess'in uzun kızıl saçlarını bir arada tutan kurdeleye uzandı.

Ama Tess hızlıydı, yengeç gibi hareket ederek çimenlerin üzerinde hızla kenara kaçtı.

"Bu sen derince sıra dışı meleğin..." diyerek uzun çimenlerin arasına dalıp Şubat rüzgârını kucaklayan Tess'in arkasından seslendi. "Saçlarında korkunç karışıklıklar varmış. Saçlarının karışıklığıyla bilinirmiş. Kimileri ona Arapsaçı demiş." Arriane ayağa kalktı, ellerini kaldırdı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Gür saçlarının arasında şehirler kaybolurmuş. Düğümleri orduları süpürürmüş! Kıvrımlı buklelerinin karanlık uçurumunda koskoca adamlar ağlar ve kaybolurmuş."

Tam o sırada Arriane biçimsiz sütçü elbisesinin uzun eteğine takılıp sertçe yere düştü. Elleri ve dizlerinin üzerindeyken kendisi ve güneşin arasında duran Tess'e bakarak kızıl saçlarının etrafında bir ısıklık huzmesi vardı.

Tess onun yerden kalkmasına yardım etmek için eğildi, Arriane'in bileğinden tutan eli yumuşacıktı.

"Ama bir gün..." Arriane çamurlu ellerini elbisesinin önüne silmeye kalkınca Tess ellerine hafifçe vurup cebinden keten bir mendil çıkardı. "Bir gün, bu melek hayatını değiştiren biriyle tanışmış..."

Tess hafifçe çenesini kaldırdı. Onu dinliyordu.

"Bu küçük küçük bir şeytanmış," dedi Arriane. "Arapsaçı'nın şakalarına hep mani olur, yaratıcılığıyla hep alay edermiş. Arapsaçı'na saçlarından çok daha önemli şeylerin olduğunu hatırlatırmış."

Beklenmedik bir şekilde Tess kafasını çevirdi. Arriane'e sırtını dönüp çimenlere oturdu. Belki de karakterinin takdir edilmişinden hoşlanmamıştı? Ama daha fazlası vardı! Her hikâyede bir dönüm noktası, şaşırtıcı bir gelişme olurdu. Arriane yanına oturup Tess'in inatla göğsünün üzerinde kavuşturduğu kollarını açmak için uzandı. Fakat Tess'in bakışlarını çimenlerin arasında açmış açık sarı yaban çiçeğinden ayırmak imkânsızdı.

"Bu aptalca hikâyeden vazgeç, Arriane." Transa girmiş gibi konuşuyordu. "Bugün havamda değilim."

"Ah, bekle! Isınmaya yeni başladım." Arriane kaşlarını çatı. "Birçok açıdan bu sözde düşman Arapsaçı'nın tam tersiymiş. Saçları kızıl bir karahindiba topuna benziyormuş." Tess'in saçlarını okşadı. "Teni güneşin hafif bir dokunuşuyla bile yanan solgun bir taval gibiymiş." Parmağını Tess'in pürüzsüz, çıplak kolunda gezdirdi.

"Arriane..."

"Ama bu tarağı olan bir şeytanmış ve onun ellerinde söz dinlemeyen lüleler bile uysallaşıyormuş. Bu şeytanın doğası, meleşinkine kıyasla..."

"İleri" diye bağırdı Tess ve kafasını çevirip çimenlerin ucunda kenarlarında çakıl taşlarının sıralı olduğu sığ akar sığa baktı. "Masallardan bıknım."

Ayağa kalkınca, Arriane ona yetişmeye çabaladı.

"Bu bir masal değil," diye üsteledi Arriane tüylerinin diken diken olmasına aldırmadan. Doğrulup başını Tess'e çevirdi. "Burada birlikte olmamız..."

"Onun buna dikkat etmediğini gösteren bir işaret."

"Öyle mi?" Çayırıkta serin bir rüzgâr esti.

"Bana bir uyarı verdi."

Arriane'in yanaklarındaki kanın çekilmesiyle birlikte çayırdaki tüm parlak renkler soldu. Mavi gökyüzü karardı, çimenler canlılıklarını kaybetti. Tess'in saçları bile donuk görünüyordu. Arriane bu anın yaklaştığını - başından beri - biliyordu, yine de nefesi kesilmişti.

Tess'in ensesinde siyah bir dövme vardı, bu onun Lucifer'in en yakın olduğu şeytanlarına işlediği dövme-ydi.

"Biliyor. Ve beni geri istiyor." Tess'in sesi Arriane'in ruhuna işleyecek kadar soğuktu.

"Ama buraya yeni geldin!" Arriane'in içinden ona doğru koşup Tess'in ayaklarına kapanarak ağlamak geliyordu, ama sadece ellerine baktı. "Gitmeni istemiyorum. Gitmeden nefret ediyorum."

"Arriane..." Tess ona doğru bir adım attı ama Arriane ökeyle geri çekildi.

"O sana ne yapıp yapmayacağını söyleyemez! Ne tür bir canavar sürekli özgür iradedden bahsetmesine rağmen kalbinin sesini dinlemene izin vermez?"

"Bu konuda başka bir seçeneğim yok."

"Evet, var," dedi Arriane. "Sadece seçim yapmayacağım."

Tess cevap vermeyince, Arriane'in göğsü tsunami büyüklüğündeki bir hıçkırığın ilk dalgasıyla yükselip alçaldı. Utanıyordu. Arkasını dönüp çayırda koşmaya başladı. Akarsu yatağı boyunca koşup çiftliğin batı kanadındaki yumuşak eğimli çimenlere çıktı. Hanımının yeşilliklerinin arasından geçti, göryaşlarından ötürü dağ kekiklerini göremiyordu. Tess'in peşinden geldiğini duyabiliyordu, hafif adımları ona yetişiyordu. Fakat Arriane ertesi sabah gün doğmadan önce kalkıp süt sağacağı eski ahırın kapısına varana dek koşmaya devam etti.

Ahırın sert ahşap kapısına varınca hıçkırmaya başladı.

Tess Arriane'e arkasından sarıldı, kızıl örgüsü Arriane'in omzundan aşağı sallanıyordu. Başını Arriane'in omzuna gömdü ve bir süre ikisi de böylece durup ağladılar.

Arriane arkasına dönüp sırtını güneşin ısıttığı ahırın duvarına verince, Tess onun elini tuttu. Parmakları uzun, solgun ve inceydi; Arriane'inkiler ise küçük, tırnaklarını kemirmişti.

Arriane kapıyı açıp onu kısa bir süre sonra akşam yemeği için toplanacak olan diğer sütçü kızların göelerinden uzak olabilecekleri ahıra soktu.

Samanların ve atların arasında duruyorlardı, birkaç inek köşede bir araya kovrılmıştı. Hayvanların kokusu her yere sinmişti: Atların misk kokusu, tavukların tüylerinin hoş kokusu ve ineklerin derisindeki kurumuş ter kokusu.

"Birlikte olmamız için bir yol var," dedi Tess Arriane'e kısık bir sesle.

"Nasıl? Ona karşı mı geleceksin?"

"Hayır, Arriane." Şeytan kafasını salladı. "Yemin ettim. Lucifer'a bağlıyım."

Tess başını çevirip ahırın kapısından dışarıda uzanan uçsuz bucaksız çayıra bakarken, Arriane onun güzel tenini bozan dövneyi gördü. Bu, meleklerin bedenlerine yapışabilecek tek lekeydi. Kanat yaraları hariç, diğer tüm mürekkep lekeleri ya da aldıkları yaralar zamanla solardı.

Lucifer'in iğreni Arriane'in Tess hakkında sevmediğini söyleyebileceği tek kısmıydı. Arriane elini uzatıp kendi boynuna dokundu, soluk renkli ve yarasızdı. Saftı.

"Başka bir yol var," dedi Tess, ayakları üst üste gelecek kadar Arriane'e yaklaşmıştı. Tess'in aşkı yasemin gibi kokuyordu, Arriane'in kininin ise hep tatlı krema gibi koktuğunu söylerdi. "Bu şekilde yaşamamıza, aramızdaki her şeyin her zaman gizli kalmak zorunda olmasına son verecek bir yol var."

Tess Arriane'i iki eliyle omuzlarından kavradı. Arriane bir an için yeniden sarılacaklarını sandı. Bedeninin ona doğru çekildiğini hissetti, ona sarılmaya ihtiyacı vardı...

Fakat bunun yerine soğuk parmaklarını ensesinde hissetti. "Bana katılabilirsin."

Arriane geriye doğru sendeledi. Teni karıncalanıyordu.

"Ruh eşim olarak bana katıl, Arriane. Bana katıl ve Cehennem'in kademelerindeki yerini al."

İKİ

Şeytani Arzular

Arriane geri çekildi. "Hayır," diye fısıldadı, bunun mümkün olmayacağından emindi. "Asla sana katılamam."

Tess'in mavi gözleri şiddetle yalvarıyordu. "Gizli ilişkimize son verebilir ve bunu tüm evrene duyurabiliriz."

Sesinin gürleyiş ve ahırın içinde yankılanış biçimi Arriane'in gerilmesine neden oluyordu.

"Bunu istemez misin?" diye bağırdı Tess. "Birlikte olmak, olması gerektiği gibi yaşamamıza mani olan keyfi engelleri hiçe saymak istemez misin?"

Arriane kafasını salladı. Bu haksızlıktı. Tess aklını kaçırmıştı. O Arriane'in bu zamana kadar tanıdığı en güzel ruha sahipti, fakat bu kez çok ileri gitmişti. Arriane'i biraz olsun seviyorsa onun cevabının ne olacağını bilmesi gerekirdi.

Ama o sırada...

Arriane bocaladı, durumu Tess'in bakış açısıyla görmek için kendisine süre tanıdı. Elbette Arriane gizlemeye gerek

duymadan Tess'i sevmek istiyordu. Hep bunu istemişti. İspat etmesi için başka ne yapması gerekiyordu?

Hayır! Tess ondan böyle bir şeyi nasıl isteyebilirdi? Cennet'ten vazgeçip Cehennem'i seçmek! Bu aşk değildi. Bu delilikti.

"Belki de kurallar doğrudur," dedi Arriane temkinli bir şekilde. "Belki de melekler ve şeytanlar..."

"Ne?" Tess sözünü kesti.

"Lucifer buna asla izin vermez," dedi Arriane en sonunda kaçamak bir yanıtla ve Tess'in yanından uzaklaşıp ahırda yürüdü. Yerlerinde duran atların yanından geçti. İnekler ise kendi ağallarındaydılar. Her şey yerli yerindeydi. Ahırın diğer tarafındaki Tess'e baktı, kendisini en çok sevdiği kişiden hiç bu kadar uzak hissetmemişti.

"Lucifer buna izin verebilir..." diye söze başladı Tess.

"Onun aşk hakkındaki düşüncelerini biliyorsun!" diye çıkıştı Arriane. "O ilk andan beri..." Ama sözünün gerisini getirmede. O eski hikâyenin artık bir önemi yoktu.

"Anlamıyorsun." Tess, Arriane sanki aritmetik bir soru kadar basit bir şeyi anlayamıyormuş gibi sahte bir kahkaha attı. "Bana dedi ki... Eğer seni yanımda götürürsem..."

"Kim dedi?" Arriane hemen kafasını kaldırdı. "Lucifer mi?"

Tess geri çekildi, korkmuş gibiydi ve Arriane bir an için ahırın çatı kırışlarında bir şey gördüğünü sandı. Taştan bir heykel... Bir hilkat garibesi. Onları izliyordu. Ama Arriane gözlerini kırıştırdığında ortadan kayboldu. Bakışlarını tekrar Tess'in çılgınca bakan gözlerine çevirdiğinde, kendisini ihanete uğramış hissetti.

"Ona söyledin mi?"

Arriane Tess'e doğru yürümeye başladı ve sevdiğinin

göğsüne kısa bir mesafe kala durdu. Yüzleşmenin getirdiği şaşkınlıkla göğsü yükselip alçalıyordu ama geri çekilmedi.

"Buna nasıl cüret edersin!" diye bağırان Arriane topuklarının üzerinde döndü.

Arriane'in ahırdan çıkmasına izin vermeyen Tess onu bileklerinden yakaladı. Arriane kollarını sertçe çekti ve o an Tess'in parmaklarının tenine battığını hissetti.

"Beni rahat bırak!" diye bağrdı Arriane gerçekten öyle demek istemese de. Fakat Tess onu dinlemiyordu. Tekrar Arriane'i tutmaya çalıştı, elbisesinin kolunu öylesine güçlü bir şekilde tuttu ki kumaş yırtıldı.

"Evet, ona söyledim!" diye bağrdı Tess Arriane'in yüzüne doğru. "Senin aksine, ilişkimizi kimin bildiği umrumda değil!"

Arriane onu itti. Onu öylesine sert bir şekilde itmişti ki Tess üst üste dizili süt kovalarının üzerine düştü. Büyük bir gürültüyle üzerine devrilen kovalar soluk tenine beyaz damlaların saçılmasına neden oldu.

Tess kovaları tekmeleyip hemen ayağa kalktı. Ve tam o sırada - Arriane bunun olmasını hiç beklemiyordu - omuzlarının ardından kanatları çıktı.

Birbirlerine kanatlarını hiç göstermemişlerdi; bu asırlar önce kararlaştırdıkları bir şeydi. Kanatları aşklarının asla yürümeyeceğinin çok açık bir işaretiydi.

Tess'in geniş şeytani kanatları ahır ıqltıyla doldurdu. Günbatımının son anları gibi altın tonlarındaydı, omuzlarının arkasında yükselen eğimler iki dağ zirvesini andırıyordu. Tess kanatlarını hafifçe yanlarında çırpıyordu, tamamen açılmışlardı ve kaskatıydılar, uçları hafifçe Arriane'in olduğu tarafa kıvrılmıştı.

Bu karga duruşuydu.

Gerginliği, kötü bir şeyin olmak üzere olduğunu hissetmişler gibi atlar kıpırmaya başladı.

Daha sonra olanları Arriane hiç istemese de engelleyemedi: Onun kanatları da çağrıya cevap verdi. Omuzlarından doğal bir güzellikle hızla serbest kaldıkları anda Arriane çekinmeden neşçyle haykırdı. Fakat çok geçmeden kanatlarının vücudunun yanlarında dalgalandığını görünce pısmın oldu.

Tess görkemli altın rengi kanatlarını çırpıyor ve bedeni yükseliyordu. Kısa bir süre havada kaldıktan sonra aşağı, Arriane'e doğru hanile yaptı. İkisi birlikte ahırın zemininde yuvarlanmaya başladılar.

Onu kendisinden uzak tutmaya çabalarken, "Bunu neden yapıyorsun?" diye bağırdı Arriane Tess'i omuzlarından yakalayarak.

Tess Arriane'in saçlarını kavramıştı. Arriane'in gözlerinin içine bakabilmek için saçını arkaya doğru çekti. "Uğruna kavgı edebileceğimi göstermek için. Senin için ne gerekiyorsa yapacağımı görmen için."

"Bırak beni!" Arriane onunla kavgı etmek istemiyordu ama kanatları ezeli düşmanına doğru o eski manyetik çekimi hissediyordu. Acıyla bağırarak Arriane sadece sevmeyi düşlediği surata tokat attı.

"Bana kanıldığında..." dedi Tess öfkeyle Arriane'in ellerini yere doğru bastırarak. "Seni kabul edecek. Bizi kabul edecek."

Arriane kafasını salladı ve onun altında sindi. Tess'in bir sonraki hareketinden korkuyordu ama gerçeği söylemek zorundaydı.

"Bu bir hile."

"Kapsa çeneni."

"Beni oraya almak için bir hile. Onun tek istediği bir ruh daha." Arriane elinden kurtulmak için mücadele ederken kuyun renkli kanatları Tess'inkilere her dokunduğunda kıvılcımlar çıkıyordu. "Lucifer bir tüccar," diye bağırdı sesini duyurmaya çalışarak. "Son bir satış yapabilmek için güneş battıktan sonra bile pazardan ayrılmıyor. Sana katıldığın anda..."

Tess donup kaldı, kızaran yüzü Arriane'inkinden birkaç santim uzaktaydı. Arriane'i serbest bırakı ve elini onun yanığına koydu. "O halde bunu düşünecek misin?"

Tess'in mavi gözlerinde öylesine güçlü bir sıcaklık vardı ki Arriane'in yüreği eridi.

"Sana ilk kez veda ettiğim zamanı hatırlıyorum," diye fısıldadı Tess. "Seni bir daha görememekten korkmuştum."

Arriane ürperdi. "Ah, Tessriel."

Başı ifadesi değişen Tess'e doğru yaklaşıpken kavgaları son buldu. Aşk geri dönmüştü. Birbirlerine sıkıca sarıldıklarında, Arriane aşkını içine çekti, onu bırakmayı hiç istemiyordu, çünkü bu sona erdiğinde...

Onların da sona ereceğini biliyordu.

Arriane onun bir şeytan olduğuna gerçekten inanmıyordu.

Hiç istemese de geri çekildi. Yüreğine taşınması zor bir ağırlık çöktü, üzgündü.

Yavaşça doğrulup ayağa kalktı. "Sana... Sana katlanmam."

Tess gözlerini kıstı, sesi yarıttığı derecede soğukta, ıpık gururu yara aldığı anda olduğu gibi. Yerden kalkmadı. "Sen Cennet'ten kovulan bir meleksin, Arriane. Bunu kabullenip mihrabından inme vaktin geldi."

"Ben o tür bir düşen melek değilim." *Ben senin gibi değilim.* "Cennet'ten kovuldum, çünkü ben aşka inanıyorum."

"Bu bir yalan! Daniel seni, beni ve diğerlerini beraberinde aşağı sürüklediği için kovuldun."

Arriane ırkıldı. "En azından Daniel'ın aşkı sevdiği kişinin kendi doğasına ihanet etmesini gerektirmiyor."

"Bundan o kadar emin misin?"

Soru havada asılı kaldı. Arriane karşı duvarın dibindeki yalağa gidip yem koydu ve atların tenekelerine bir kova su doldurdu. Tess'in içini çektiğini duydu.

"Daniel'ın amacına inanıyorum," dedi Arriane. "Lucinda'ya inanıyorum."

"Yine yanıyorsun, çünkü sen onlara *atandın*. Onlara göz kulak olmak zorundasın yoksa Terazî'deki aptallar peşine düşer."

"Bu inanmadığım anlamına gelmez! Lucinda ve Daniel'dan vazgeçmeyeceğim."

"Ama bizden vazgeçeceksin, öyle mi?" Tess ağlamaya başladı ve ahırın ortasına oturup gözyaşlarını çamurlu mendiline sildi. "Yarın Sevgililer Günü, Arriane."

"Biliyorum. Lucinda, Daniel ve diğerlerinin de olacağı Sevgililer Günü festivaline uçmaya karar vermiştik." Arriane'in sesi titriyordu. "Çok mutlu olacaktık."

"Mutlu mu? Aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranarak mı?" Tess kaşlarını çatı.

Arriane cevap vermedi. Tess haklıydı. Çıkmazları dayatılmazdı.

Tess en sonunda kalkıp Arriane'e yaklaştı. Kovayı ellerinden alıp yere bıraktı. Elini Arriane'in yanağına koydu. "Bırak Luce ve Daniel Sevgililer Günü'nü yaşasın. Sen de

benimle birleşerek gerçek aşkı kutla. Katil bana, Arriane. Eğer gerçek anlamda birlikte olabilirsek... Çok mutlu olabiliriz."

Arriane boğazında yükselen korkuyu yutkundu. "Seni seviyorum ama verdiğim sözlere sırtımı dönmem."

Geri çekildi ve aşkına dair tüm detayları ezberlemek istemesine Tess'e uzun uzun baktı: Rüzgârda yavaşça dalgalanan kızıl saçlarına, sert samanların arasındaki çıplak ayaklarına, açık mavi gözlerinde biriken gözyaşlarına.

Hatta alnın rengi kanatlarının göz alıcı ırlısına bile.

Bu birbirlerini son görüşleriydi. Bu son vedalarıydı.

ÜÇ

İlk Yara En Derindir

Asla.

Asla.

Asla.

Uçarken Arriane'in ruhu ağırlaştı. Bunun olacağını bilmesi gerekirdi! Biliyordu. Ruhunun bir parçası böyle bir günün yaklaştığını, Lucifer'in Tessriel'i geri çağıracağını uzun zamandır hissediyordu.

Ama Tess'in ondan Cennet'teki yerini Cehennem'in alevleriyle değiştirmesini isteyeceğini hiç ummamıştı!

Giderek daha da çok sinirleniyordu, kanatları kasılıp gerildi.

Bazen Arriane ölümlü kılığında uzun bir süre geçirdiğinde, kanatlarının ne kadar geniş ve güçlü olduğunu, omuzlarından kanatlarını serbest bırakmanın ne kadar güzel bir duygu olduğunu unutuyordu. Göğe yükselirken her zaman hissettiği o büyük heyecanı hissetmesi gerekirdi ama bu kez grimsiz renkli kanatları ona ne olduğunu.

aşkanını ne olduğunu, o ve Tess'in neden asla birlikte olmayacaklarını hatırlatıyordu.

Asla.

Sana ilk kez veda ettiğin anı hatırlıyorum. Tess ona ahırda böyle demişti. *Seni bir daha görememekten korkmuştum.*

Arriane de hatırlıyordu: Binlerce yıl önceydi. O, Annabelle ve Gabbe Canaan isimli bir yerin eteklerindeki karanlık bir yağmur bulutunda uçarak Abraham isimli bir adamın yönettiği ölümlü kutlamasını seyrettikleri sırada aniden beliren bir melek gökyüzünde tam karşılarında süzülmeğe başlamıştı.

"Sen de kimsin?" Gabbe kızıl saçlı, mavi gözlü meleğe düşmanca hitap etmişti. Arriane kim olduğunu bilmediği bu meleğin kanatlarının çok güzel olduğunu düşünmüştü... Vücudu bir kümülüs bulutu kadar yumuşak, parlak beyaz teninde şimşekler çakıyordu.

Arriane meleğin gerçek olduğundan emin olmak istercesine ona doğru uzanıp dokunmak istediğini hatırladı.

"Adım Tessriel, Cennet'teki eski kız kardeşinizim." Tanıdık olmayan bu melek saygıyla başını eğmişti. "Avrasya üzerinde hâkim olan gök gürültüsünün meleği."

Tessriel Arriane'e bakıyordu, Arriane'in ruhunun bir parçası bu meleği hatırlıyordu. Onun kız kardeşi. Evet. Cennet'te birbirlerini pek tanımıyorlardı - aralarında başka melek kümeleri olsa da her zaman bir bağ vardı. Bu açıklanamaz gizem ilgisini çekmişti.

"Kardeşiniz Roland'dan haber getirdim," demişti Tessriel ve Roland'ın ismini duyar duymaz Arriane şıyrılmıştı.

"Roland Lucifer'ın bölgesinde kalıyor," demişti Gabbe sertçe. "Bize Cehennem'den haber mi getirdin?"

"Size haber..." Tessriel'in sesi titreyince Arriane meleğe

acıymıştı. Düşüş'ten beri Roland'ı görmemişti ve onu çok özleyordu. Bu melek ise ondan bir mesaj getirmişti. Arriane öne çıkmaya çalışırken Gabbe beyaz kanadının ucuyla ona engel olmuştu.

"Git ve bizi rahat bırak," diye emretmişti Gabbe. Kesin konuşmuştu.

Tessriel günek üzere arkasını dönerken üzgün bir şekilde kafasını sallamıştı. Kısa bir an için büyük bir üzüntüyle Arriane'e bakmıştı. "Elveda."

"Elveda!"

Fakat bu bir veda değildi. Arriane yıllar sonra tek başına bir ölümlü nehrinin kıyısında yürürken kızıl saçlı meleklerle tekrar karşılaşmıştı.

"Tessriel?"

Tessriel yıkandığı nehirde kafasını kaldırdı. Çıplaktı, bembeyaz kanatları suyun yüzeyinde süzülüyor, uzun kızıl saçları sırtından aşağı dökülüyordu.

"Sen misin?" diye fısıldadı Tessriel. "Seni bir daha hiç göremeyeceğimi sanıyordum."

Melek nehirden çıktığında ölümlü görüntüsü Arriane için çok fazlaydı, başını çevirdi, hem heyecanlanmış hem de utanmıştı. Sudan çıkan kanatlarının şıpırtısını duydu, ılık bir esinti hissetti ve bir saniye sonra ıslak kollarının bedenini sardığını fark etti.

"Bu da neydi?" Tessriel geri çekilirken Arriane şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Seni tekrar görürsem, sana sarılacağıma dair kendime söz vermiştim."

"Peki şimdi gider ve daha sonra geri gelirsem..." Arri-

ane yüksek sesle düşüncesini dile getirdi. "Bana yine sarılacak mısın?"

Tessriel gülümseyerek kafasını salladı.

"Elveda," diye fısıldadı Arriane gözlerini kapatarak. Gözlerini açtığı anda ise, "Merhaba," dedi.

Ve Tessriel ona yeniden sarıldı.

Ve te krar.

Norveç'in kuzeyindeki karanlık bir fiyortta... Batı Hint Adaları'na yol alan gemide... İran'daki tozlu bir çöl platosunda... Ya da yağmur ormanındaki bir yağmur fırtınasında... Dünya henüz karışık ve yaşlı değilken, iki düğün melek de en sonunda seçecekleri yolları henüz seçmemişken... Arriane ve Tessriel birbirlerine veda edip merhaba diyor ve sürekli sarılıyorlardı.

Kendini sevdiği şeytanın sarılışından hiç olmadığı kadar uzak hisseden Arriane, gökyüzünde bir çift balıkçılın yanından geçti. Onlar çiftti ama onun yalnız kalması gerekiyordu. *İkisinin de* ihanet etmeyeceği eski bağlılıklar yüzünden yalnız kalmalıydı. Bu onu deli ediyordu. Sessiz ve herkesten uzak, kalbinin huzur içinde acı çekebileceği bir yere gitmeye ihtiyacı vardı.

Aşağıdaki vadinin hafif eğimli çayırına tırmanırken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Tess'i terk etmek istememişti; yeterince çabuk gidememişti. Çok geçmeden sevmeye başladığı küçük güzel diyardaki çiftlikten kaçmıştı.

Aşk. O da neydi?

Daniel ve Lucinda ne olduğunu biliyor gibi görünüyorlardı. Arriane'in aşkın farkındalığına doğru dans ettiğini sandığı anlar olmuştu: Tess'e sarıldığı, her iki ruhun da

kendilerini tamamen kaybettiği narin, geçici anlar. Keşke sonsuza dek öyle kalabilseler, upuzun bir mutluluk içinde kendi kendilerine yalan söyleyebilselerdi.

Belki de aşk kişinin kendi kendine yalan söylemesi idi.

Hayır. Dünya onları ezmişti, iyice düşünen Arriane Tess'e karşı hissettiğinin hem aşk hem de aşktan uzak bir şey olduğunu anladı. O her şeydi ve imkânsızdı.

Bu yüzden daha önce bir kez daha böyle çirkin bir veda etmişlerdi.

Düşüş'ten birkaç bin yıl sonraydı. Arriane nihayet seçimini yapmıştı. Cennet'in ovalarına geri dönmüş ve bir süre sonra Tahr'la barışmıştı. Kanatlarında muhteşem gümüşü bir ışıltı vardı - bu bir kez daha kabul edildiğinin işaretiydi - ve Arriane kanatlarını Tess'e göstermek için hevesleniyordu. Tessriel'i buluşmayı kararlaştırdıkları Amazon şelalesinin altında buldu.

"Bak ne yaptım..."

"Ne yaptın?"

Arriane'in kanatları yepyeni gümüşü bir ışıltı taşıırken, Tessriel'in kanatları lekeliydi - görkemli ve gösterişli altın tonlarıyla.

"Bana bunu düşündüğünden hiç söz etmemiştin..."
Arriane cümlesinin devamını getiremedi.

"Sen de bana hiç söz etmedin." Tess'in gözleri doldu ama hiç vakit kaybetmeden gözlerini sildi, kızgın görünüyordu.

"Ama neden? Neden onunla olmayı seçtin?"

"Senin seçimin de benimki gibi isteğe bağlı değil mi? Efendin tek otorite, çünkü sen öyle olduğumu söylüyorsun."

"Senin efendinin aksine, en azından o iyi."

"İyi. Kötü. Bunlar sadece kelimeler, Arriane. Kim onlara güvenebilir ki?"

"Artık seni... Seni nasıl severim?" diye fısıldadı Arriane.

"Çok basit," dedi Tess üzgün bir şekilde kafasını sallayarak. "Severmezsin."

Onları yeniden bir araya getiren Roland'dı. Şimdi ise Arriane bunun hiç olmamış olmasını diliyordu. Ama o günlerde Tess'e asla itiraf etmeyeceği kadar çok ihtiyaç duyuyordu. Roland ikisini Kudüs'te, Cam ve Lilith'in evliliğinden sonra bir araya getirmeye karar vermişti.

Cam ve Lilith'in evliliği gerçekleşmemiştir.

Fakat Arriane ile Tess bir araya gelmişlerdi. Göz göze geldikleri anda kavgalarını unutmuş ve birbirlerine sarılmışlardı.

"İkimiz de bağımsız olmak için özgür olmalıyız," demişti Tessriel ona. "Ama birlikteyken hiçbir zaman şu anda olduğumuz kadar güçlü ve kuvvetli olamayacağız."

Arriane Tess'le yalnız kalmak için gizlice ortadan kaybolduğunda, "Dikkat et," derdi Roland ona hep. Ve Arriane dikkat ederdi. Bir kez bile yakalanmamışlardı. Melekler bir kez olsun Arriane'in Lucifer'a en yakın şeytanlardan biriyle gizli bir ilişki yaşadığından şüphelenmemişlerdi. Arriane birçok konuda hep dikkatli olmuştu - kalbinin kaderi hariç.

Tessriel'in aşım yapmasını isteyeceğini hiç ummamıştı.

Ama sıra ona gelmişti ve onun için tek bir seçenek vardı.

Bu veda sonsuza dek sürmek zorundaydı.

Arriane nefes alamıyordu. Nereye gittiğini bilmeden, kör gibi uçarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Onu yeniden görebilecek miydi?

Kalbine keskin bir acı saplandı - kemiklerine işleyecek kadar ısırap vericiydi. Ne oluyordu? O sırada karanlık bir ömesezi ruhunu ele geçirdi ve Arriane korkuyla haykırdı.

Kalbine dokundu, fakat bu sadece kalp ağrısı değildi.

Ters giden bir şey vardı.

Tes.

Kuzey İtalya'nın üzerinde uçuşunun tam ortasında Arriane gökyüzünde ters yöne döndü. Kanatları ürperdi, kalbi duracak gibi oldu, bildiği tek şey çiftliğe geri dönmek zorunda olduğuydu. Bu bir tür içgüdüydü, beynine yayılan yavaş bir his...

Tam anlamıyla emin olana dek...

Bir şey olmuştu...

Korkunç bir şey.

DÖRT

Aşk Kanatlandı

Ahur boştu.

Güneş batmıştı.

Ayın solgun ışığı dışında açık kapının arasından sadece Arriane'in kanatlarının ışığı süzülüyor, uyanık olan hayvanların üzerine hafifçe vuruyordu. Atlar kışırken kümeslerdeki tavuklar huzursuzca gıdıkladılar; inekler samanların üzerinde yatıyorlardı, memeleri sütle doluydu.

Onlar da bir şey sezmişlerdi.

Arriane delirecek gibiydi. *Tess neredeydi?* Ahırda dolaşmaya başladı, bir ipucu arıyordu ama bulduğu tek şey kavgalarının işaretleriydi. Dökülen süt kovaları. Yerdeki çamurlu saman parçaları. Arriane gözlerini kapatırsa, Tess'i hâlâ istediği şekilde, gülümserken ve yanaklarında parlak bir renk varken görebilirdi.

Nefesi yüzünün önünde dumanlar oluşturuyordu. Arriane nefesinin buz gibi havaya karışmasını izledi. Çığlık atmak, kaybolan her şeye son vermek istiyordu.

Arriane kan içindeki sevdiği meleğe baktı, dokunursa kanı üzerinde zehir etkisi gösterecekti.

Ama bunu bilmek bile Arriane'i durdurmaya yetmedi. Tess'in yalnız olmadığını ve sevildiğini bilmesini istiyordu.

Tess'in kahkahası kulaklarında çınlayıp içini ısıttı. Tess'in, sevgili ve güzel Tess'inin görüntüsü, Arriane'in gözlerinin önünde belirirken hayal edemeyeceği şeyi yaptı: Tessriel'e doğru atılıp şeytanın üzerine çıktı ve yıldız iğnesini ondan almaya çalıştı. Tess'in kanı onu kavurunca acıyla bağırdı. Şeytan kanının melek tenine değmesi binlerce kör kalç ruhuna saplanıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Kanlarının temas etmesi ise daha kötüydü.

Arriane'in çenesi kasıldı, Tess'in elindeki yıldız iğnesini almaya çalışırken acıdan neredeyse delirecekti.

"Bırak beni!" Tess'in tırnakları Arriane'in boğazını yırttı ve Arriane'in kanı akmaya başladı. Arriane'in dudaklarından hayvani bir uğultu çıktı.

Kanı Tessriel'inkiyle birleşince kaynıyor ve aside dönüştürerek tenini eritiyordu. Kanlarının temas ettiği her noktada, vücudunun sol tarafında baloncuklar yükseliyor, bacakları, gövdesi ve boynunda çirkin yaralar oluşuyordu.

Yine de Arriane onu bırakmadı.

"Yapığna bak." Çok kan kaybettiği için Tess'in dudakları morarmıştı. "Kanımı bile senin için lanetli ve seninki de benim için. Tıpkı..." Bu noktada sesi güçsüzleşti ve gözleri kapanmaya başladı. "Hep söyledikleri gibi."

"Kupırdama!" Arriane tenini yakan aside rağmen dikkatini vermeye çalıştı; önemli olan tek şey Tess'in kan kay-

betmesini durdurmak. Kendilerini salan iki kanadını ellerine aldı, ne yapacağını bilmiyordu.

"Durumu daha çok zorluyorsun!" diye bağırdı Tess.

"Sus! Çok fazla kan kaybettin."

Tess'in vücudu kasılıyordu ama bir elini kayanın üzerine koyup Arriane'in gözlerinin içine bakabilecek kadar kafasını kaldırdı. "Kalbimi kıldın, Arriane. Beni sen iyileştiremezsin."

Arriane'in dudakları titredi. "İyileştirebilirim. Ve iyileştireceğim."

Sütçü elbisesinin eteğini yırttı, dişlerini kullanarak kumaştan küçük parça kopardı ve Tess'in kanayan sol kanadını dikkatle sardı.

Hemen başka bir parça daha kopardı, parmakları soğuktan ve korkudan uyuşana dek çalıştı. Tess'in bedeni kasılmaya devam ediyordu, fakat gözleri kapalıydı ve Arriane'in onu uyandırma çabalarına yanıt vermiyordu.

Bu kumaş parçaları işe yaramayacaktı. Tess'in yaralarının tanrısal müdahaleye ihtiyacı vardı. Gabbe'nin yardımına gerekecekti ve Gabbe buna çok öfkelenecekti - ama o Gabbe'ydi, yine de yardım ederdi. Tess'in kanatları asla eskisi gibi olmayacaktı fakat belki bir gün uçabilirdi.

Arriane Tess'in kanatlarını elinden geldiğince sardıktan sonra kendi bedenine baktı. Korkunç bir tabloydu.

Boynu acıyla yanıyordu. Elbisesinin sol tarafı paramparçaydı. Teni kan ve dökülen melek dokularıyla lekelenmişti. Kendi yaralarını saracak hiçbir şey kalmamıştı. Tüm kumaşı Tess için kullanmıştı.

Kendisini şeytanın kucağına bırakıp hıçkırdı. Yardıma ihtiyacı vardı ama Tess'i yanıklar içinde ve bitkin bir haldeyken taşıyamazdı.

Bella de Tess hatırdı: Aşıklardan birinin kalbi kırıldığında, diğeri ne kadar yardım etmek istese de faydasızdı.

Arriane'in anladığı kadarıyla her ruh aşka dalmadan önce kendi başına mutlu olmalıydı, çünkü kişinin sevdiği ruhun o aşkı ne zaman terk edeceğini bilmesi imkânsızdı. Bu çok büyük bir çıkmazdı: Ruhların hem birlikte olmaya hem de birbirlerinden uzak durmaya ihtiyaçları vardı.

"Gimeliyim," diye fısıldadı güçlükle ve kesik kesik nefes alan Tess'e. "Sana yardım edecek birini göndereceğim. Biri seninle ilgilenecek. Seni seviyorum ve senden başkasını sevmeyeceğim. Şu an yapabileceğim en doğru şey gidip aklınız için mücadele etmek." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Sevgililer Günü'nü kutlu olsun, canım."

Bir kayıruklu yıldız gökyüzünde parlak bir yay çizdi. Kuzey... Daniel ve Lucinda'yı bulmak için tam da Arriane'in uçuşması gereken yöndü. Kayadan kalktığında boynu sızlıyordu, fakat yaralarına rağmen kanatları güçlü ve sağlamdı. Kanatlarını iki yana açıp havalandı.

SÖNSUZ AŞK

Daniel ve Lucinda'nın Sevgililer Günü

BİR

Bir Zamanlar Aşk

Luce kendisini dar bir sokağın ucunda bir parça güneşin görüldüğü gökyüzünün altında buldu.

"Bill?" diye fısıldadı.

Cevap yoktu.

Luce Duyurucudan çıktığında şaşkın bir haldeydi. Şimdi neredeydi? Sokağın diğer ucunda bir hareketlilik vardı, bir tür pazar olmalıydı. Gözüne meyveler ve el değiştiren tavuklar ilişti.

Keskin kış rüzgârı sokaktaki su birikintilerini dondurmuştu, fakat Luce üzerindeki siyah balo elbisesinin içinde terliyordu... Bu eski püskü elbiseyi nerede giymişti? *Vénay'da kralın balosunda*. Bu elbiseyi bir prensesin dolabında bulmuştu. Sonra da Londra'da *Sekizinci Henry* performans sırasında üzerinden çıkarmamıştı.

Omzunu kokladı: Globe'u yakıp kül eden yangının dumanı hâlâ üzerindeydi.

Yukarıdan büyük bir gürültü duyuldu: Gölgelekler açıl-

dı. İki kadın ikinci kattaki bitişik pencerelerden kafalarını çıkardılar. Korkan Luce sırtını gölgede kalan duvara verip kadınların ortaklaşa kullandıkları çamaşır ipi üzerinden konuşmalarını izledi.

Kocaman ıslak bir pantolonu ipe asarken, "Laura'nın kutlamaları izlemesine izin verecek misin?" dedi biri. Basit, başlıklı gri bir cüppe giymiş ağırbaşlı bir kadındı.

"İzlemesinde herhangi bir sakınca görmüyorum," dedi daha genç olan diğer kadın. Kurumuş keten gömleği silkeleyip hızlı hareketlerle katladı. "O terbiyesiz gösterilere katılmadığı sürece sorun olmaz. Aşk Tanrısı'nın Kupası'ymış! Hah! Laura sadece on iki yaşında; kırık bir kalp edinmek için henüz çok genç!"

"Ah, Sally..." Diğer kadın hafif bir gülümsemeyle içini çekti. "Çok katısn. Sevgililer Günü genç ya da yaşlı tüm kalpler içindir. Biraz romantizm sana ve beyefendiye iyi gelebilir, ne dersin?"

Yalnız bir seyyar satıcı, mavi tunik ve mavi tayt giymiş kısa boylu bir adam, tahta arabasını iterek sokağa girdi. Kadınlar gülbeli gözlerle adamı süzüp seslerini alçalttılar.

Adam kadınların kafalarının ve ellerinin gözden kaybolduğu açık kanatlı pencerelere doğru, "Armutlar," dedi. "Dolgun aşk meyvesi! Sevgilinize vereceğiniz bir armut bir sonraki seneyi tatlandırır."

Luce duvarın kenarından sokağın çıkışına doğru ilerledi. Bill neredeydi? O küçük hilkat garibesine ne kadar güven duyduğunu fark etmemişti. Başka kıyafetlere ihtiyacı vardı. Ayrıca nerede ve hangi zamanda olduğunu bilmeliydi. Ve burada ne aradığı hakkında bir bilgilendirmeye de gereksinim duyuyordu.

Bir tür Orta Çağ şehrindeydi. Bir Sevgililer Günü fes-

tivali yapılacaktı. Bunun bu kadar eski bir gelenek olduğu kimin aklına gelirdi ki?

"Bill!" diye fısıldadı. Ama hâlâ cevap yoktu.

Köşeye varınca etrafa bakındı.

Karşısında yükselen şatoyu görtünce olduğu yerde durdu. Devasa ve görkemliydi. Fildişi kuleleri mavi gökyüzüne doğru uzanıyordu. Yüksek direklerde hafifçe salınan altın rengi bayrakların her biri aslanlarla süslenmişti. Nedense trompet sesi duymayı bekledi. Kendisini yanlışlıkla bir masala adım atmış gibi hissediyordu.

İçgüdüsel bir şekilde Daniel'in orada olmasını diledi. Gördükleri sevdiği insanla paylaşana dek gerçek olduğuna inanamayacağı türden güzelliklerdi.

Fakat Daniel'dan hiç iz yoktu. Sadece bir kız vardı.

Luce'un görür görmez tanıdığı bir kız.

Eski benliklerinden biriydi.

Luce kızın şatonun yüksek kapılarına giden köprüde yürütmesini seyretti. Kız kapılardan geçip çiçeklerin yüksek duvarlara benzeyen çitler şeklinde budandıkları muhteşem bir bahçenin girişine vardı. Serbest ve dağınık olan uzun saçları beyaz elbisesinin yarısına kadar iniyordu. Bahçenin kapılarından oldukça yüksekteki pembe ve kırmızı çiçeklere özlemle baktı.

Sonra ayak parmaklarının ucunda yükselip kapının üzerindeki soluk renkli bir kola uzandı ve çıplak dalı bir çalının ortasındaki tek kırmızı gülü sapından tutup burnuna yaklaştırdı.

Bir gülü üzgün bir şekilde koklamak mümkün müydü? Luce bundan emin değildi; tek bildiği bu kızın kendisini üzgün hissettiğiydi. Ama neden? Bunun Daniel ile bir ilgisi olabilir miydi?

Luce gölgeli sokaktan çıkmak üzereyken bir ses duydu ve birinin eski benliğine yaklaştığını fark etti.

"İşte buradasın."

Lucinda gülü bırakıp duyduğu sesin sahibiyle yüzleşmek için dönerken gülün gözyaşı biçimli kırmızı yaprakları omuzlarına döküldü.

Luce kızın duruşunun değiştiğini ve Daniel'ı görür görmez yüzüne bir gülümseme yayıldığını gördü. Kendi yüzünde de aynı gülümsemeyi hissedebiliyordu. Bedenleri farklı, günlük yaşamları alakasız olabilirdi ama söz konusu Daniel olduğunda paylaştıkları ruhları tamamen aynıydı.

Daniel tepeden tırnağa zırh içerisindeydi, fakat başlığını çıkarmıştı ve sarı saçları ter ve kirden cansız görünüyordu. Yoldan geldiği belliydi; yanındaki benekli kısrak yorgun görünüyoru. Luce ona doğru koşmamak için bedenindeki tüm dürtülere karşı koymak zorunda kaldı. Daniel nefes kesiciydi: Tüm masallardaki şövalyeleri gölgede bırakabilecek beyaz atlı bir şövalye gibiydi.

Ama bu Daniel onun Daniel'ı değildi. Bu Daniel başka bir kıza aitti.

"Geri döndün!" Lucinda koşmaya başladı, lüleleri rüzgârda savruluyordu.

Kollarını ona doğru uzattı, Daniel'la aralarında sadece birkaç santim vardı...

Ancak cesur şövalyenin görüntüsü rüzgârda titredi.

Ve sonra kayboldu. Daniel'ın atının ve zırhının buhar olmasını ve Lucinda'nın taştan bir hilkat garibesine kafasını çarpmasını izlerken Luce'un karnında kötü bir his belirdi.

"Beceriksiz!" diye kıkırdadı Bill havada taklalar atarak.

Lucinda bağırdı, elbisesine takılıp elleri ve dizlerinin

üzerine çamurun içine düştü. Çirkin kahkahası şatonun cephesinden yankılanan Bill havada yükseldikten sonra sokağın karşısında ona öfkeyle bakan Luce'u süzdü.

"İşte buradasın!" dedi ona doğru taklalar atarak ilerlerken.

"Sana bunu bir daha yapmamamı söylemiştim!"

"Akrobatik hareketlerimden mi bahsediyorsun?" Bill genç kızın omzuna kondu. "Ama pratik yapmazsam, madalya kazanamam," dedi Rus aksanıyla.

Luce onu omzundan kovdu. "Daniel'a dönüşmeni kastetmiştim."

"Onu senin için değil, onun için yaptım. Belki de eski benliğin bunu komik bulur diye düşünmüştüm."

"Komik bulmadı."

"Bu benim suçum değil. Üstelik ben zihin okumuyorum. Her konuşmaya başladığında, şimdiye kadarki tüm Lucinda'ların yerine konuştuğunu anlamamı bekliyorsun benden. Eski hayatlarına takılmamam konusunda hiçbir şey söylemedin. Bu sadece eğlenceli. En azından benim için."

"Acımanzıydı."

"İnce eleyip sık dokumak istiyorsan, pekkâlâ, onu tamamen sana bırakıyorum. Herhalde sana onlara yaptığın şeyin tam olarak insani olmadığını hatırlatmama gerek yok!"

"Bana üçüncü boyuta geçmeyi öğreten sendin."

"Demek istediğim de bu," dedi Luce'un kollarındaki tüyleri diken diken eden ürktücü bir kıkırdamayla.

Bill bahçe sütunlarının birinin üzerinde bulunan taştan ufak hilkat garibesini gözüne kestirdi. Havaya yükselip sütuna doğru uçtu ve kolunu en sonunda gerçek bir eş bulmuşçasına hilkat garibesinin omzuna attı. "Ölümlüler!

Onlarla yaşayabiliyorum ama onları Cehennem'in kızgın derinliklerine gönderemiyorum. Haklı mıyım yoksa haklı mıyım?" Luce'a baktı.

Luce buna artık daha fazla dayanamayacaktı. Koşmaya başladı, Lucinda'nın yerden kalkmasına yardım etti. Eski benliğinin elbisesi dizlerinden yırtılmıştı ve yüzü oldukça solgundu.

"İyi misin?" diye sordu Luce. Minnettar olmasını bekliyordu ama aksine kız geri çekildi.

"Sen... Sen de nesin?" Kız şaşkınlıkla Luce'a baktı. "O şeytani şey de neydi öyle?" Eliyle Bill'e doğru işaret etti.

Bill muhtemelen ona şeytan gibi görünmüş olmalıydı. Luce da ondan farklı görünmüyordu aslında - duman kokan bir balo elbisesi giymiş bir kız ona doğru hızla koşmuştu.

"Özür dilerim," dedi Luce ve kızın omzunun üzerinden eğleniyormuş gibi görünen Bill'e baktı.

"Üçüncü boyuta geçmeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu Bill.

Luce eklemelerini kışlattı. Pekâlâ. Arayışında ilerlemek istiyorsa eski benliğiyle birleşmesi gerektiğini biliyordu, fakat eski benliğinin yüzünde onu duraksatan bir şey - şaşkınlık ve anlaşılmaz bir ihanet hissi - vardı. "Bu... Bu biraz zaman alacak."

Eski benliğinin gözleri kocaman oldu ama tam geri çekilmek üzererken, Luce onun elini tutup sıktı.

Ayaklarının altındaki sağlam taşlar oynamaya ve Luce'un gözlerinin önündeki dünya kaleydoskop gibi dönmeye başladı. Midesi ağzına geldi, dünya tekrar normale dönerken, kendisini tanıdık bir mide bulantısıyla baş başa buldu. Gözlerini kırptığında, rahatsızlık veren bir saniye boyunca

hem kendisinin hem de eski benliğinin bedensiz halini gördü. Bir yanda Orta Çağlı Lucinda vardı - masum, tut-sak ve korkmuş - öte yanda hemen yanında Luce duruyordu - suçluluk duyan, yorgun ve takıntılı.

Pişmanlık duyacak vakti yoktu. Tekrar gözlerini kırptırdığında...

Kendini birleşen bir ruh ve tek bir bedende buldu.

Ve her şeyi izleyen Bill'in tombul dudaklarında yapmacık bir gülümseme belirdi.

Luce eski benliğinin giydiği sert keten elbisenin üzerinden elini kalbine götürdü. Canı yanıyordu. Tüm bedeni kalp ağrısı çekiyormuş gibiydi.

Lucinda'yı analiz ediyor, bedenini işgal etmeden önce neler hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Rusya'dan Tahiti'ye, oradan Tibet'e yaptığı yolculuklardan sonra bu artık ona son derece doğal gelen bir hareketti, fakat bunu ne kadar çok yapmış olursa olsun eski duygularını aniden oldukça net bir şekilde hissetmeye alışabileceğini hiç sanmıyordu.

Şu an ortadan ikiye ayrılacağını düşünecek kadar Daniel'ı çok sevdiğini, Sword & Cross'taki ilk günlerinden beri hissetmediği saf acıyı hissediyordu.

"Yüzün biraz solgun görünüyor." Yüzünün önünde uçuşan Bill endişelenmekten çok memnun olmuş gibi konuşuyordu.

"Bu benim geçmişim. O..."

"Korkuyor mu? O değersiz şövalye için acı mı çekiyor? Evet, bu çağın Daniel'ı kumarhanedeki kollu bir makine gibi seni bir oraya bir buraya çekip durmuştu." Düşünceli bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturduktan sonra Luce'un daha önce hiç görmediği bir şey yaptı: Gözleri

menekşe rengini aldı. "Belki Sevgililer Günü festivaline giderim," dedi boğuk ama etkili bir ses tonuyla. Daniel'i berbat bir şekilde taklit ediyordu. "Belki de yapacak daha iyi işler bulurum, devasa kılıcımla aptalları doğramak gibi..."

"Bunu yapma, Bill." Luce öfkeyle kafasını salladı. "Daniel Sevgililer Günü festivaline katılmazsa, iyi bir sebebi olacağından eminim."

"Evet." Bill'in cırtlak sesi geri döndü. "Her zaman eminsin."

"Beni korumaya çalışıyor," diye üsteledi Luce ama sesi zayıf çıktı.

"Ya da kendisini..."

Luce gözlerini devirdi. "Pekâlâ, Bill, bu hayatımdan öğrenmem gereken şey ne? Daniel'i aptal bulduğunu düşündüğün mü? Öyleyse o kısmı anladım. Şimdi devam edebilir miyiz?"

"Tam olarak değil."

Bill yere konup onun yanına oturdu. "Aslına bakarsan, bu hayatında eğitime biraz ara vereceğiz," dedi. "Sivri diline ve gözlerimin altındaki torbalara bakılırsa..." Karış karış olmuş, sarkan derisini gösterirken bir torba taş sallanıyormuş gibi bir ses çıktı. "İkimizin de bir gün ara vermeye ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim. Anlaşmamız şöyle: Sevgililer Günü'ndeyiz ya da onun önceki bir versiyonunda Daniel bir şövalye, bu da katılacağı birkaç parti olacağı anlamına geliyor. Mesela efendisinin şatosunda soyluların davet edildiği kilise tarafından onaylanmış bir ziyafete teşrif edebilir." Arka tarafında kalan yüksek beyaz kuleleri başıyla işaret etti. "Din adamlarıyla takılmak zorundaysa, kim buna parti der ki?"

Luce masallardan fırlamış gibi duran şatoya baktı. Daniel orada mı yaşıyordu? Şimdi o duvarların ardında mıydı?

"Ya da..." diyerek sözlerine devam etti Bill. "Biranın şarap gibi aktığı ve şarabın bira gibi aktığı yeşilliklerin üzerinde şatodakiler kadar saygıdeğer olmayan halkın olduğu gerçek bir partiye katılır. Dans, yemek ve en önemlisi çapkınlık imkânı bulur."

"Çapkınlık mı?"

Bill küçük ellerinden birini havada salladı. "Endişelenmen gereken bir şey değil, tatlım. Daniel'in gözleri tüm evrende tek bir kıızı görüyor. Yani seni."

"Kız..." dedi Luce gösterişsiz pamuklu kıyafetine bakarak.

Bill Luce'u dirseğiyle dürttü. "O da festivalde olacak, maskesinin ardından hayallerindeki erkeği görme umuduyla kalabalığı gözden geçirecek." Hafifçe Luce'un yanına vurdu. "Sana da eğlenceli gelmiyor mu, sevgili kardeşim?"

"Buraya eğlenmek için gelmedim, Bill."

"Bir geceliğine dene... Kimbilir, belki hoşuna gider. Birçok insanın hoşuna gidiyor."

Luce yutkundü. "Beni bulduğunda ne olacak? Yanmadan, ölmeden önce öğrenmem gereken şey ne..."

"Orada dur bakalım!" diye bağırdı Bill. "Ağır ol. Söylediğim gibi bu gece sadece eğlence olacak. Biraz romantizm. İkimiz için de..." Göz kırptı. "Bir mola."

"Peki ya lanet? Nasıl her şeyi bırakıp Sevgililer Günü'nü kutlarım?"

Bill hemen cevap vermedi. Aksine düşünceli bir şekilde duraksadı ve "Peki ya sana bunun... Bu gecenin... Birlikte geçireceğiniz tek Sevgililer Günü olduğunu söylersem?" dedi.

Sözeri Luce'un üzerinde hemen etkisini gösterdi. "Sonsuza dek mi? Bir daha asla... Sevgililer Günü'nü birlikte geçirmeyecek miyiz?"

Bill kafasını salladı. "Bugünden sonra mı? Hayır."

Luce Dover'da Callie ile birlikte diğer kızlardan bazılarının Sevgililer Günü'nde çikolata şeklinde kalpler ve güller almasını izlediği günleri düşündü. Callie ile kasabadaki restoranda çilekli milkshake içip ne kadar yalnız oldukları hakkında sızlanmayı gelenek haline getirmişlerdi. Sevgililer Günü'nde sevgilileri olma ihtimalinin ne kadar düşük olduğu üzerine saatlerce düşünürlerdi.

Hafifçe gülümsedi.

Luce hiçbir Sevgililer Günü'nü Daniel ile birlikte geçirmemişti.

Ve Bill ona bu gecenin birlikte geçirecekleri *tek* Sevgililer Günü olduğunu söylüyordu.

Luce'un Duyurucular arasındaki maceraları, laneti ortadan kaldırmak için harcadığı tüm çabalar, yeniden hayata gelmesinin ardında ne yattığını anlamaya çalışması ve bu sonsuz döngüye son verme isteği... Evet, elbette tüm bunlar önemliydi.

Ama Daniel ile bu gecenin tadını çıkarırsa dünyanın sonu mu gelirdi?

Bill'e doğru başını eğdi. "Neden benim için bunu yapıyorsun?" diye sordu.

Bill omuzlarını sıktı. "Benim de bir kalbim var, zayıf bir noktam..."

"Ne? Sevgililer Günü için mi? Neden sana inanmıyorum acaba?"

"Ben de bir zamanlar sevdim ve onu kaybettim." Bir

an için hilkat garibesi üzgün ve özlem dolu göründü. Ona bakıp burnunu çekti.

Luce kahkaha attı. "Tamam," dedi. "Kalıyorum. Sadece bu geceliğine."

"Güzel." Bill havaya yükselip çarpık pençesiyle solağı işaret etti. "Hadi git ve eğlen." Gözlerini kısı. "Aslına bakarsan, elbiseni değiştir, sonra eğlen."

[K]

Anlaşmazlık İçindeki Ruh

Saatler sonra Luce dirseklerini küçük taş pencerenin kenarına dayadı.

Köy ikinci kattaki bu pencereden oldukça farklı görünüyordu - birbirine bağlı taş binalardan oluşan bir labirent gibiydi, sandan çarlar çimliydi ve bir tür Orta Çağ kompleksi benziyordu.

Öğleden sonra Luce'un dayarı baktığı pencere de dahil olmak üzere pencerelerin çoğu koyu yeşil sarmaşıklarla ve taş şeklinde örülmüş çoban püskülleriyle süslenmişti. Bunlar gece şehrin dışında düzenlenecek olan festivalin simgeleriydi.

Seydiler Günü, diye içinden geçirdi Luce. Lucinda'nın çekindliğini hissedebiliyordu.

Şatonun dışında Bill gizemli "molau" sebebiyle ortadan kaybolduktan sonra her şey çok hızlı gelişmişti. Şehrin sokaklarında tek hayna dolayırken karpasına çıkan ondan bir-

kaş yaş büyük bir kız Luce'ü küt koku merdivenlerden iki odalı küçük bir eve çıkarmıştı.

"Pencereden uzaklaş, kardeşim," diye seslendi tiz bir ses odanın öteki ucundan. "Sevgililer Günü'nün havasının içeri girmesine sebep oluyorsun."

Bu kişi Lucinda'nın büyük kız kardeşi olan Helen'di ve duman rengi, iki odalı küçük evde ailesiyle birlikte yaşıyordu. Odanın gri duvarları boğtu, mobilya olarak sadece tahta bir bank, küçük bir masa ve aile üyelerinin yatığı saman döşekler vardı. Zeminde sert samanlar ve lavanta yaprakları dikkat çekiyordu - bu içerisini aydınlatmak için yaktıkları mumların berbat kokusundan kurtulmak için başvurulan yetersiz bir yöntemdi.

"Birazdan," diye karşılık verdi Luce. Kendini klostrofobik hissetmediği tek yer bu küçük pencereydi.

Aşağıdaki sokağın sağ tarafında daha önce gördüğü pazar vardı ve pencereden yeterince sarkarsa yatonun küçük bir kısmını görebiliyordu.

O küçük manzara Lucinda'nın aklından çıkmıyordu - Luce bunu paylaştıkları ruhtan hissedebiliyordu - çünkü gül bahçesinde karşılaştıkları günün akşamında eve döndüğünde Daniel'i en yüksek kulenin kanatlı penceresinden bakarken görmüştü. O zamandan beri her fırsatta onu görmeye çalışmış olsa da Daniel pencerede bir daha görünmemiştir.

Başka bir ses fısıldadı: "Bunca zamandır neye bakıyor öyle? Ne bu kadar ilginç olabilir?"

"Tanrı bilir," dedi Helen içini çekerek. "Kız kardeşim oldukça hayalperesttir."

Luce yavaşça arkasına döndü. Bedeni ona hiç bu kadar tuhaf gelmemişti. Eski benliğine ait olan kısmı solgun ve

halsizdi; kaybettiğine emin olduğu aşkın acısını çekiyordu. Diğer kısmı ise hâlî bir şansı olabileceği fikrine sıkı sıkıya tutunmuştu.

En basit şeyleri yapmak bile ona zor geliyordu - karşında duran ve endişeli görünen üç kızla sohbet etmek gibi.

Ortadaki, en uzun boylu olan Lucinda'nın tek kız kardeşi Helen'di ve beş çocuklu ailenin en büyüğüydü. Yeni evlenmişti ve bunu kanıtlamak istercesine iki örgüyle topladığı gür sarı saçlarını ağırbaşlı bir topuz yapmıştı.

Helen'in yanında genç komşuları Laura duruyordu. Luce bu kızın penceredeki iki kadının hakkında dedikodu yaptığı kız olduğunu fark etti. Laura sadece on iki yaşında olsa da çok güzeldi - şuh kahkahası şehrin öteki ucundan duyulabilecek olan kocaman mavi gözlü bir sarışındı.

Luce gülmemek için kendisini tuttu, Laura'nın annesinin korumacı tavrını Lucinda'nın bildiği kadarıyla - lordun ağaçlığının serin kuytularında uşaklarla el ele tutuşmak - karıştırmaya çalıştı. Lucinda'nın hafızasından Laura'ya dair öğrendikleri ona Arriane'i hatırlatıyordu. Melek gibi görünen Laura'yı sevmesi kolaydı.

Ve bir de Lucinda'nın yaşça en büyük ve en yakın arkadaşı Eleanor vardı. Kız kardeşler gibi birbirlerinin kıyafetlerini giyerek büyümüşlerdi. Kız kardeşler gibi de kavgaya ederlerdi. Eleanor'un tek bir sözüyle Lucinda'nın hayallerini yerle bir eden duygusuz bir yanı vardı. Yine de Lucinda'yı gerçek hayata döndürmek için özel bir yeteneğe sahipti ve onu çok severdi. Luce onların bu arkadaşlıklarının Shelby ile olan ilişkisinden pek de farklı olmadığını anladı.

"Evet?" diye sordu Eleanor.

"Ne eveti?" dedi Luce şaşkınlıkla. "Hepiniz aynı anda bana bakmayın!"

"Sana bu gece hangi maskeyi takacağını sadece üç kez sorduk." Eleanor Luce'un yüzünün önünde parlak renkli üç maske salladı. "Lütfen, kararsızlığına bir son ver."

Hepsi de basit deri domino maskeleriydi ve ince ipek bir kurdeleyle başın arkasından bağlanıyordu. Üçü de aynı sert kumaşla kaplanmış olsa da her birinde farklı bir desen vardı: Kırmızı olanın üzeri küçük siyah alaca menekşelerle boyanmıştı, yeşil maskenin üzerinde narin beyaz çiçekler vardı ve fildişi renkli diğer maskenin ise göz kısmına yakın yerlerine açık pembe güller işlenmişti.

"Son beş senedir düzenlenen karnavallarda bu maskeleri hiç görmemiş gibi bakıyor!" diye homurdandı Eleanor Helen'a.

"Eski şeyleri yenilermiş gibi görme yeteneğine sahiptir," dedi Helen.

Oda sıcak olmasına rağmen Lucinda ürperdi. Halkın lorda hediye olarak sunduğu yumurtalar karşılığında, lord her eve küçük bir bohça yakacak odun dağıttı. O nedenle şömine yanıyor ve kızların yanaklarına sağlıklı bir kırmızılığın gelmesine neden oluyordu.

Daniel yumurtaları toplayıp odunları dağıtmakla görevli şövalyeydi. Görev bilinciyle kapıdan içeri girmiş ama içeride Lucinda'yı görünce sendeleyerek geri dönmüştü. Orta Çağlı Lucinda onu en son o zaman görmüştü ve ormanda birkaç ay boyunca gizlice görüştükten sonra Daniel'i bir daha göremeyeceğinden emin olmuştu.

Ama neden? diye Luce merak etti.

Lucinda'nın ailesinin yetersiz durumundan utandığını hissetti - ama bu doğru görünmüyordu. Daniel Lucinda'nın

bir köylünün kızı olmasını umursamazdı. Onun her zaman bundan çok daha fazlası olduğunu biliyordu. Başka bir sebebi olmalıydı. Lucinda'nın çok üzgün olduğu için göremediği bir şey. Ama Luce en azından hayatta olacağı süre boyunca ona yardım edebilirdi - Daniel'ı bulması ve geri kazanması için.

"Sana fildişi olan yakışır, Lucinda," dedi Laura yardım etmek istemesine.

Ama maskeler Luce'un umrunda değildi. "Ah, herhangi biri olur. Belki de fildişi olan elbiseime uyar." Eskimiş yün elbisesinin dokümlü kumaşını çekti.

Kızlar kahkaha atmaya başladılar.

"O pazar elbisesini giymeyeceksin, değil mi?" Laura yakınlığını gizleyemedi. "Hepimiz en şık elbiselerimizi giyceğiz!" Şöminenin yanındaki tahta banka dramatik bir ifadeyle oturdu. "Ah, Salı günleri giydiğim kıyafetim üzerimdeyken şık olmayı hiç istemezdim!"

Luce'un zihninde bir anı belirdi: Lucinda şık elbiselerinden birini giyerek hanımefendi kılıfına bürünmüş ve gizlice patonun gül bahçesine girmişti. Bu hayatında Daniel ile ilk kez o zaman karşılaşmıştı. Daniel Lucinda'nın köylü kızı olmadığını düşünmüştü.

Bu yüzden *o kırmızı elbiseyi* tekrar giyip festivalde eğleniyormuş gibi yapmak Lucinda için zor bir fikirdi.

Fakat Luce Daniel'ı Lucinda'dan daha iyi tanıyordu. Sevgililer Günü'nü onunla geçirmek için bir fırsatı olursa, Daniel bunu asla kaçırmazdı.

Elbette içinde kopan fırtınadan kızlara söz edemendi. Elinden gelen tek şey arkasını dönüp onlara fark ettirmeden *gözyaşlarını* bileklerinin tersine silmekti.

"En sonunda aşk onu bulmuş ve hakkından gelmiş gibi görünüyor," diye mırıldandı Helen.

"Hep derim, aşk senin hakkından gelirse, sen de aşkın hakkından gel!" dedi Eleanor bilmüş bir ifadeyle. "Dans ayakkabılarıyla üzüntüyü çiğne!"

"Ah, Eleanor," dedi Lucinda. "Anlamıyorsun."

"Sen anlıyor musun?" Eleanor kahkaha atı. "Sen, ismini Aşk Tanrısı'nın Kupası'na bırakamayan kız?"

"Ah, Lucinda!" Laura elleriyle ağzını kapadı. "Neden ismini bırakmadın? Annemin ismini Aşk Tanrısı'nın Kupası'na bırakmama izin vermesi için her şeyimi verirdim!"

"Bu yüzden onun yerine ismini Aşk Tanrısı'nın Kupası'na ben atmak zorunda kaldım!" diye bağırdı Eleanor, Luce'un elbisesinin kuyruğunu tutup onu odanın içinde döndürdü.

Tahta bankın ve pencerenin kenarındaki mumun devrilmesine neden olan turdan sonra Luce Eleanor'un elini kapı. "Atmadığımı söyle!"

"Ah, biraz eğlence sana iyi gelecek! Bu gece dans etmeni, diğer maskelilerle birlikte eğlenmeni istiyorum. Hadi, maske seçmem için bana yardım et. Hangi renk burnumu ufak gösteriyor, kırmızı olan mı yoksa yeşil mi? Belki böylelikle bir erkeğin beni sevmesini sağlayabilirim!"

Luce'un yanakları yanıyordu. Aşk Tanrısı'nın Kupası! Bunun Daniel ile geçireceği Sevgililer Günü'yle nasıl bir alakası olabilirdi?

Konuşmasına fırsat kalmadan, Lucinda'nın parti elbisesi geldi - yaka kısmı su samuru kürküyü süslenmiş yere kadar uzanan kırmızı yün bir elbiseydi. Yakası Luce'un Georgia'da giyebileceği herhangi bir kıyafetten çok daha

apık. Bili hem gövdesi mubareken kulağına "Vay ana" diye homurdandı.

Helen, apık benkeği siyah saçlarını çiçeklerle örten Luce kumdanın ortasında Daniel'i ve gül bahçesinde Lucinda'ya doğru yaklaşıpken gülelerinde beliren ılgı dışındaydı...

Bir okun hepsini korkutan kapının girişinde bir kadın belirdi. Luce kadının Lucinda'nın annesi olduğunu hemen anladı.

Lucinda hiç düşünmeden annesinin kollarının sıcaklığına kapıldı.

Kadın oku ve sevecenlikle kollarını kızının omuzlarına doladı. Luce şayet emiş hayallerinde ilk kez annesiyle arasında güçlü bir bağ hissetti. Bu durum içinin hem huzuru hem de işlenik dolmasına neden oldu.

Thunderbolt, Georgi'daki evinde, Luce elinden geldiğince okun ve kendi kendine yeten biri gibi davranmaya çalışırdı. Luce eski benliğinin de böyle olduğunu fark etti. Yine de bu gibi ürüntülü anlarda hiçbir şey annesinin kucağının rahatlığıyla kırılamazdı.

"Kızım, o kadar büyüdünüz ki kendimi olduğumdan daha yavaş hissetmeye neden oluyorsunuz!" Parmaklarını Luce'nin saçlarında gezdirirken kahkaha attı. Güzel, el gülen ve yavaş, edileyici kaşları vardı.

"Ah, anne," dedi Luce, yavaşca annesinin omzuna dayanıp. Aköna Dorcen Price gelmişti ve ağlamamaya çalışıyordu.

"Anne, bize Sevgiler Günü festivalinde babamızla birlikte tenekeyi tekrar anlat," dedi Helen.

"Yine o eski hikâyeye mi" diye homurdandı kadın. Fakat

kızlar hikâyesinin çoktan onun gözlerinin önüne geldiğini görebiliyorlardı.

"Evet! Evet!" diyerek kızlar tezahürat emiler.

"Annem beni festivale hazırladığı sırada Lucinda'dan daha gençtim," diye narin bir sesle anlatmaya başladı kadın. "Annem yıllar önce takığı maskesini takmamı istemişti. Kapsadan çıkmadan bana bir nasihat verdi: Gülmense, erkekler mutlu kadınları severler. Geceleirin ve günlerin mutlu olsun..."

Annesi aşk hikâyesini anlatmaya devam ederken, bakışları pencereye kayan Luce pencereden bakan Daniel'in hayalini kırıdı. Onu mu arıyordu?

Hikâyesi bittikten sonra annesi beline bağlı çantanın cebinden bir şey çıkartıp hınzırca göz kırparak Luce'a uzattı.

"Senin için," diye fısıldadı.

İple bağlı, kumaştan küçük bir paketi. Luce pencerenin yanına gidip dikkatle paketi açtı. İpi çözerken parmakları titriyordu.

İçinde yumruğu kadar büyük kalp şeklinde dantel bir örtü vardı. Biri örtünün arasına Luce'un mavi tükenmez kalemle yazıldığını düşündüğü bir not ilâşürmüştü:

Güller kırmızı,
Menekşeler mor,
Şeker tatlı,
Sen de iyisin.

Bu gece seni arayacağım...
Sevgiler, Daniel

Luce neredeyse kahkaha atacaktı. Bu Daniel'in esli yaz-

mayacağı bir şeydi. Herhalde ardında başka biri vardı. Bill mi?

Ama Luce'un Lucinda olan kısmı için kelimeler tam bir bilmeceydi. Luce onun okuma bilmediğini fark etti. Yine de Luce bir kez şiiri okuyunca, Lucinda ne anlama geldiğini anlamıştı. Eski benliği için bu o zamana kadar duyduğu en yeni, en ilgi çekici şiirdi.

Luce festivale gidip Daniel'ı bulacaktı ve Lucinda'ya aşklarının ne kadar güçlü olduğunu gösterecekti.

Bu gece dans edilecekti. Bu gece havada sihir olacaktı. Ve Daniel ile Lucinda *bir kez de olsa* bu gece Sevgililer Günü'nü birlikte geçirmenin mutluluğunu tadacaklardı.

ÜÇ

Karışıklığın Güzelliği

"Eleanor!" Arkadaşı hareketli bir dans sırasında yanından geçip giderken Luce dans edenlerin arasından ona seslendi. Ama Eleanor onu duymadı.

Luce'un sesini dans alanının batı tarafındaki sahne-
de gösterilen kukla gösterisini izleyen kalabalığın neşeli
kahkahalarının mı yoksa yeşilliğin doğu tarafındaki uzun
yiyecek masalarında kuyruğa giren açlıktan gözü dönmüş
kalabalığın mı bastırıldığını söylemek güçtü. Belki de sade-
ce romantizme kendilerini kaptırmış ortada dikkatsizce
hoplayan, zıplayan ve dönen insanlar yüzündendi.

Sevgililer Günü festivalindeki insanlar dans ederlerken
aynı zamanda bağırıyor, gülüyor, çalgıcıların müziğine
eşlik ediyor ve çamurlu dans pistinde arkadaşlarına sesle-
niyorlardı. Tüm bunları aynı anda yapıyorlardı. Üstelik en
yüksek perdeden.

Eleanor onu duyamayacak bir mesafedeydi, meşe ağaç-

larıyla dolu yeşillikte dans ederek uzaklaşmıştı. Luce'un beceriksiz dans partnerine dönüp reverans yapmaktan başka seçeneği yoktu.

Çökük yanakları ve sağlıksız dudakları olan ondan yaşça büyük zayıf bir gençti, düşük omuzları küçük vaşak maskesinin ardına gizlenmek istermiş gibi görünmesine neden oluyordu.

Yine de bu Luce'un umrunda değildi. Dans ederek en son ne zaman bu kadar çok eğlendiğini hatırlamıyordu. Güneş battığından beri dans ediyorlardı, şimdi ise yıldızlar zırh gibi gökyüzünde parlıyorlardı. Geçmiş gökyüzlerinde her zaman çok fazla yıldız olurdu. Gece serindi ama Luce'un yüzü kızarmış ve alnı terlemişti. Şarkı sona ererken, partnerine teşekkür edip kaçmak için sabırsızlanırcasına bir sıra dans eden insanın arasına girdi.

Yıldızların altında dans etmek keyifli olmasına rağmen Luce burada olmasının asıl sebebini unutmamıştı.

Yeşillığe baktı, Daniel'in orada olup olmadığını ve onu bulup bulamayacağını merak ediyordu. Rengârenk giyinmiş dört müzisyen yeşillğin kuzey ucunda toplanmış, Beatles şarkısı kadar güzel bir şarkıyı udları ve lirleriyle çalıyorlardı. Lise danslarında, bu tür yavaş parçalar Luce da dahil olmak üzere kızların gerilmesine neden olurdu - fakat burada, hareketler şarkılara uyumluydu ve hiç kimse eşiz kalmıyordu. Herkes en yakınındaki sıcak vücudu kapıp ne olursa olsun dans ediyordu. Bu şarkı için hareketli adımlar, bir diğeri için daire oluşturmuş sekiz kişilik bir dans grubu. Luce Lucinda'nın hareketlerden bazılarını bildiğini hissetti; geri kalanını ise kapmak oldukça kolaydı.

Keşke Daniel burada olsaydı...

Luce yeşilliğin kenarına çekilip mola verdi. Kadınların elbiselerini incelemeye başladı. Modern standartlara göre pek süslü sayılmazlardı, ancak kadınlar elbiselerini öylesine gururla taşıyorlardı ki kıyafetleri Versay'da gördüğü şık gece elbiseleri kadar zarif görünüyordu. Çoğu yündendi; birkaç tanesi ketendi, kiminin yakası ya da etek ucuna pamuklu parçalar işlenmişti. Şehirdeki insanların çoğunun bir çift ayakkabısı vardı, eskimiş deri botları çoğunlukta idi, yine de Luce çok geçmeden ayaklarını vuran topuklu ayakkabılara kıyasla onlarla dans etmenin daha kolay olabileceğini anladı.

Adamlar en güzel yün pantolonlarıyla şık görünmeyi başarmışlardı. Çoğu ısınmak için uzun yün tunikler giymişti. Kapşonlarını omuzlarının üstüne atmışlardı - gece havası dondurucu değil ılıktı. Kadınların çiçekli maskeleriyle uyumlu olan deri maskelerinin çoğu orman hayvanlarının mimiklerini taklit eder şekilde boyanmıştı. Adamlardan birkaçı pahalı görünen eldivenler takmıştı. Fakat Luce'un o gece dokunduğu ellerin çoğu soğuk, çatlak ve kırmızıydı.

Yeşilliğin etrafındaki toprak yollardan kediler insanları izliyordu. Kalabahğın arasında köpekler sahiplerini arıyorlardı. Havada çam, ter, mum ve yeni pişirilmiş tarçınlı ekmek kokusu vardı.

Bir sonraki şarka biterken, Luce Eleanor'u gördü, kırmızı maskesi tilki suratı şeklinde boyanmış bir çocuğun koluna girmişti ve mutlu görünüyordu.

"Laura nerede?"

Eleanor ağaçlara doğru işaret etti, genç arkadaşları tanımadıkları bir çocuğa doğru sokulmuş bir şeyler fısıldıyordu. Çocuk ona bir kitap gösteriyor ve havada işaretler ya-

peyorda. Saçlarına çok özen göstermiş gibi görünüyordu. Tavşan suratına benzeyen bir maske takmıştı.

Kızlar kalabalığa doğru ilerlerken kıkırdadılar. Helen çimenlere sendiği yün battaniyenin üzerinde eşiyile birlikte oturuyordu. Tahta bir kupadan dumanı tüten elma şarabını paylaşıpken bir şeye güldüklerini gören Luce bir kez daha Daniel'i öledliğini fark etti.

Her yerde sevgililer vardı. Lucinda'nın ailesi bile festivale gelmişti. Yeşilikte dans ederken babasının cılız beyaz sakalları annesinin yanağına batıyordu.

Luce içini çekti, sonra cebindeki dantel örtüyü yokladı.

Güller kırmızı, menekşeler mor... Bu kelimeleri Daniel yazmadıysa, kim yazmış olabilirdi?

En son Daniel'dan bir not aldığını sandığında, notun Sürgünlerin bir tuzağı olduğu ortaya çıkmıştı...

Ve Cam onu kurtarmıştı.

Ensesine bir sıcaklık yayıldı. Bu da mı bir tuzağı? Bill bunun sadece bir Sevgililer Günü kutlaması olacağını söylemişti. Ona arayışında öylesine çok yardım etmişti ki gerçek bir tehlike olsaydı onu bu şekilde yalnız bırakmazdı. *Değil mi?*

Luce bu düşünceden kurtulmak istercesine kafasını salladı. Bill Daniel'ın burada olacağını söylemişti ve Luce ona inanmıştı. Ama beklemek onu öldürüyordu.

Suraya girip yemeklerin servis edildiği tabakların ve kâselerin olduğu uzun masaya doğru Eleanor'u takip etti. Kabağın yanında dilimlenmiş ördek, şişlerde kızartılmış tavşanlar, kazanlar dolusu portakal soslu karnabahar, elma, armut ve yakınlardaki ormandan toplanmış kuru üzümle rin tatlı tabaklar, bir masa dolusu şekilsiz, hafif yanık etli ve meyveli turtalar vardı.

Luce bir adamın kemerinden çıkardığı bıçakla kendisine iri bir lokma tırta kesmesini izledi. O gece evden çıkmak üzereyken, Lucinda annesinin ona verdiği küçük tahta kaşığı belinin etrafındaki yün kemere sıkıştırmıştı. Bu insanlar yemek yemek, tamir etmek ve dövmek için hazırlıklıydılar, Luce ise aşk için hazırlıklıydı.

Eleanor ona bir kâse yulaf lapası uzattı. "Üzerinde bekaşi üzümü reçeli var," dedi. "En sevdiğin."

Luce kaşığını yoğun karışma daldırınca burnuna gelen hoş koku ağzını sulandırdı. Sıcak, doyurucu ve lezzetliydi - yeniden dans etmek için tam ihtiyacı olan şeydi. Farkında olmadan hepsini bitirdi.

Eleanor şaşkınlıkla boş kâseye baktı. "Dans iştahını açtı, öyle değil mi?"

Luce tatmin olmuş bir şekilde kafasını salladı. Sonra bir karaağacın altındaki bankta kalabalıktan ayrı oturan kahverengi cüppeli iki din adamını gördü. İkisi de kutlamalara katılmıyordu - eğlenmek yerine şaperonluk yapmaya gelmiş gibilerdi. Genç olan müziğe tempo tutarken, buruşuk suratlı olan diğeri gizemli bakışlarla kalabalığı sürüyordu.

"Tanrı evinin yakınında işlenen bu bayağı ahlaksızlığı görüyor ve duyuyor," diye dudak büzdü yaşlı olan.

Diğer din adamı kâhkaha attı. "Docket Efendi, Lord Hazretlerinin Sevgililer Günü ziyafetine kilisenin kaç altın harcadığını hatırlıyor musunuz? O geyik yirmi altına mı alınmıştı? Bu insanların eğlencesinde sadece dansa enerji harcıyor. Ve melekler gibi dans ediyorlar."

Luce kendi meleğini dans ederken görmeyi diledi...

"O melekler yarınki çalışma saatlerini uyuklayarak geçirecekler, sözlerimi bir kenara yaz Herrick Efendi."

"Bu genç yüzlerdeki mutluluğu göremiyor musunuz?"

Genç olan bakışlarını yeşilikte gezdirirken çimenlerin kenarında duran Luce'la göz göze gelince yüzü aydınlandı.

Luce maskesinin ardında kendisini gülümserken buldu - ama Daniel'in kollarında olursa mutluluğu daha da katlanacaktı. Yoksa bu romantik gecede mola vermenin ne anlamı vardı ki?

Luce ve buruşuk suratlı din adamı dışında maskeli kutlamanın keyfini çıkaramayan kimse yok gibiydi. Luce güzel partileri severdi ama şu an tek yapmak istediği yamından geçen her erkeğin maskesini çekip çıkarmaktı. Ya Daniel'i kalabalıkta göremediyse?

Maskesi bir kartal gibi görünmesine neden olan uzun boylu, sarıyan bir çocuğa gözlerini öylesine dikmişti ki çocuk en sonunda oyuncakçının tezgâhını ve kukla standını geçip karşısına dikildi.

"Size kendimi tanıtayım mı yoksa bana öyle bakmaya devam mı edeceksiniz?" Şakacı ses tonu ne tanıdık ne de yabancı geliyordu.

Bir an için Luce'un nefesi kesildi.

Daniel'a sarılmanın verdiği mutluluğu hayal etti... Öpmek için onu kendine doğru çektiğini... Kanatlarının omuzlarından çıktığı yerlere, ondan başka kimsenin bilmediği gizli yaralarına dokunduğunu...

Luce onun maskesini çıkarmak için elini uzatınca, çocuk bu cesaretli tavrı karşısında güldü - ama Luce onun yüzünü görür görmez her ikisinin de gülümsemesi kayboldu.

Çocuk son derece yakışıklıydı, ancak bir sorun vardı: O Daniel değildi. Bu nedenle sahip olduğu - köşeli burnundan, güçlü çenesine ve gri gözlerine kadar - tüm özellikleri

Luce tiri akladaki jönelgi kiyafeti sonuak kanıyordu. Genç kii üzgün bir şekilde içini çekti.

Çocuk utancını gizleyemedi. Ne diyeceğini bilemedi, sonra maskesini tekrar yüzüne taktı ve Luce kendisini berbat hissetti.

"Özür dilerim," dedi hemen geri çekilerek. "Sizi birine benzettim."

Neyse ki o sırada Laura'yla karşılaştı, yüzü Lucinda'nınkinin aksine gecenin büyüsiyle neşe doluydu.

"Ah, umarım birazdan Aşk Tanrısı'nın Kupası'ndan isimleri çekmeye başlarlar!" diye fısıldadı Laura, topuklarının üzerinde sıçrayarak Luce'u insafı bir şekilde kartal çocuktan uzaklaştırdı.

"Yoksa ismini gizlice kupaya mı attın?" diye sordu Luce zoraki bir gülümsemeyle.

Laura kafasını salladı. "Annem beni öldürür!"

"Az kaldı." Eleanor yanlarında belirdi. Gergin görünüyordu. Erkekler dışında her konuda kendisine güveni tanıdı. "Bir sonraki kilise çanları çaldıktan sonra isimler çekilecek ve yeni sevgililere dans etmeleri için bir fırsat verilecek. Şansları varsa, belki bir de öpücük."

Bir sonraki kilise çanları... Luce saat sekiz çanının henüz çaldığını sanıyordu ama zamanın sandığından daha hızlı geçtiğine emindi. Saat dokuz mu olmuştu? Daniel ile birlikte olma vakti - hızla - azalıyordu ve takıntılı bir şekilde sürekli maskeleri gözden geçirmek hiçbir işine yaramıyordu. Maskelerin ardında hiç kimsenin gözleri menekşe renkli ışıltıya sahip değildi.

Harekete geçmeliydi. İçinden bir ses dans pistinde şansının daha çok olacağını söylüyordu.

"Tekrar dans edelim mi?" diye kızlara sorarken onları kalabalığa doğru çekti.

Kutlamacılar çimenleri ezip çamıra gömmüştü. Müzik düzeni daha karışık bir hal almış ve hızlı bir vals başlamıştı, danslar da değişmişti.

Luce ıyığı ve hızlı adımları takip ederek gittikçe zorlaşan kol hareketlerini kapmaya çalıştı. Karşısında duran beyefendiyle avuçlarını birleştir, basit bir reverans yap, sonra birkaç adımda partnerinin etrafını dolaşp yüzünü öteki tarafa dön ve solundaki kızla yer değiştir. Ardından sıradaki genç adamla avuçlarını birleştir ve her şeyi tekrarla.

Şarkının yarısındaiken, Luce nefes nefese ve kıkırdarak yeni partnerinin karşısında durdu. Aniden ayakları çamurun içine saplandı.

Partneri uzun boylu ve zayıf, leopar maskesi takmıştı. Tasarımı Lucinda'ya yabancıydı - şehrin etrafındaki ormanda hiç leopar yoktu. Bunun partide gördüğü en şık maske olduğu kesindi. Çocuk eldivenli elini ona doğru uzadı, Luce elini dikkatle tuttuğunda ise ona kendinden emin ve sahiplenici bir şekilde karşılık verdi. Maskesinin ardındaki zümrüt yeşili gözler onunkilere kenetlendi.

DÖRT

Bazı Neticeler Hâlâ Yıldızlarda Asılı

"İyi akşamlar, leydim. Ne güzel dans ediyorsunuz. Tıpkı bir melek gibi."

Karşılık vermek istercesine Luce dudaklarını araladı ama sesi çıkmadı.

Neden Cam bu partiye gelmişti?

"İyi akşamlar," diyerek titrek bir sesle karşılık verdi Luce. Gece boyunca dans etmekten yüzü kızarmış ve örgüleri gevşemişti, ayrıca elbisesinin kollarından biri omzundan kaymıştı. Cam'ın bakışlarının çıplak teninde olduğunu hissedebiliyordu. Elbisesinin kolunu düzeltmek için uzandı ama Cam eldivenli eliyle onu durdurdu.

"Elbisenin karışıklığı çok hoş." Parmağını köprücük kemiğinde gezdirince Luce ürperdi. "Bir erkeğin hayal gücünü harekete geçirebilir."

Şarkının akoru değişti, bu dansçıların partnerlerini değiştirmeleri için bir işaretti. Cam parmaklarını Luce'un

teninden çekti, fakat birbirlerine mesafeli bir şekilde dans ederken bile genç kızın kalbi hızla atıyordu.

Göz ucuyla Cam'i izledi. O da onu izliyordu. Luce nedense karşısındakinin ait olduğu zamandan peşine düşen Cam olmadığını biliyordu. Bu Orta Çağ'a ait olan Cam'di.

Çimenlerin üzerindeki en zarif dansçı oydu. Adımlarında dünyevi olmayan bir hava vardı ve bu hanımların dikkatinden kaçmamıştı. Çok fazla dikkat çektiği için Luce onun zehirden olmadığını anladı. Özellikle Sevgililer Günü kutlamasına katılmak için gelmişti. Ama neden?

Sonra tekrar eşleştiler. Luce hâlâ dans ediyor muydu? Vücudu ona kaskatı geliyordu. Müzik bile sonu gelmeyen bir tempoda tekliyor gibiydi. Luce bir an için Cam'le birlikte bu noktaya çakılıp kalmalarından ve sonsuza dek birbirlerinin gözlerine bakacak olmalarından endişelendi.

"İyi misiniz?" Luce böyle söylemeyi beklemiyordu. Fakat Cam'in ifadesinde tuhaf bir şey vardı.

Bu, maskesinin bile gizleyemediği bir karanlıktı. Bunun kötülüğün karanlığıyla ya da Sword & Cross'un mezarlığında dehşet verici bir şekilde belirmesiyle ilgisi yoktu. Hayır, bu Cam'in ruhu üzüntüden kötürtüm kalmıştı.

Böyle görünmesine ne sebep olabilirdi?

Cam aklından geçenleri sezmiş gibi gözlerini kısı ve yüzünde bir şey değişti.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Başını eğdi. "Ben senin için endişeleniyorum, Lucinda."

"Benim için mi?" Luce etkilendiğini belli etmemek için çaba harcadı. Başka bir maskeye ihtiyacı vardı, görünmez bir maskeye, böylece Cam bir daha asla nasıl hissettiğini bilemezdi.

Cam maskesini alnuna kaldırdı. "İmkânsız bir işe giriştin. Üzülecek ve yapayalnız kalacaksın. Tabii..."

"Tabii ne?"

Kafasını salladı. "İçinde çok fazla karanlık var, Lucinda." Leopar maskesini tekrar indirdi. "Geri dön, geri dön..."

Dans ederek uzaklaşırken sesi azaldı. Bu kez Luce'un onunla işi bitmemişti. "Bekle."

Ancak Cam çoktan dans edenlerin arasına karışmıştı.

Cam yeni eşiyle yavaş adımlar atarak daireler çiziyordu. Laura, Cam masum kızın kulağına bir şeyler fısıldayınca, kız başına arkaya atıp güldü. Luce öfkeden çıldırmak üzereydi. Basit, güzel Laura'yı Cam'in karanlığından çekip çıkarmak istiyordu. Cam'in kolundan tutup onu bir açıklamaya yapması için zorlamak istiyordu. Orta Çağ'daki bir halk festivalinin ortasında anlık, melodramatik dans geçişlerinde değil, kendi şartları doğrultusunda onunla konuşmak istiyordu.

İşte yine karşısına çıkmıştı, sanki müziğin temposunu etkiliyormuş gibi son derece kontrollü adımlarla ona yaklaşıyordu. Luce ise kendisini hiç bu kadar kontrolsüz hissetmemişti. Cam tam karşısına geçmek üzereyken, tamamen siyahlar içindeki uzun boylu, sarışın bir genç onu kenara itti. Dans ediyormuş gibi yapmaya gerek duymadan Luce'un tam önünde durdu.

"Merhaba."

Luce nefesini tuttu. "Merhaba."

Karşısındaki genç uzun boylu, yapılı ve son derece gizemliydi. Luce onu nerede görse tanırdı. Ona doğru uzandı ve çaresizce bir tür yakınlık kurmak, aşkının tenine dokunduğunda yüzünün kızardığını hissetmek istedi...

Daniel.

Tüm eş değışürmelerinin işareti verilecekken müziğin temposu düştü - neredeyse büyüğü gibiydi - yavaş ve güzel bir melodiye dönüştü.

Festivali süsleyen mumların alevleri karanlık gökyüzünün altında yanıp söndü, tüm dünya nefesini tutmuş gibiydi. Luce Daniel'in gölelerinin içine baktı, etrafındaki tüm hareketler ve renkler görünmez oldu.

Onu bulmuştu.

Daniel kollarını ona doğru uzatıp beline dolayınca, dokunuşunun heyecanıyla Luce'un bedeni eriyecek gibi oldu. Nihayet Daniel'in kollarının arasındaydı, dünyadaki hiçbir şey meclığıyle dans etmesinden daha güzel olamazdı. Adım atarken ayakları hafifçe yere dokunuyordu. Daniel'in bedeninin uçuşu öylesine belirgin ve doğaldı ki, Luce kalbindeki neşeyi hissedebiliyordu, sadece Daniel yanındayken böyle hissedirdi.

Bundan daha müthiş bir şey olamazdı - belki öptüğü dışında.

Beklentiyle dudaklarını araladı ama Daniel sadece onu izledi, bakışlarıyla onun tadını çıkarıyordu.

"Hiç gelmeyeceksin sandım," dedi Luce.

Luce arka bahçede Düyurucular aracılığıyla kaçıp eski yaşamlarının peşine düşmesini, onların yanıp kül olmalarını izleyişini ve glivende olmasını sağlamak için Daniel ile ettiğı kavgaları düşündü. Bazen birlikte ne kadar iyi olduklarını unutmak çok kolaydı. Ne kadar güzel ve kıbar olduklarını ve onunla birlikte olmanın uçuyor gibi hissetmesine neden olduğunu da.

Ona bakmak bile kollarındaki tüylerin diken diken olmasına ve heyecandan karnının kasılmasına neden oluyordu.

du. Onu öpmenin üzerindeki etkisini hiçbir şeyle kıyaslayamazdı.

Daniel maskesini kaldırdı ve kımıldamaması için Luce'u sıkıca tuttu. Luce kımıldamak istemiyordu. Daniel'in hoş yüz hatlarını inceliyor ve bakışları dudaklarının kıvrımında geziniyordu. Bunca bekleyişin ardından gözlerine inanamıyordu. Gerçekten oydu!

"Her zaman sana geri döneceğim." Gözleri Luce'u kendinden geçiriyordu. "Hiçbir şey beni durduramaz."

Luce parmaklarının ucunda yükseldi, onu öpmek için can atıyordu, fakat Daniel parmağını onun dudaklarına koyup gülümsedi. "Benimle gel," diye fısıldayıp elinden tuttu.

Daniel onu çimenlerin kenarına doğru götürdü ve kutlamaya katılan insanların etrafını saran meşe ağaçlarını geride bıraktılar. Uzun çimenler Luce'un ayak bileklerini gıcıklıyordu ve Ay onlar ormanın ürpertici karanlığına girene kadar yollarını aydınlattı. Orada, Daniel sanki planının bir parçasıymış gibi yerden küçük bir fener aldı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Luce, gerçi birlikte oldukları sürece bunun pek bir önemi yoktu.

Daniel kafasını sallayıp gülümsedi ve yolu kapatan dalın üzerinden atlaması için Luce'a yardımcı oldu.

Yürüdükleri sırada müziğin sesi o kadar uzaklaşmıştı ki baykuşların ötüşüne, ağaçların dallarında sincapların çıkar-
dığı huşartılara ve bir bülbülün yumuşak şarkısına karışan melodiyi ayırt etmek mümkün değildi. Fener Daniel'in kolunda sallandıkça ışık oynuyor, onlara doğru kıvrılan çıplak dallara vuruyordu. Eskiden olsa Luce ormandaki gölgelerden korkardı ama bu ona asırlar önceymiş gibi geliyordu.

El ele yürürlerken, Luce ve Daniel çakıllı dar bir yolu takip ettiler. Gece serinlemişti, Luce ısınmak için Daniel'in kollarının arasına sokuldu.

Yol ayırımına vardıklarında, Daniel yolunu kaybetmiş gibi bir anlığına duraksadı. Sonra ona döndü. "Açıklamam gerekiyor," dedi. "Sana bir Sevgililer Günü hediyesi borçluyum."

Luce güldü. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ben sadece seninle birlikte olmak istiyorum."

"Ah ama ben senin hediye aldım..."

"Hediyemi mi?" Luce şaşkınlıkla ona baktı.

"Ve hediyen beni çok duygulandırdı." Uzanıp genç kızın elini tuttu. "Hislerim hakkında seni yanılttıysam özür dilerim. Düne kadar bu gece seni burada göreceğimi düşünmüyordum."

Bir karga gılda, tepelerinde süzülüp yakınlarındaki bir dala kondu.

"Ama sonra bir haberci geldi ve sorumluluğumdaki tüm şövalyelere festivale katılmaları emrini verdi. Seni bu gece burada bulabilmek için atımın tüm gücünü zorlayarak geldim. Sana düşünceli hediyenin karşılığını vermeyi çok istedim."

"Ama Daniel, ben sana..."

"Teşekkür ederim, Lucinda." Sonra deri bir hançer kılıfı çıkardı. Luce şaşkınlığına göre görünmeye çalıştı ama bunu daha önce hiç görmemişti.

"Ah." Gülümsemeye çalıştı ve cebindeki dantele dokundu. "Hiç birinin bizi izlediği hissine kapılıyor musun?"

Daniel gülümseyerek, "Her zaman," dedi.

"Belki de bizim koruyucu meleklerimizdirler," diye mırıldandı Luce şakayla.

"Belki de," dedi Daniel. "Ama neyse ki şu an sanırım sadece sen ve ben varız."

Luce'u sol taraftaki yola yönlendirdi ve birkaç adım attıktan sonra sağa dönüp çarpık bir meşe ağacının yanından geçtiler. Karanlıkta Luce küçük dairesel bir açıklık hissetti, muhtemelen büyük bir meşe ağacı kesilmiş olmalıydı. Kökü açıklığın ortasında duruyordu - yine de üzerinde bir şey vardı ama Luce ne olduğunu henüz göremiyordu.

"Gözlerini kapat," dedi Daniel. Luce gözlerini kapatırken fenerin ışığının uzaklaştığını hissetti. Daniel'in açıklıkta hışırtılar çıkardığını duydu, neredeyse gözlerini aralayıp ne yaptığını bakacaktı ama sabretmeyi başardı, Daniel'in sürprizini onun uygun gördüğü şekilde tecrübe etmek istiyordu.

Bir süre sonra Luce'un burnuna tanıdık bir koku geldi. Gözlerini açmadan derin bir nefes aldı. Yumuşak, çiçeksi... Bu yanlış anlamasına imkân olmayan bir kokuydu.

Şakayıklar.

Hâlâ gözleri kapalı bir halde duran Luce, Sword & Cross'taki iç karartıcı yatakhane odasını güzelleştiren - Daniel'in hastanedeyken ona getirdiği - şakayıkların bulunduğu pencerenin yanındaki vazoyu görebiliyordu. Çok erken biten bir oyunda Daniel'in eski benliğine tek tek çiçek verişine tanık olduğu Tibet'teki uğurumun kenarını görebiliyordu. Beyaz şakayıklarla dolu Helston'daki çarşafın kokusunu neredeyse alabiliyordu.

"Şimdi gözlerini aç."

Luce onun sesindeki neşeyi duyabiliyordu. Gözlerini açtığında onu büyük bakır bir vazoda kocaman bir buket şakayıkla ağaç kütüğünün önünde dururken buldu, şaşkınlıktan açık kalan ağzını elleriyle örttü. Fakat hepsi bu

değildi. Daniel ince dalları şakayık çiçekleriyle örmüştü. Etraftaki tüm ağaç kütüklerini birer vazoya çevirmişti. Yerleri şakayıkların narin, kar gibi beyaz yapraklarıyla süslemişti. Saçları için de bir taç örmüştü. Etrafa asılı küçük fenerlerde bir düzine mum yakmıştı ve tüm açıklık büyüğü bir ışılda parlıyordu. Taç Luce'un başına takmak için ileri doğru bir adım attığında, Luce - ve Orta Çağ'a ait kısmı - neredeyse eriyecekti.

Orta Çağ Lucinda çiçeklere bir anlam verememişti. Şubat ayında bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamış olmalıydı - yine de Daniel'in sürprizine bayılmıştı. Ama Luce bembeyaz şakayıkların Sevgililer Günü hediyesinden çok daha fazlasını ifade ettiğini biliyordu. Onlar Daniel Grigori'nin ölümsüz aşkının simgesiydi.

Mum ışığı Daniel'in yüzünde titredi. Gülümsüyor ama gergin görünüyordu, sanki Luce'un bu sürprizden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyor gibiydi.

"Ah, Daniel." Kollarına uzandı. "Çok güzeller."

Daniel onu etrafında döndürüp başındaki taça baktı.

"Bunlar şakayık. Geleneksel Sevgililer Günü çiçeği değiller ama..." dedi düşünceli bir şekilde başını eğerek. "Ama yine de... Bir tür gelenek diyebiliriz."

Luce onun neden bahsettiğini anladığına sevindi.

"Belki de kendi Sevgililer Günü geleneğimizi yaratabiliriz," diye önerdi.

Daniel buketten büyük bir çiçek çıkarıp genç kızın parmaklarının arasına yerleştirdi, sonra elini kalbine doğru götürdü. *Tarih boyunca aynı şey kaç kez yapmıştı?* Luce gözlerindeki ıslıktan bunun onun için hiçbir zaman eskimeyeceğini anladı.

"Evet, bizim Sevgililer Günü geleneğimiz," dedi Daniel neşeyle. "Şakayıklar ve... Bir şey daha olmalı. Değil mi?"

"Şakayıklar ve..." Luce düşündü. Başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Daniel'dan başka bir şeye ihtiyacı yoktu... Ama... "Şakayıklar ve bir öpücüğe ne dersin?"

"Bu çok iyi bir fikir."

Sonra Daniel onu öptü, dudakları onunkilerle emsalsiz bir tutkuyla birleşti.

Sanki daha önce hiç öpüşmemişler gibi bu öpücükte çlgın, farklı ve keşifçi bir hava vardı.

Daniel kendisini öpücüğe kaptırmıştı, parmakları genç kızın saçlarının arasında dolaşıyordu. Luce onun soluşunu kulak mernesi, köprücük kemiği ve elbisesinin düşük kesimli yakasında hissedebiliyordu. İkisi de yeterince nefes alamıyor, yine de öpüşmelerine son vermek istemiyordu.

Ensesine doğru bir sıcaklığın yükseldiğini hisseden Luce'un kalp atışları hızlandı.

Ne oluyordu?

Burada, bu ışıltılı ormanın ortasında aşkından ölmek üzereydi. Daniel'ı bırakmak, gökyüzüne fırlatılmak ve Bill'den başka kimsenin olmadığı başka bir kara deliğe dönmek istemiyordu.

Bu lanetten nefret ediyordu. Neden buna mahkûmdu? Neden bundan kurtulamıyordu?

Hayal kırıklığından ötürü gözleri doldu. Dudaklarını Daniel'ın dudaklarından çekip alını alnına dayadı, güçlkle nefes alırken alevlerin ruhunu ve bu bedenini ele geçirmesini bekledi.

Fakat... Daniel'la öpüşmeye son verdiğinde hissettiği ucaklık kaybolmuştu. Yeniden dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Sıcaklık yazın açan bir gül gibi içine yayıldı.

Ancak farklı olan bir şey vardı. Bu onu yakıp kül eden, onu eski bedenlerinden kovan, tiyatroların kül olmasına neden olan türde bir alev değildi. Bu gerçekten sevdiği - sonsuza dek ve şimdilik birlikte olması gereken - kişiyi öğrenmenin getirdiği sıcak ve baş döndürücü bir mutluluktu.

Daniel gergin bir şekilde onu izliyordu, bir şeyler olduğunu hissetmişti. "Bir sorun mu var?"

Söylenecek o kadar çok şey vardı ki...

Dilinin ucuna binlerce soru geliyordu, fakat o sırada boğuk bir ses hayallerini sarstı.

Bu birlikte geçireceğiniz tek Sevgililer Günü.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Aralarında çok fazla sevgi vardı, buna rağmen yılın en romantik gününü bir daha asla birbirlerinin kollarında geçiremeyeceklerdi.

Yine de buradaydılar, geçmiş ve geleceğin arasındaki bir ana sıkışmışlardı, bu hem üzücü hem de değerliydi... Kafa karıştırıcı, tuhaf ve son derece gerçekti. Luce bunu berbat etmek istemiyordu. Belki de Bill, genç din adamı ve Laura kendilerine göre haklıydılar.

Belki de sadece ışık olmak bile yeterince güzeldi.

"Hiçbir şey yok. Sadece öp beni, hiç durmadan öp."

Daniel onu havaya kaldırıp kollarının arasına aldı. Dudakları balı andırıyordu. Luce kollarını onun boynuna dolayarak güçlükle nefes almaya çalıştı. Aşka yenik düşmüştü.

Uzaktan kilise çanlarının çaldığı duyuldu. Aşk Tanrısı'nın Kupası'ndan isimler çekilecekti; erkekler rastgele sevgililerini seçecek, kızların ise yanakları kızaracaktı. Herkes bir öpücük almayı umuyordu. Luce gözlerini kapatıp yeşillikteki tüm çiftlerin - dünyadaki tüm çiftlerin - bu öpücük kadar güzel bir öpücük almasını diledi.

"Sevgililer Günü'n kutlu olsun, Lucinda."

"Sevgililer Günü'n kutlu olsun, Daniel. Nice seneler."

Daniel ona içtenlikle ve umutla bakıp kafasını salladı.
"Söz veriyorum."

SONSÖZ

Koruyucular

Yeyillikteki dört çalgıcı son şarkılarını bitirmiş ve Aşk Tanrısı'nın Kupası'nın getirilmesi için sahneyi terk etmişlerdi. Gülümseyen tüm bekar genç erkekler ve kızlar heyecanla platforma yaklaşıırken, müzisyenler bir kenara çekildiler.

Teker teker maskelerini kaldırdılar.

Shelby flütünü yere bıraktı. Miles lirinde son bir akor çaldı. Roland perdeli odunu armonize etti. Arriane obuasını ince ahşap kutusuna koyup bir kupa meyve kokteyli almaya gitti, fakat içtikten sonra suratını buruşturdu ve boynundaki yarayı saran kanlı kumaşa eliyle bastırdı.

"Sahnede çok iyiydin, Miles," dedi Roland. "Daha önce bir çalmış olmalısın?"

"İlk kez çaldım," dedi Miles ilgisizce, yine de iltifattan hoşlandığı görülüyordu. Shelby'ye göz atıp genç kızın elini sıktı. "Shel eşlik ettiğin için kulağa güzel gelmiş olmalı."

Shelby gözlerini devirmek üzereydi ama vazgeçip

Miles'ın dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Evet, muhtemelen."

"Roland?" dedi Arriane aniden ve dönüp çimenlere baktı. "Daniel ve Lucinda'ya ne oldu? Bir dakika önce buradaydılar. Ah..." Alnına vurdu. "Aşk için hiçbir şey yolunda gitmeyecek mi?"

"Onları az önce dans ederken gördük," dedi Miles. "İyi olduklarından eminim. Birliktelet."

"Daniel'a 'Lucinda'yı çimenlerde sizi görebileceğimiz bir yere götür' diye özellikle söyledim. Sanki hâlâ bu işin ne kadar zor olduğunu bilmiyor gibi hareket ediyor!"

"Sanırım başka planları vardı," dedi Roland düşünceli bir şekilde. "Aşkın bazen başka planları olabiliyor."

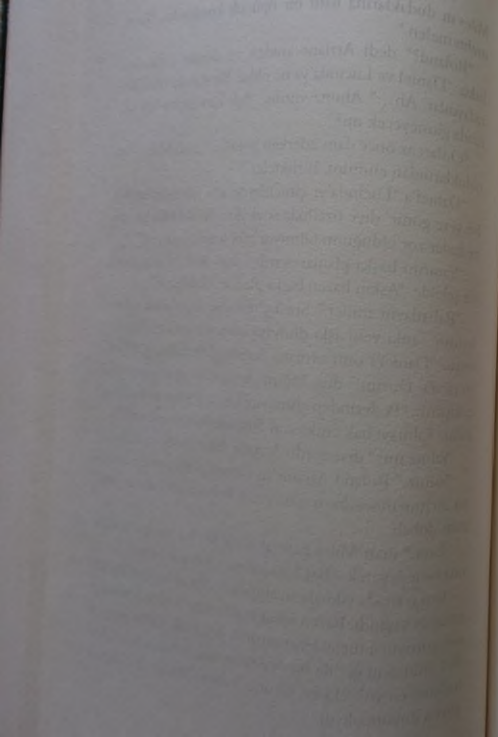
"Rahatlayın millet." Shelby'nin sesi diğerlerini sakinleştirdi, sanki yeni aşkı dünyaya olan inancını güçlendirmişti. "Daniel'ı onu ormana doğru götürürken gördüm, şu tarafa. Durun!" diye bağırıp Arriane'in siyah cüppesini çekti. "Peşlerinden gitmeyin! Onca şeyden sonra biraz yalnız kalmayı hak ettiklerini düşünmüyor musunuz?"

"Yalnız mı?" diye sordu Arriane derin bir nefes alarak.

"Yalnız." Roland Arriane'in yanına gidip yaralı boynunu incitmemeye özen göstererek kolunu genç kızın omzuna doladı.

"Evet," dedi Miles parmaklarını Shelby'nin parmaklarına kenetleyerek. "Baş başa kalmayı hak ediyorlar."

Tam o sırada yıldızların altında dörtlü arasında basit bir uzlaşma yaşandı. Bazen aşkın ayaklarının yerden kesilmesi için koruyucu meleklerin yardımı gerekirdi. Fakat uçuşun ilk bölümünü geride bıraktıktan sonra kendi kendine kanatlanıp en yükseklerle, Cennet'e, hatta ötesine, uçağına güven duyulmalıydı.

VURGUN,

Lauren Kate'in unutulmaz, destansı *DÜŞÜŞ* serisinin yayımlanacak olan dördüncü romanıdır.

Ön okumasını bu kitapta bulabilirsiniz.

*Her şey birer birer yok olurken
Sadece aşkımız baki kalacak...*

—JOHN DONNE, Yıldönümü

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
100 N. 4TH ST. NEW YORK 10012

ÖNSÖZ

Düşüş

Önce sessizlik vardı...

Cennet ve Cehennem'in arasındaki boşlukta, bilinmeyen derinlikte, Cennet'in görkemli uğultusu kayboldu ve yerini Daniel'in ruhunun bir ses duymak için çabaladığı büyük bir sessizlik aldı.

Ve sonra düşüş hissi belirginleşti - kanatlarının bile onu kurtaramadığı türden bir düşüştü, sanki Taht kanatlarına uydular ilişti. Kanatlarını doğru düzgün çırpamıyordu, çırpıtığında ise düşüşünün üzerinde hiçbir etkileri olmuyordu.

Nereye gidiyordu? Ne önünde ne de arkasında herhangi bir şey vardı. Yukarıda ya da aşağıda da hiçbir şey yoktu. Sadece yoğun karanlık ve Daniel'in ruhunun geri kalanının bulanık hatları.

Sessizlikte, zihni onu ele geçirdi. Kafasını bir şeyle, kaçınılmaz bir şeyle doldurdu: Luce'un lanetinin rahatsız edici tanımıyla.

*Ölecek... Ada ergenlik dönemini geride bırakamayacak...
Nispetin seçimi her hatırladığında tekrar tekrar ölecek.*

Ada gerçek anlamda birlikte olamayacaksınız.

Bu Lucifer'ın kötü lanetiydi; Taht'ın İlahi Ova'da verdiği cezaya hürçün bir karşılığı. Ölüm Daniel'in aşkı için geliyordu. Daniel bunu durdurabilir miydi? Daha da önemlisi bunu fark edebilecek miydi?

Bir melek ölüm hakkında ne bilebilirdi ki? Daniel ölümün insan denilen yeni ölümlü türünden bazılarına huzurlu bir şekilde geldiğine tanık olmuştu, fakat ölüm melekleri ilgilendiren bir şey değildi.

Ölüm ve ergenlik: Lucifer'ın lanetindeki iki mutlak. İkisi de Daniel'a bir şey ifade etmiyordu. Tek bildiği Lucinda'dan ayrı kalmak dayanamayacağı bir cezaydı. Birlikte olmalıydılar.

"Lucinda!" diye bağırdı.

Onu düşünür düşünmez ruhunun ısınmış olması gerekirdi ama sadece ağrı hissediyordu.

Etrafındaki kardeşlerini - yanlış ya da çok geç karar verenleri, hiçbir seçim yapmayıp kararsızlıkları yüzünden kovulanları - hissetmiş olması gerekirdi. Gerçekten yalnız olmadığını biliyordu - aşağıdaki yer yarıp derin bir boşluk ortaya çıktığında yüz milyondan fazlası içine düşmüştü.

Ama başka birilerini ne görüyor ne de hissedebiliyordu.

O ana dek hiç yalnız olmamıştı. Tüm dünyalardaki son melek kendisiymiş gibi hissediyordu.

Sakin öyle düşünme. Kendini kaybedersin.

Dayanmaya çalıştı... Lucinda, toplantı çağrısı, Lucinda, karar... Fakat düşerken, hatırlamakta giderek zorluk

çekmeye başladı. Mesela Taht'ın söylediği son iki kelime neydi...

Cennet'in Kapıları...

Cennet'in Kapıları artık...

Daha sonra söylediği kelimeleri hatırlayamıyordu. Anımsadığı tek şey büyük ışıgın titremesi, ardından şiddetli bir soğğun Taht Ovası'na yayılmasıyla Bilgi Bahçesi'ndeki ağaçların birbirlerinin üstüne düşerek tüm kainatta hissedilen güçlü bir huzursuzluk dalgasına neden olması ve melekleri kör edip ihtişamlarını yok eden bulut fırtınaları çıkarmalarıydı.

Başka bir şey... Ova tahrip olmadan hemen önce bir şey olmuştu...

Ezleşme.

Toplantı çağrısı sırasında ılık saçan, cesur bir melek göğşe yükselmiş ve kendisinin gelecekte gelen Daniel olduğunu söylemişti. Gözlerinde oldukça eski görünen bir üzüntü vardı. Bu melek - Daniel'in ruhunun bu versiyonu - gerçekten acı mı çekmişti?

Peki ya Lucinda?

Daniel öfkeden köpürdü. Lucifer'ı, tüm fikirlerin çıkmazında yaşayan meleği bulacaktı. Daniel bir zamanlar Sabah Yıldızı olan hainden korkmuyordu. Bu hiçliğin sonuna ne zaman ve nerede varırlarsa varsınlar, Daniel intikam alacaktı. Fakat önce Lucinda'yı bulacaktı, çünkü onusuz hiçbir şeyin önemi yoktu. Onun sevgisi olmadığında her şey imkânsızdı.

Onlarınki Lucifer ya da Taht arasında seçim yapmayı akıl almaz kılan bir aştı. Daniel sadece onun tarafını seçebilirdi. Ve şimdi bu seçiminin bedelini ödeyecekti, ancak hâlâ acezasının nasıl bir şekil alacağını anlayamıyordu. Tek

olmadığıydı.

Aniden ruh ejinden ayrılmanın ürüntüsü keskin ve acımasızca Daniel'in içini sardı. İnledi, zihnini bulandı ve birdenbire korkutucu bir şekilde bunun sebebini hatırlayamadığını fark etti.

Giderek yoğunlaşan karanlıkta öne doğru savruldu.

Artık ne görebiliyor, ne hissedebiliyor ne de buraya nasıl geldiğini hatırlıyordu, hiçliğin içinde hızla düşüyordu. Peki ama nereye? Və ne kadar süre boyunca?

Hafızası titreyip soldu. Beyaz ovada birine çok benzeyen meleğin söylediklerini hatırlamak gittikçe güçleşiyordu...

Melek kime benziyordu? Peki söylediği şey neden bu kadar önemliydi?

Daniel bilmiyordu, artık hiçbir şey bilmiyordu.

Tek bildiği boşluğa doğru düştüğüydü.

Bir şeyi... Birini bulma arzusuyla doldu.

Yeniden kendisini iyi hissetme isteğiyle.

Ama karanlığın içinde karanlıktan başka bir şey yoktu....

Sessizlik düşüncelerini bastırıyordu.

Her şey olan bir hiçlik.

Daniel düştü.

BİR

Gözcülerin Kitabı

"Günaydın."

Sıcak bir el Luce'un yanağına dokunup saçlarını kulağının arkasına itti.

Luce öteki tarafa dönüp esnedi ve gözlerini açtı. Deliksiz uyumuş ve rüyasında Daniel'i görmüştü.

"Ah," dedi şaşkınlıkla. *İşte oradaydı.*

Daniel yanında oturuyordu. Üzerinde siyah bir kazaak vardı ve Sword & Cross'ta onu ilk gördüğünde boynunda olan kırmızı atkıyı takmıştı. Herhangi bir rüyadan çok daha güzel görünüyordu.

Ağırlığı karyolanın kenarının biraz çökmesine neden oldu, Luce ona sokulmak için bacaklarını kendisine doğru çekti.

"Rüya değilsin," dedi.

Daniel'in gözleri görmeye alışık olduğundan daha uykuluydu, yine de yüzüne bakarken ve sanki onu ilk kez görüyormuş gibi yüz hatlarını incelerken metelke rengi gözleri ıslı ıslı parlıyordu. Eğilip dudaklarını Luce'un kulağına dokundurdu.

Luce ona doğru yaklaştı ve kollarını boynuna dolayıp neyle öpüldüğüne karşılık verdi. Dişlerini fırçalaması gerektiğine ya da saçlarının kötü görüldüğüne akdış etmedi. Onu öpmek dışında hiçbir şey umrunda değildi. Artık birliktediler ve ikisi de sırtmalarına engel olamıyorlardı.

Sonra Luce birdenbire her şeyi hatırladı:

Sivri pençeler ve hisiz kırmızı gözler. Ölümün ve çürümüşlüğün berbat kokusu. Her yeri saran karanlığın kaneti öylesine güçlüydü ki ışığın, sevginin ve dünyadaki tüm iyi şeylerin yorgun, kırık ve ölü görünmesine neden oluyordu.

Lucifer'ın bir zamanlar Luce için başka bir şeyi - arkadaş olduğunu sandığı taş hilkat garibesi Bill'i - ifade etmiş olması imkânsızmış gibi görünüyordu. Luce onunla yakınlaşmış ve yimdi de isteklerini tam olarak yerine getirmede için - eski Mısır'da kendi ruhunu öldürmemeyi seçmek gibi - tarihi silmeye karar vermişti.

Düşüş'ten beri olan her şeyi silmek için zamanı bükmek.

Her ölümlü ve melekli ruhun hayatları, aşkları ve anıları Lucifer'ın kâprisi yüründen yok olacaktı. Sanki evren bir masa oyunu, o ise kaybetmeye başladığı anda vazgeçip mutsulan bir çocuktur. Ancak kazanmayı istediği şeyin ne olduğuna dair Luce'un hiçbir fikri yoktu.

Onun azabını hatırlayınca Luce teninin yandığını hissetti. Luce'un gırmesini istemişti, onu Düşüş'ün olduğu zamana geri götürdüğünde avcunun içinde titremesini istemişti.

Sonra onu bir kenara atıp Cennet'ten düşen tüm melekleri yakalamak için ışı benzer bir Duyurucu çağırması.

Uzanıp Daniel'in yanına dokundu. Daniel başını çevirip kocunun içini öptü. Luce ağlamamak için gözlerini yumdu. Yaşadıkları onca şeyden sonra neden Luce ve Daniel birbirlerini diledikleri gibi sevebilmek için Lucifer'ı alt etmek zorundaydılar?

"Daniel." Kulübenin kapısından Roland'ın sesi duyuldu. Ellerini pahtosunun ceplerine sokmuştu, gri yün şapkası rastalarını örtüyordu. Yorgun bir gülümsemeyle Luce'a baktı. "Vakit geldi."

"Ne vakit?" Luce dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Gidiyor muyuz? Hemen mi? Peki ya ailem? Çok korkmuş olmalılar."

"Seni onların evine götürebileceğimi düşünmüştüm," dedi Daniel. "Veda edebilmen için."

"Peki ama Şükran Günü yemeginden sonra ortadan kayboluşumu nasıl açıklayacağım?"

Daniel'in önceki gece söylediklerini düşündü: Ona aurlardır Duyarucuların içindelermiş gibi gelse de gerçekte sadece birkaç saat geçmişti.

Yine de Harry ve Doreen Price'a kızlarının birkaç saatliğine ortadan kaybolması sonsuzluk gibi gelebilirdi.

Daniel ve Roland birbirlerine baktılar. "Biz onun çaresine bakık," dedi Roland ve Daniel'a araba anahtarlarının bulunduğu bir anahtarlık verdi.

"Nasil çaresine bakınız?" diye sordu Luce. "Bir kere-sinde okuldan yarım saat geç döndüğüm için babam polisi aramıştı."

"Endişelenme, evlat," dedi Roland. "Biz her şeyi düğündük. Tek yapman gereken hemen üstünü değiştirmek." Kapının yanındaki sallanan sandalyede duran sırt çantasını işaret etti. "Gabbe sana kıyafetlerini getirdi."

"Himmim, teşekkürler," dedi Luce şaşkınlıkla. Gabe neredeydi? Diğerleri neredeydiler? Kulübe önceki gece doluydu, ortam ise meleklerin kanatlarının ıstıları ve tarçınlı sıcak çikolata kokusuyla son derece samimiydi. O sıcaklığın hatırası nereye gittiğini bile bilmeden ailesine veda edecek olması gerçeğiyle birleşince, bu sabah ona boş geldi.

Çıplak ayaklarını koyduğu ahşap zemin sertti. Aşağı bakınca, üzerinde hâlâ Mısır'da, Duyurucular aracılığıyla ziyaret ettiği son hayatında giydiği dar, beyaz elbise olduğunu fark etti. Bunu giymesini Bill istemişti.

Hayır, Bill değil. Lucifer. Yıldız iğnesini elbisesinin kuşağına sokup ruhunu nasıl öldüreceğine dair verdiği tavsiyeyi düşünürken onaylarcasına pis pis ona bakmıştı.

Asla, asla, asla. Luce'un yaşayacak çok fazla şeyi vardı.

Luce yaz kampına giderken yanına aldığı eski yeşil sırt çantasının içinde beyaz terlikleriyle birlikte düzgün bir şekilde katlanmış olan en sevdiği pijamalarını - kırmızı beyaz çizgili takım - buldu. "Ama henüz sabah," dedi. "Pijamaları ne yapacağım?"

Daniel ve Roland tekrar birbirlerine baktılar, bu kez Luce gülmemek için kendilerini zor tuttuklarına yemin edebilirdi.

"Bize güven," dedi Roland.

Luce giyindikten sonra Daniel'in peşinden kulübeden dışarı çıktı, çakıl taşlı sahilten suya doğru yürürken Daniel'in geniş omuzları rüzgarı kesiyordu.

Tybec'nin açıklarındaki küçük ada Savannah kıyı şeridinden bir buçuk kilometre uzaklıktaydı. Denizin o tarafında, Roland bir arabanın onları bekleyeceğini söylemişti.

Daniel kanatlarını gizlemişti ama Luce'un kanatlarının omuzlarından çıkan noktaya gözlerini diktiğini hissetmiş olmalıydı. "Her şey yoluna girdiğinde, Lucifer'ı durdurmak için nereye gitmemiz gerekiyorsa oraya uçacağız. O zamana dek yeryüzünde kalmak en iyisi."

"Pekâlâ," dedi Luce.

"Diğer tarafı kadar yarışa var mısın?"

Luce nefesini verince havada duman oluştu. "Seni yeneceğimi biliyorsun."

"Hakkım." Kolunu beline dolayıp onu ısıttı. "Belki de kayışa binmemiz daha iyi olur. Ünlü gururumu korumuş oluruz."

Luce onun küçük bir kayış tekli tekne kızağından çözüşünü izledi. Suyu vuran yumuşak ışık ona Sword & Cross'taki gizli gölde yarış yaptıkları günleri hatırlattı. Dinlenmek için gölün ortasındaki düz kayaya çıktıklarında güneşin ısıttığı kayaya uzanır, günün ısısının vücutlarını kurutmasına izin verirdiler. O zamanlar Daniel'i doğru düzgün tanıımıyordu - onun bir melek olduğunu bilmiyordu - ve buna rağmen ona sınısıklam aşık olmuştu.

"Tahin'deki yaşamımda birlikte yüzerdik, değil mi?" diye sordu, Daniel'in saçlarının sudan parladığı başka bir zamanı hatırlamasına şaşırmıştı.

Daniel ona baktı ve Luce geçmişe dair anılarının bazılarını onunla paylaşmanın ne kadar önemli olduğunu anladı. Daniel öylesine duygulanmış görünüyordu ki Luce ağlayacağını düşündü.

Fakat Daniel hafifçe onu alından öpüp, "O zamanlar da beni yenerdin, Lulu," dedi.

Daniel kürekleri çekerken pek konuşmadılar. Kürekleri her geriye çektiğinde kaslarının kasılıp gevşemesini izle-

mek, soğuk suya batıp çıkan kürelerin sesini dinlemek ve okyanusun kokusunu içine çekmek Luce için yeterliydi. Omuzlarının üstünde yükselen güneş ensesini ısıtıyordu, ancak ana karaya yaklaştıkça içini ürperten bir şey gördü.

Bir araba. Beyaz Taurus'u görür görmez tanıdı.

"Sorun ne?" Kayık kıyıya varınca Daniel Luce'un kaskatı kesildiğini fark etti. "Ah. O mu?" Kayıktan inip Luce'a elini uzatırken endişesiz görünüyordu. Zemin yoğun bir kokusu olan kuru otlarla doluydu. Luce'a çocukluğunu hatırlattı.

"Düşündüğün gibi değil," dedi Daniel. "Sophia Sword & Cross'tan kaçtığında..." Luce suratını buruşturarak bekledi, Daniel'in *Penn'i öldürdükten sonra* dememesini umuyordu. "Gerçekte kim olduğunu öğrendikten sonra melekler arabasına el koydular... Bize bu kadarını, hatta daha fazlasını borçlu."

Luce Penn'in beyaz suratını ve kanın yüzünden çekilişini düşündü. "Sophia şimdi nerede?"

Daniel kafasını salladı. "Bilmiyorum. Ne yazık ki muhtemelen yakında öğreneceğiz. İçinden bir ses bir şekilde planlarımıza dahil olacağını söylüyor." Cebinden anahtarları çıkarıp yolcu kapısını açtı. "Ama şimdi bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Pekâlâ," Gri renkli koltuğa otururken Luce gözlerini kısarak ona baktı. "O halde endişelenmem gereken başka bir şey var?"

Daniel anahtarları çevirince motor yavaşça canlandı. Luce en son bu koltukta otururken, onunla arabada yalnız olmasından endişeleniyordu. İlk kez o gün öpüymüşlerdi... En azından o zamanlar bildiği kadarıyla ilkti. Emniyet kemeri kurcalarken Daniel'in parmaklarına parmaklarının

üzerinde hissetti. "Unutma," dedi Daniel kısık bir sesle ve emniyet kemeri bağlarken bir süre elini Luce'un elinden çekmedi. "Bir hile var."

Onu usulca yanağından öptükten sonra direksiyonu kırıp ıslak ağaçların arasından iki şeritli dar asfalt yola çıktı. Yolda onlardan başka kimse yoktu.

"Daniel?" dedi Luce tekrar. "Endişelenmem gereken şey ne?"

Daniel onun pijamalarına baktı. "Hasta rolü yapmaktaki ne kadar iyisin?"

Beyaz Taurus ebeveynlerinin evinin arka sokağında dururken, Luce yatak odasının penceresinin kenarındaki üç açelya ağacının yanından gizlice yürüdü. Yaz aylarında kara topraktan domates filizleri çıkardı, kışın ise yan bahçe boş ve kasvetli görünüyordu, bu haliyle evine pek benzemiyordu. Luce en son burada ne zaman bulunduğunu hatırlayamıyordu. Daha önce üç yattı okuldan gizlice kaçmış olsa da ailesinin evinden hiç kaçmamıştı. Şimdi ise gizlice içeri girmeye çalışıyordu, üstelik penceresinin nasıl açıldığını bile bilmiyordu. Luce hâlâ uykuda olan mahallesine, çimenlerin üzerinde duran çiy kaplı plastik poşet içindeki gazeteye ve yolun karşısındaki Johnson'ların araba yolundaki eski, filesiz basketbol potasına baktı. Gittiğinden beri hiçbir şey değişmemişti. Luce dışında hiçbir şey değişmemişti. Bill başarılı olursa, mahallesi de ortadan kaybolacaktı mıydı?

Onu arabadan izleyen Daniel'a son kez el salladıktan sonra derin bir nefes alıp başparmaklarıyla alt paneli çatlayan mavi boyalı pencere denizliğinden ayırmaya çalıştı.

Pencere hemen yukarı kalktı. İçeriden biri sinekliği kal-

dirmıştı. Luce duraksadı ve beyaz tül perdenin aralanmasıyla karşısında bir zamanlar düşmanı olan yarı sarı yarı siyah saçlı Molly Zane'i bulunca çok şaşırdı.

"Nasılsın Rulo Köfte?"

Luce Sword & Cross'taki ilk gününde edindiği lakabını duyunca öfkelendi. Daniel ve Roland evde her şeyi kontrol altına aldıklarını söylediklerinde bunu mu kastetmişlerdi?

"Burada ne arıyorsun, Molly?"

"Hadi ama. Korkma, ısırمام." Molly ona elini uzattı. Tırnaklarında uçları soyulmuş zümrüt yeşili oje vardı.

Luce Molly'nin elini tuttu ve başını eğip pencerenin öteki tarafına geçti.

Yatak odası ufak ve demode görünüyordu, sanki uzun zaman önceki bir Luce'un bıraktığı bir zaman kapsülü gibiydi. Kapının arkasında Eyfel Kulesi'nin çerçevelemiş bir posterı asılıydı. Panosu Thunderbolt'ta geçirdiği günlerden kalma yüzme takımında kazandığı kurdelelerle doluydu. Ve işte, yeşil sarı Hawaii baskılı yorganın altında en yakın arkadaşı Callie yatıyordu.

Callie yorgani kenara atıp ayağa kalktıktan sonra yatağın etrafından dolandı ve kendisini Luce'un kollarına attı. "Bana seni merak etmememi söyleyip durdular ama hepimiz o kadar korkmuştuk ki... Bunun ne kadar ürkütücü olduğunu anlayabiliyor musun? Sanki yeryüzünden bir anda siliniverdin..."

Luce da ona sıkıca sarıldı. Callie'nin bildiği kadarıyla Luce sadece önceki geceden beri ortalıkta yoktu.

"Pekâlâ, siz ikiniz," diye homurdandı Molly Luce'u Callie'nin yanından çekerken, "AMAN TANRIM ifadelerinizi daha sonra takınabilirsiniz. Yalanın ortaya çıkarsınız diye tüm gece o ucuz peruğu takarak yatağında kır-

nu ağrıyan Luce numarası yapmadım." Gözlerini devirdi, "Amatörler."

"Bekle. Sen ne yaptın?" diye sordu Luce.

"Sen... Ortadan kaybolduktan sonra..." dedi Callie nefes nefese. "Ailene bunu hiçbir şekilde açıklayamayacağımızı biliyorduk. Demek istediğim, kendi gözlerimle görmüş olmama rağmen ben bile inanmakta zorlandım. Bu nedenle onlara kendini kötü hissettiğini ve yatmaya gittiğini söyledik, Molly de senmişsin gibi yaptı ve..."

"Dolabında bunu bulduğum için şanslıyız." Molly parmağına taktığı dalgalı peruğu salladı. "Cadılar Bayramı'ndan mı kaldı?"

"Wonder Woman." Luce suratını buruşturdu, ortaokulda Cadılar Bayramı kostümü olarak seçtiği şeyden ilk kez pişmanlık duymuyordu.

"Ama işe yaradı."

Bir zamanlar Lucifer ile işbirliği yapan Molly'yi ona yardım ederken görmek tuhaftı. Ama Cam ve Roland gibi Molly bile tekrar düşmek istemiyordu. O nedenle artık hepsi bir takımdı.

"Benim için numara mı yaptın? Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Teşekkür ederim."

"Her neyse." Molly kafasıyla Callie'yi işaret etti; Luce'un minnettarlığını saptırmak istediği açıktı. "Asıl tatlı dilli şeytan oydu. Ona teşekkür et." Bir bacağına açık pencereden dışarı sarkıp onlara döndü. "Buradan sonrasını halledebilirsiniz sanırım? Waffle House'da katılmam gereken bir zirve toplantısı var."

Luce Molly'ye doğru başparmaklarını kaldırdıktan sonra yatağına çıktı.

"Ah, Luce," diye fısıldadı Callie. "Sen gittikten sonra

tüm arka bahçeniz gri bir tozla kaplandı. Ve o sarı kız, Gabbe, eliyle havada tek bir işaret yapınca tüm toz *kayboldu*. Sonra senin hasta olduğunu söyledik ve herkes evine döndü, biz de ailenle bulaşıkları yıkadık. Önce Molly denen kızın biraz kötü olduğunu düşündüm ama aslında iyi sayılır." Gözlerini kıstı. "Peki *nereye* gittin? Sana ne oldu? Beni çok *korkuttun*."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedi Luce. "Özür dilerim."

Kapının tıklamasının ardından yatak odasının kapısının açılırken çıkardığı tanıdık gıcırtı duyuldu.

Luce'un annesi koridorda duruyordu, uykusunda karışan saçlarını muz şeklinde bir tokayla yatıştırmıştı, mak-yajsız suratı güzel görünüyordu. Elinde iki bardak portakal suyu, iki tabak tost ve bir kutu Alka-Seltzer olan bir tepsi tutuyordu. "Görünüşe bakılırsa, birileri kendini daha iyi hissediyor."

Luce annesinin tepsiyi komodinin üzerine koymasını bekledi, sonra kollarını annesinin beline dolayıp yüzünü pembe bornozuna gömdü. Gözyaşları gözlerini acıtırıyordu. Burnunu çekti.

"Küçük kızım," dedi annesi ateşini kontrol etmek için Luce'un alına ve yanaklarına dokunurken. Uzun zamandır Luce'a o yumuşak ve hoş ses tonuyla hitap etmemişti, sesini duymak çok güzeldi.

"Seni seviyorum, anne."

"Kara Cuma'ya gidemeyecek kadar hasta olduğunu söyleme sakın." Kapının girişinde Luce'un babası belirdi, elinde yeşil plastik bir bahçıvan kovası tutuyordu. Gülüm-süyordu ama çerçevesiz gözlüklerinin ardındaki bakışları endişeliydi.

"Daha iyiyim," dedi Luce. "Ana..."

"Ah, Harry," dedi Luce'un annesi. "Sadece bir günlüğüne yaamızda olacağını biliyordun. Okula geri dönme-i gerekiyot." Luce'a döndü. "Kısa bir süre önce Daniel aradı tatlim, seni alıp okula bırakabileceğini söyledi. Ona babamın ve benim elbette çok mutlu olacağımızı söyledim ama..."

"Tabii tabii," dedi Luce hemen, Daniel'in arabadayken detaylı bir şekilde anlatıp planı hatırladı. "Siz Kara Cuma alışverişine gidebilirsiniz. Bu Price ailesinin bir geleneği."

Ebeveynleri Luce'un Daniel ile gitmesine ve Callie'yi havalandırma bırakmaya karar verdiler, ardından kızlar kalvalnlarını yaparken yatağı ucuna oturup Şükran Güntü'nden bahsetmeye başladılar. Gabbe tüm periselenleri parlatı... O tam bir melek. Anne ve babası konuşmayı sürdürürken, Luce ah, ah gibi sohbeti doldurarı anlamız kelimelerden başka bir şey söylemediğini fark etti.

Ebeveynleri tuvalet mutfakı götürmek için kalktığında ve Callie havalandırma toplamaya başladığında, Luce banyoya geçip kapıyı kapadı.

Milyonlarca yıldır ilk kez yalnız kalıyot gibiydi. Tuvalet masasının taburesine oturup aynaya baktı.

Aynıysa ama farklıydı. Elbette Lucinda Price ona bakı-yordı. Ama aynı zamanda...

Dudaklarının dolgunluğunda Layla'yı, saçlarının gör dalgalılarında Lulu'ya, eli gözlerinin yofunluğunda Lu Xia'ı ve yatağındaki gızemde yaramazlık yapmaya hazır Lucia'yı görebiliyordı. Yalnız değildi. Belki de bir daha asla yalnız olmayacak. Orada, aynada, Lucinda'nın hayat bulduğu tüm vücutlar ona bakıyot ve *Bize ne olacak? Geçmişimiz ve geleceğimiz ne olacak?* diye merak ediyotlardı.

Duş alıp temiz kot pantolonunu, siyah binici botlarını ve uzun beyaz kazagını giydi. Callie fermuarı çekmeye çalışırken, arkadaşının bavulunun üstüne oturdu. Aralarındaki sessizlik tahammül edilebilir gibi değildi.

"Sen benim en yakın arkadaşımısın, Callie," dedi Luce en sonunda. "Anlamadığım bir şey yaşıyorum. Fakat o şey sen değilsin. Özür dilerim, daha fazla nasıl açık olabilirim bilmiyorum ama seni özledim. Hem de çok."

Callie'nin omuzları gerildi. "Eskiden bana her şeyi anlatırdın." Ancak birbirlerine bakoşlarından iki kırm da artık bunun mümkün olmadığını bildikleri anlaşılıyordu.

Bir arabanın kapısı sertçe kapandı.

Luce açık güneşliğin arasından Daniel'in eve doğru yaklaştığını gördü. Onu evine bıraktığından bu yana bir saatten az bir süre geçmiş olmasına rağmen, Luce onu görür görmez yanaklarının kızardığını hissetti. Daniel sürü-lüyormuşçasına yavaşça yürürken kırmızı atkı rüzgârda salınıyordu. Callie bile ona bakakalmıştı.

Luce'un ebeveynleri birlikte girişte duruyorlardı. Genç kız her birine uzunca sarıldı - önce babasına, sonra annesine ve son olarak da çaktırmadan kulağına fısıldayan Callie'ye. "Dün gece yaptığını gördüğüm şey çok güzeldi. Bunu bilmeni istiyorum."

Luce yine gözlerinin yandığını hissetti. Callie'ye iyice sarılıp dudaklarını oynatarak *tepekkür ederim* dedi.

Sonra dar yolda Daniel'in kollarına ve onları bekleyen şey doğru ilerledi.

"Demek buradasınız, sizi muhabbet kuşları sizi," diyerek yarkı söyleyen Arriane yüksek bir kitaplığın arkasından kafasını çıkarıp duruyordu. Kütüphanedeki sandalyelerden

birinde bacak bacak üstüne atmış otururken elindeki kum dolu toprak havaya atıp tutuyordu. Tulum ve asker botları giymiş, koyu renk saçlarını küçük örgülerle toplamıştı.

Luce Sword & Cross'un kütüphanesine geri dönmüş olmaktan ötürü mutlu değildi. Yangından sonra kütüphaneye yenilenmişti ama hâlî büyük ve çirkin bir şey yanmış gibi kokuyordu. Fakülte yangının tuhaf bir kaza olduğunu açıklamıştı, fakat biri ölmüştü - Todd, öldüğü geceye kadar Luce'un tanımadığı sessiz bir öğrenciydi - ve Luce hükümetin yüzeyinin altında çok daha karanlık bir şey olduğunu biliyor ve bu yüzden kendisini suçluyordu.

Daniel ile birlikte kitablığın köşesini dönüp kütüphanenin çalışma alanına doğru ilerlerken Arriane'in yalnız olmadığını gördü. Hepsi oradaydı: Gabbe, Roland, Cam, Molly - pembe saçlı uzun bacaklı melek - Annabelle, hatta heyecanla el sallayan ve meleklerden olduğu kadar ölümlü gençlerden de farklı görünen Miles ve Shelby.

Miles ve Shelby *el de* mi tutuşmuşlardı? Ama tekrar baktığında elleri hep birlikte oturdukları masanın altında gözden kayboldu. Miles beyzbol şapkasını aşağı çekti. Shelby ise boğazını temizleyip bir kitabın üzerine doğru eğildi.

Kitabın sırtını görür görmez, "Senin kitabın," dedi Luce Daniel'a. Rengi solan kapakta *Gözcüler: Orta Çağ Avrupası'ndaki Müler*, yazarın Daniel Grigori yazıyordu.

İstemsizce eli soluk gri renkli kapağa gitti. Ona ölmemiş olması gereken Penn'i hatırlattığı için gözlerini kapattı; kitabın ön kapağında bulunan fotoğraf Daniel'ın geçmiş hakkında ona anlattıklarının mümkün olabileceğine onu inandıran ilk şeydi.

Başka bir hayatta, Helston, İngiltere'de çekilmiş bir

fotoğrafı. Mümkün olmaması gerekse de aklında hiçbir şüphe yoktu: Fotoğraftaki genç kız Lucinda Price'u.

"Bunu nerede buldun?" diye sordu Luce.

Sesi bir şeyi ele vermiş olmalıydı, çünkü Shelby, "Bu tozlu, eski şey neden bu kadar önemli ki?" diye sordu.

"Çok değerli. Şimdilik tek anahtarımız," dedi Gabbe. "Sophia bir zamanlar bunu yakmaya çalışmıştı."

"Sophia mı?" Luce elini kalbine götürdü. "Bayan Sophia kitabı yakmaya çalışırken kütüphanedeki yangın? Yangını o mu çıkardı?" Diğerleri kafalarını salladı. "Todd'ı o öldürdü," dedi Luce dalgın bir şekilde.

Demek Luce'un suçu değildi. Sophia'nın suçlanabileceği bir başka hayat daha.

"Ona gösterdiğin gece neredeyse şaşkınlıktan ölecekti," dedi Roland. "Hepimiz çok şaşırmıştık, özellikle de o konuda konuştuğunu görünce."

"Daniel'in beni öpmesinden bahsettik," diye yüzü kızarak hatırladı Luce. "Hayatta kalmış olmam, Bayan Sophia'yı şaşırtan şey bu muydu?"

"Kısmen," dedi Roland. "Ama o kitapta Sophia'nın senin bilmeni istemeyeceği birçok şey var."

"Eğitimci olduğu pek söylenemez, değil mi?" dedi Cam.

"Bilmemi istemediği şey neydi?"

Tüm melekler dönüp Daniel'a baktılar.

"Dün gece sana düştüğümüzde hiçbir meleğin nereye indiğini hatırlamadığını söyledik," dedi Daniel.

"Evet, şu mesele. Bu nasıl mümkün olabilir?" dedi Shelby. "Böyle bir şeyin hafıza üzerinde büyük bir etkisi olacağı düşünülür."

Cam'in suratı kızardı. "Dokuz gün boyunca birçok bo-

yut ve tribünlerca mil ayağı düşmeyi, yüzüstü yere çakılıp kanatlarını kurtmayı, uzunca bir süre bir yerden başka bir yere yuvarlanmayı ve kim, ne, nerede olduğuna dair bir ipucu bulabilmek için onlarca sene çölde dolaşmayı dene... Ondan sonra bana hafızadan bahset."

"Pekâlâ, anlaşılan bazı sorunların var," dedi Shelby psikiyatri tesini takınarak. "Sana teşhis koyacak olsaydım..."

Miles diplomatik bir şekilde, "En azından çölde olduğumu hatırlıyorsun," deyince Shelby kahkaha attı.

Daniel Luce'a döndü. "Bu kitabı Tibet'te seni kaybettikten sonra... Prusya'da seninle karşılaşmadan önce yazdım. Tibet'teki hayatını ziyaret ettiğini biliyorum, çünkü peşinden ben de oraya gittim, belki de o şekilde seni kaybetmenin bu lanetten bir kurtuluş yolu bulmak için beni yıllarca araştırma ve çalışmaya ittiğini anlayabilirsin."

Luce yere haklı. O ölümü Daniel'in uçurumdan atlamasına sebep olmuştu. Bunun tekrar olmasından korkuyordu.

"Cam hakkı," dedi Daniel. "Hiçbirimiz nereye indiğimizi hatırlamıyoruz. Orası arık çöl olmayana dek çölde dolaştık; ovalar, vadiler ve denizler çöl olana dek gezindik. Zamanla birbirimizi buldukça bize bir zamanlar melek olduğumuzu hatırlatan hikâyenin parçalarını bir araya getirebildik.

"Ama düşüştüğümüzün kalıntıları var, insanların bulup anlamadıkları bir tanrıdan gelen hazine ya da hediye olarak sakladıkları kalıntılar. Uzun bir süre bu kalıntılar Kudüs'teki bir tapınakta gömülüydü, ancak Haçlı Seferi sırasında hepsi çalınıp farklı yerlere götürüldü. Hiçbirimiz nereye götürüldüklerini bilmiyoruz.

"Araştırmama yaptığında, Orta Çağ dönemine odak-

landım, kalıntı avına çıkmış teolojik bir leşçil gibi bulduğum tüm kaynaklara sarıldım. Asıl mesele, bu üç eser Sina Dağı'nda toplanıp bir araya getirilirse..."

"Neden Sina Dağı'nda?" diye sordu Shelby.

"Taht ve Dünya arasındaki geçidin en kısa olduğu yer orası," diye açıkladı Gabbe saçlarını sarıtarak. "Musa'ya On Emir orada verildi, Taht'tan mesaj taşıyan melekler araya girerler."

"Tanrı'nın yerel mekânı olarak düşün," diye ekledi Ariane elindeki topu masanın üzerindeki lambalardan birine doğru fırlatırken.

"Sen sormadan söyleyeyim," dedi Cam göderini imalı bir şekilde Shelby'ye dikerek. "Düşüş'ün yaşandığı yer Sina Dağı değil."

"Bu çok kolay olurdu," dedi Annabelle.

"Eğer tüm kalıntılar Sina Dağı'nda bir araya getirilirse," dedi Daniel. "Teoriye göre Düşüş'ün gerçekleştiği yer ortaya çıkacak."

"Teoriye göre." Cam alay edencesine güldü. "Daniel'in arayışmasının geçerliliğine dair bazı sorular olduğunu söyleyecek tek kişi ben miyim?"

Daniel'in çenesi kasıldı. "Daha iyi bir fikrin mi var?"

"Teorinin..." Cam'ın sesi yükseldi. "Kalıntıların basit bir söylentiden çok daha fazlası olduğu fikrine ağırlık verdiğini düşünmüyor musun? Yapılması gereken şeyin ne olduğunu kim bilebilir ki?"

Luce melekler ve şeytanlardan oluşan gruba - ona, Daniel'i ve dünyayı kurtarmak için uğraşacak tek münefiklerine - baktı. "Demek dokuz gün sonra şu bilinmeyen bölgede olmamız gerekiyor."

"Dokuz günden daha az zamanımız kaldı," dedi Daniel.

"Şu andan dokuz gün sonrası çok geç olacak. Lucifer - ve Cennet'ten kovulan tüm melekler - varmış olacaklar."

"Peki Lucifer'ı Düşüş'ün olduğu yerde yenersek," dedi Luce. "Ne olacak?"

Daniel kafasını salladı. "Tam olarak bilmiyoruz. Kimseye bu kitaptan bahsetmedim, çünkü ne anlama geleceğini bilmiyordum ve sen orada olup kendi rolünü üstlenmeden..."

"Kendi rolüm mü?" diye sordu Luce.

"Henüz anlamadığımız bir şey..."

Gabbe dirseğiyle Daniel'ı dürterek sözünü kesti. "Demek istediği, her şey zamanla açığa çıkacak."

Molly alına vurdu. "Gerçekten mi? 'Her şey açığa mı çıkacak?' Tüm bildiğiniz bu mu? Yaptığınız şey *bundan* mı ibaret?"

"Bundan ve *senin* öneminden," dedi Cam Luce'a. "Burada uğruna kavgaya ettikleri satranç taşı sensin."

"Ne?" diye fısıldadı Luce.

"Kes sesini," dedi Daniel Cam'e, sonra dikkatini Luce'a verdi. "Onu dinleme."

Cam alay edercesine güldü ama kimse ona aldırmadı. Alaycılığı davetsiz bir misafir gibi odada bulunuyordu. Melekler ve şeytanlardan çıt çıkmıyordu. Hiçbiri Luce'a Düşüş'ü durdurmadaki rolü hakkında bilgi sızdırmayacaktı.

"O halde tüm bu bilgi, leşçil avı," dedi Luce. "O kitapta mı?"

"Hemen hemen," dedi Daniel. "Nereden başlamanız gerektiğini anlamak için kitapta yazılı olan şeyler üzerine biraz zaman ayırmalısınız."

Daniel'a masada yer açmak için diğerleri geri çekildi.

Luce Miles'in kolunun arkasına dokunduğunu hissetti. Duyurucudan geldiğinden beri doğru düzgün konuşamamışlardı.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Miles sessizce. "Luce?"

Yüzündeki gergin ifadeyi gören Luce ailesinin arka bahçesinde Miles'in kendi yansımasını yarattığı o son birkaç dakikayı hatırladı.

Shoreline'da yatakhane odasının çatısındaki öpüşmeleri hakkında hiç konuşmamışlardı. Miles elbette bunun bir hata olduğunu biliyordu - ama neden ona her iyi davranıldığında Luce onu bir hayal peşinde koşturuyormuş gibi hissediyordu?

"Luce." Gabbe Miles'in yanında belirdi. "Söylememin iyi olacağını düşündüm..." Miles'a baktı. "Penn'i ziyaret etmek istersen, şu an çok uygun."

"İyi fikir." Luce kafasını salladı. "Teşekkürler." Ötür dilercesine Miles'a baktı ama Miles sadece beyzbol şapkasını aşağı indirip Shelby'ye bir şeyler fısıldadı.

"Öhöm." Shelby kızgın bir şekilde öksürdü. Daniel'un arkasında durmuş omzunun üzerinden kitabı okumaya çalışıyordu. "Peki ya ben ve Miles?"

"Siz Shoreline'a geri döneceksiniz," dedi Gabbe, sesi Luce'un daha önce hiç fark etmediği kadar Shoreline'daki öğretmenler gibi çıktı. "Steven ve Francesca'ya haber vermeniz gerek. Onların ve sizin yardımınıza ihtiyacımız olabilir. Onlara anlatın." Derin bir nefes aldı. "Onlara başladığını söyleyin. Son aşamanın geldiğini ama beklediğimiz gibi olmadığını söyleyin. Her şeyi anlatın. Onlar ne yapmaları gerektiğini bilirler."

"Pekâlâ," dedi Shelby kaşlarını çatarak. "Patron sensin."

"Şu andan dokuz gün sonrası çok geç olacak. Lucifer - ve Cennet'ten kovulan tüm melekler - varmış olacaklar."

"Peki Lucifer'ı Düşüş'ün olduğu yerde yenersek," dedi Luce. "Ne olacak?"

Daniel kafasını salladı. "Tam olarak bilmiyoruz. Kimseye bu kitaptan bahsetmedim, çünkü ne anlama geleceğini bilmiyordum ve sen orada olup kendi rolünü üstlenmeden..."

"Kendi rolüm mü?" diye sordu Luce.

"Henüz anlamadığımız bir şey..."

Gabbe dirseğiyle Daniel'i dürterek sözünü kesti. "Demek istediği, her şey zamanla açığa çıkacak."

Molly alnına vurdu. "Gerçekten mi? 'Her şey açığa mı çıkacak?' Tüm bildiğiniz bu mu? Yaptığımız şey *bundan* mı ibaret?"

"Bundan ve *senin* öneminden," dedi Cam Luce'a. "Burada uğruna kavgı ettikleri satranç taşı sensin."

"Ne?" diye fısıldadı Luce.

"Kes sesini," dedi Daniel Cam'e, sonra dikkatini Luce'a verdi. "Onu dinleme."

Cam alay edercesine güldü ama kimse ona aldırmadı. Alaycılığı davetsiz bir misafir gibi odada bulunuyordu. Melekler ve şeytanlardan çıt çıkmıyordu. Hiçbiri Luce'a Düşüş'ü durdurmadaki rolü hakkında bilgi sızdırmayacaktı.

"O halde tüm bu bilgi, leşçil avı," dedi Luce. "O kitapta mı?"

"Hemen hemen," dedi Daniel. "Nereden başlamamız gerektiğini anlamak için kitapta yazılı olan şeyler üzerine biraz zaman ayırmalıyım."

Daniel'a masada yer açmak için diğerleri geri çekildi.

Luce Miles'in kolunun arkasına dokunduğunu hissetti. Duyurucudan geldiğinden beri doğru düzgün konuşamamışlardı.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Miles sessizce. "Luce?"

Yüzündeki gergin ifadeyi gören Luce ailesinin arka bahçesinde Miles'in kendi yansımasını yarattığı o son birkaç dakikayı hatırladı.

Shoreline'da yatakhane odasının çatısındaki öpüşmeleri hakkında hiç konuşmamışlardı. Miles elbette bunun bir hata olduğunu biliyordu - ama neden ona her iyi davranıldığında Luce onu bir hayal peşinde koşturuyormuş gibi hissediyordu?

"Luce." Gabbe Miles'in yanında belirdi. "Söylememin iyi olacağını düşündüm..." Miles'a baktı. "Penn'i ziyaret etmek istersen, şu an çok uygun."

"İyi fikir." Luce kafasını salladı. "Teşekkürler." Özür dilercesine Miles'a baktı ama Miles sadece beyzbol şapkasını aşağı indirip Shelby'ye bir şeyler fısıldadı.

"Öhöm." Shelby kızgın bir şekilde öksürdü. Daniel'in arkasında durmuş omzunun üzerinden kitabı okumaya çalışıyordu. "Peki ya ben ve Miles?"

"Siz Shoreline'a geri döneceksiniz," dedi Gabbe, sesi Luce'un daha önce hiç fark etmediği kadar Shoreline'daki öğretmenler gibi çıktı. "Steven ve Francesca'ya haber vermeniz gerek. Onların ve sizin yardımınıza ihtiyacımız olabilir. Onlara anlatın." Derin bir nefes aldı. "Onlara başladığını söyleyin. Son aşamanın geldiğini ama beklediğimiz gibi olmadığını söyleyin. Her şeyi anlatın. Onlar ne yapmaları gerektiğini bilirler."

"Pekâlâ," dedi Shelby kaşlarını çatarak. "Patron sensin."

"Yaşamın." Arriane ellerini ağzına göttürdü. "Eğer, şey, Luce dışarı çıkmak istiyorsa, birinin pencereden aşağı inmesi için ona yardım etmesi gerek." Mahcup olmuş bir şekilde parmaklarını masanın üzerinde tıkdattı. "Sword & Cross'takilerin bizi rahatsız etme ihtimaline karşın giriş-çıkışlardan bariyer kurmuştum."

"Bana bırakın." Cam çoktan kolunu Luce'un koluna geçirmişti. Karşı çıkmaya çalışsa da meleklerden hiçbirini bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyor gibilerdi. Daniel fark etmemişti bile.

Shelby ve Miles Luce'a dikkatli ol dercesine farklı şiddette dudaklarını oynattılar.

Luce'a pencereye kadar eşlik eden Cam gülümsemesiyle ıfak saçıyordu. Çerçeveyi yukarı kaldırdı ve ikisi birlikte tanıştıkları, yakınlaştıkları kampuse baktılar. Hatıraları o kadar da kötü değildi...

Luce önce pencereden dışarı adımını atıp yavaşça çıkıntıya bastı, sonra da ona elini uzattı.

"Leydim."

Tutuşu güçlüydü, onu pencerenin önündeki çıkıntıdan iki kat aşağı iki saniye içinde indirirken Luce kendisini ufak ve tüy kadar hafif hissetti. Cam kanatlarını gizlemişti ama yine de uçuyormuşçasına zarif bir şekilde hareket ediyordu. Çiyli çimenlerin üzerine hafif bir iniş yaptılar.

"Arkadaşlığımı istemiyorsun sanırım," dedi Cam. "Mezarlıkta demek istedim, genel olarak değil."

"Doğru. Hayır, istemiyorum."

Cam kafasını çevirip elini cebine soktu ve küçük gümüş bir çan çıkardı. Oldukça eski görünüyordu, üzerinde İbranice bir yazı vardı. Çanı Luce'a verdi. "Yukarı çıkmak için yardıma ihtiyacın olduğunda bunu çal."

"Cam," dedi Luce. "Tüm bu olaylarda benim rolüm ne?"

Cam onun yanağına dokunmak için uzandı ama sonra vazgeçti. Eli havada asılı kaldı. "Daniel haklı. Sana bunu söylemek bize düşmez."

Luce'un karşılık vermesini beklemeden dizlerini kırıp yerden yükseldi. Arkasına bile bakmadı.

Luce bir süre kampuse bakıp Sword & Cross'un tanıdık neminin cildine işlemesine izin verdi. Kocaman ve sert görünümlü neo-Gotik binaları olan ve üzgün, yenilgiye uğramış manzaralı kasvetli okulun aynı mı yoksa farklı mı görüldüğüne karar veremedi.

Kampuste dolaşmaya başladı, bahçedeki düz ve kopartısız çimenlerde yürüyüp iç karartıcı yatakhane'nin önünden geçerek mezarlığın demir kapılarına vardı. Orada duraksadı, kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Mezarlık kampusun ortasında hâlâ berbat görünüyor ve kokuyordu. Meleklerin savaşından kalan toz kalkmıştı. Hâlâ erken olduğundan öğrencilerin çoğu uyuyordu, cezalandırılmadıkları sürece zaten hiçbirinin mezarlıkta dolaşma ihtimali yoktu. Luce kapıdan içeri girip yana yatık mezar taşlarının ve çamurlu mezarların arasında ilerledi.

En uç köşede, sağda Penn'in mezarı bulunuyordu. Luce arkadaşının mezarının ucunda oturdu. Ne çiçek getirmişti ne de aklında bildiği bir dua vardı, o nedenle ellerini soğuk ve ıslak çimenlerin üzerine koyup gözlerini kapattı ve Penn'e ona asla ulaşmamasından endişe ettiği kendi mesajını gönderdi.

Luce kütüphanenin penceresine döndüğünde kendini gergin hissediyordu. Kurtarılmak için Cam'e ya da çanı-

na ihtiyacı yoktu. Pencerenin kenarındaki çıkıntıya kendi çıkabilirdi. Eğimli çatının alçak kısmını tırmanmak yeterince kolaydı, oradan da kütüphane pencerelerinin altındaki uzun ve dar basamağa giden birkaç katı çıkabilirdi. İki metre genişliğindeydi. Yukarı tırmanırken Cam ve Daniel'in seslerinin dışarı geldiğini duydu.

"Ya içimizden biri alıkoyulursa?" Cam'in sesi yüksek ve yalvarırcasına çıkıyordu. "Birlikte daha güçlü olduğumuzu biliyorsun, Daniel."

"Eğer oraya zamanında varamazsak, gücümüzün önemi kalmaz. Silinmiş oluruz."

Luce duvarın öteki tarafında onları gözlerinin önüne getirebiliyordu: Yeşil gözleri parlarken Cam yumruklarını sıkımsı, Daniel ise kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş sakin ve hareketsiz bir şekilde duruyor olmalıydı.

"Kendi adına hareket etmeyeceğine güvenmiyorum." Cam'in ses tonu sertti.

"Tartışacak bir şey yok." Daniel'in ses tonu da aynıydı. "Ayrılmak tek seçeneğimiz."

Diğerleri sessizlerdi, muhtemelen Luce'un düşündüğü şeyi düşünüyorlardı. Luce pencereye ulaştığında iki meleğin yüzüne olduklarını gördü. Cam ve Daniel hiç kimse'nin aralarına girmeye cesaret edemeyeceği kadar kardeş gibi hareket ediyorlardı.

Luce pencere denizliğine tutundu. Yardım almadan kütüphaneye dönebildiği için - asla itiraf etmemesi gereken - küçük bir gurur hissetti. Muhtemelen meleklerden hiçbiri onu fark etmeyecekti. İçini çekip bir bacağını içeri attı. Tam o sırada pencere titremeye başladı.

Cam paramparça oldu, denizlik ellerinin arasında öylesine şiddetli bir şekilde sallanmaya başladı ki Luce ne-

redeyse pencere kenarındaki çıkıntıdan aşağı düşecekti. Sıkıca tutundu, titreşimleri sanki kalbi ve ruhu titriyormuşçasına içinde hissediyordu.

"Deprem," diye fısıldadı. Elleri pencere denizliğinden ayrılırken ayağı çıkıntının üzerinde kaydı.

"Lucinda!"

Daniel pencereye koştu. Elleri Luce'un ellerini buldu. Cam de oradaydı, bir eli Luce'un omuzlarında, diğeri başının arkasındaydı. İki melek onu içeri çekerken kitaplıklar sallanıyor ve kütüphanenin ışıkları yanıp sönüyordu.

Luce tüm bu olaylara anlam vermeye çalışırcasına Daniel'a baktı. Daniel onu hâlâ bileklerinden tutuyordu ama bakışları ardına, dışarıya odaklanmıştı. Kızgın ve gri bir renk alan gökyüzüne bakıyordu.

En kötüsü de - elektrik verilmiş gibi hissetmesine neden olan - Luce'un içindeki titreşimlerdi. Ona sonsuzluk kadar uzun gelmişti ama en fazla beş ya da on saniye - Luce, Cam ve Daniel kütüphanenin tozlu ahşap zeminine küt diye düşene kadar - sürmüştü.

Sonra sarstıntı kesildi ve dünyaya ürktürcü bir sessizlik çöktü.

"Lanet olsun, bu da neydi böyle?" Arriane yerden kalktı. "Ben farkında olmadan Kaliforniya'ya mı gittik? Kimse bana Georgia'da fay hattı olduğunu söylemedi!"

Cam kolundan büyük bir cam parçası çıkardı. Dirseğinden aşağı süzülen açık kırmızı kanı görünce Luce'un nefesi kesildi, fakat Cam'ın yüzünde acı çektiğine dair hiçbir belirti yoktu. "Deprem değildi. Zamanda sismik bir kayma meydana geldi."

"Sismik mi?" diye sordu Luce.

"Bu sadece pek çoğunun ilkiydi." Daniel pencereden

dışarı baktı ve artık mavi olan gökyüzünde süzülen beyaz kümülüs bulutunu izledi. "Lucifer yaklaştıkça, sarsıntıların şiddeti artacak." Kafasını sallayan Cam'e baktı.

"Tık-tak-tak, millet," dedi Cam. "Zamanınız azalıyor. Uçmalınız."

DÜŞÜŞ serisine dair en son haberlere ulaşmak için
WWW.FALLENBOOKS.COM
adresini ziyaret edebilirsiniz.